

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๑
ครั้งที่ ๗ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง)
วันพุธที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐
ณ ที่รัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๕๐ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๓๗๔ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขณะนี้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้มาลงชื่อ
ประชุมครบองค์ประชุมแล้วนะครับ ผมขอดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระต่อไป
ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุมทราบ

๑.๑ รับทราบเรื่องวุฒิสมาชิกได้ลงมติเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติกำหนด
วิทยฐานะผู้สำเร็จวิชาการพระพุทธศาสนา (ฉบับที่...) พ.ศ. .... ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร
ลงมติเห็นชอบแล้ว

ด้วยประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่า ในคราวการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ที่ประชุมได้ลงมติ
เห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติกำหนดวิทยฐานะผู้สำเร็จวิชาการพระพุทธศาสนา
(ฉบับที่...) พ.ศ. .... ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว จึงเรียนมาให้
ที่ประชุมทราบ

๑.๒ รับทราบเรื่องที่ว่าวุฒิสภาได้ลงมติขยายเวลาการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติการบริหารองค์กรศาสนาอิสลาม พ.ศ. .... ออกไปเป็นกรณีพิเศษ
ตามมาตรา ๑๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ด้วยในการประชุมวุฒิสภาครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง)
วันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ที่ประชุมได้ลงมติให้ขยายเวลาการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปเป็นกรณีพิเศษอีก ๑๕ วัน เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวมีสาระสำคัญ และรายละเอียดที่ต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบ
จึงเรียนมาให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งถาม ไม่มีนะครับ

ต่อไปเป็นการพิจารณาเรื่องด่วน

เรื่องด่วนที่ ๑ พิจารณากรณีวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติ

ข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. . . . . ตามมาตรา ๑๔๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย

เนื่องจากได้รับหนังสือจากประธานวุฒิสภาแจ้งว่า ในการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่ประชุม ได้พิจารณาและลงมติแก้ไขเพิ่มเติมในร่างพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. . . . . จึงส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมาให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาตาม รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๑ (๓) ซึ่งทางสภาของเราก็จะได้พิจารณาว่าการแก้ไข ของวุฒิสภาในกฎหมายดังกล่าวนี้ เป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่ ถ้าหากไม่ได้ แก้ไขในสาระสำคัญ หรือว่าเป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อย ก็ถือว่ารัฐสภาเห็นชอบกับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ถ้าหากว่าสภาผู้แทนราษฎรเห็นว่า เป็นการแก้ไขในสาระ สำคัญหรือเป็นการแก้ไขมาก ก็ต้องตั้งกรรมาธิการร่วมตั้งที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ ท่านสมาชิกจะมีความเห็นว่าเป็น การแก้ไขมากหรือแก้ไขน้อย ถ้าไม่มีการอภิปราย เชิญครับอาจารย์ปรีชา

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต สมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ กทม. ความจริงทางผู้เสนอ คือทางรัฐบาล น่าจะทำได้ให้เหตุผลการที่ทางวุฒิสภาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมไปนั้นนะครับ เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมในสาระสำคัญหรือไม่ เพราะว่าร่างกฎหมายทุกฉบับที่ทาง วุฒิสภาได้แก้ไ้ฉบับนั้นครับ เป็นร่างกฎหมายของทางรัฐบาลครับ แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามี หนึ่งรัฐบาลที่จะมาให้เหตุผลในเรื่องนี้ได้เลยครับ ท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผมอยากให้รัฐบาลซึ่งเป็นเจ้าของร่างฯ ได้มาชี้แจงก่อนครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ ทางรัฐบาลหรือว่าเจ้าของร่างฯ หรือกรรมาธิการกฎหมายฉบับนี้จะได้แสดงความคิดเห็นครับ ถ้าไม่มี ผมคงต้องถามมติ จากที่ประชุมนะครับ เชิญคุณสุพัฒน์ครับ

นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สุพัฒน์ ธรรมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง พรรคประชาธิปัตย์ ตามที่ท่าน สมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้เมื่อสักครู่นี้นะครับ ท่านประธานครับ คือท่านอาจารย์ปรีชา สุวรรณทัต ว่าในการที่จะให้รัฐบาลได้มีโอกาสได้ชี้แจงว่า สิ่งทีวุฒิสภานั้นได้มีการแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น น่าจะมีคนของรัฐบาล โดยเฉพาะร่างฯ ของรัฐบาลนั้นได้ชี้แจงว่า ร่างฯ ที่มีการแก้ไขนั้น มีการแก้ไข มากหรือแก้ไขน้อย จึงอยากให้ท่านประธานได้ให้รัฐบาลได้ชี้แจงนะครับ ตามที่ ท่านอาจารย์ปรีชาได้ตั้งข้อสังเกตไว้ ขอบขอบคุณท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเรวัตครับ

นายเรวัต สิริบุญกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 กระผม นายเรวัต สิริบุญกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี พรรคชาติไทย
 กระผมก็เห็นด้วยว่า ทางรัฐบาลน่าจะมีการชี้แจงในกฎหมายฉบับนี้นะครับว่า การที่
 วุฒิสมาชิกได้แก้ไขเพิ่มเติมมานี้ มีการแก้ไขด้วยเหตุผลอะไร แต่ในความคิดของ
 กระผมครับ ท่านประธานครับ อย่างใน มาตรา ๑๘ นั้นครับ ท่านประธาน
 คุณะครับ ได้แก้ไขมาโดยเพิ่มเติม มาตรา ๑๔ เข้ามาไว้ในกรณีที่เจ้าหน้าที่
 ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารใด ตามมาตรา ๑๔ หรือ มาตรา ๑๕
 ของเดิมคือมาตรา ๑๕ ไม่เติม มาตรา ๑๔ ที่นี้ความจริงแล้ว ถ้าเติม มาตรา ๑๔
 ท่านประธานคุณะครับ ในมาตรา ๑๔ ก็บอกว่า ข้อมูลข่าวสารของราชการที่อาจ
 ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์จะเปิดเผยมิได้ ตรงนี้ครับ
 ถ้าเติมมาอย่างนี้ก็เปิดเผยไม่ได้ จะอุทธรณ์ก็ไม่ได้ แต่มาเติมบอกว่า อุทธรณ์ได้
 จะอุทธรณ์มาตรา ๑๔ ได้ ความจริงแล้วมาตรา ๑๔ บอกไว้ชัดเจนว่า เปิดเผย
 ไม่ได้แบบนี้ครับ ผมคิดว่าเป็นการแก้ไขสาระสำคัญ เป็นการแก้ไขสาระสำคัญที่
 กระผมคิดว่าเป็นการแก้ไขมากครับ ที่นี้ไม่มีการชี้แจงเลยนะครับ ผมก็ไม่เข้าใจว่า
 ถ้าเติมอย่างนี้ มันน่าจะไม่ต้องครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตอนนี้ก็อยากจะให้ทางฝ่ายรัฐบาลได้มา
 ชี้แจงที่คุณเรวัตได้กล่าวถึงใน มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ ก็ดี หรือว่าที่ทางวุฒิสภา
 ได้ส่งมา แล้วก็ท่านอาจารย์ปรีชา ก็อยากจะฟังจากรัฐบาลครับ เชิญท่านถวิลครับ

นายถวิล ไพรสณฑ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ถวิล ไพรสณฑ์ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ที่จริงกฎหมายทั้ง
 ๖ ฉบับนี้ เป็นกฎหมายที่รัฐบาลมีคณะกรรมการอยู่ในคณะกรรมการของ
 วุฒิสภาด้วยก็น่าจะมีตัวแทนรัฐบาล แต่ตอนนี้ตัวแทนรัฐบาลยังไม่มา ผมคิดว่า
 น่าจะพักการประชุมไปก่อน รอรัฐมนตรีสักท่านได้ไหมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมจะหาหรืออย่างนี้ได้ไหมครับ ในฉบับที่ ๑
 จะพิจารณาที่หลังได้ไหมครับ มาฉบับที่ ๒ ก่อน เพราะว่ามีการสมาชิกอยากจะให้
 รัฐบาลชี้แจงก่อน ตอนนี้รัฐบาลยังไม่มีนะครับ พระราชบัญญัติการเลือกตั้ง เคี้ยวก็
 จะตรงกันอีก เชิญคุณจตุติครับ

นายจตุติ ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม จตุติ ไกรฤกษ์ พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดพิษณุโลก
ด้วยความเคารพท่านประธานครับ ฉบับที่ ๒ ก็คงจะมีปัญหาอีก เพราะว่า
มีคำถาม ผมอยากจะฝากท่านประธานนะครับ ไม่อยากจะให้เป็นการเมือง
แต่นำที่ว่าจะมีคณะรัฐมนตรีมาตอบปัญหาบ้าง ไม่อย่างนั้นเราจะไม่ทราบ
พูดกับใครครับ พูดกับกำแพงหรือครับ ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านรัฐมนตรีฯ อติสรครับ

นายอติสร เพ็ญเกษ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
อติสร เพ็ญเกษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น พรรคความหวังใหม่
ด้วยความเคารพต่อสภาครับ ผมคิดว่าร่างพระราชบัญญัติซึ่งวุฒิสภาได้พิจารณา
เสร็จสิ้นแล้วและส่งคืนมาให้แก่เรา ก็คือ เราทั้งหลายทั้งปวงที่นั่งอยู่ตรงนี้ได้รับว่า
จะเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกับกฎหมายที่วุฒิสภาพิจารณาดังกล่าวหรือไม่
ไม่ใช่ว่าจะผูกมัดเฉพาะรัฐบาลหรือฝ่ายค้าน สภาแห่งนี้ต้องให้ความเห็นว่า
จะมีความเห็นเป็นประการใดต่อกฎหมายของวุฒิสภาครับ ถ้าไม่เห็นด้วย
ก็ตั้งกรรมาธิการร่วมตามกฎหมายรัฐธรรมนูญธรรมนูญคณะครับ ไม่ไปจะมี
เรื่องอะไรมากมาย ขอให้ดำเนินการประชุมต่อไปครับ ขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญอาจารย์ปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภา
ที่เคารพ กระผม ปรีชา สุวรรณทัต ความจริงสภาสามารถให้ความเห็นได้ครับ
แต่โดยเคารพทางรัฐบาล ซึ่งเป็นผู้เสนอร่างกฎหมายทุกฉบับมายังสภาครับ
และสภาผู้แทนราษฎร ก็ได้ผ่านกฎหมายฉบับนี้แล้วไปยังวุฒิสภา เพราะฉะนั้น
การที่วุฒิสภาแก้ไขหลายส่วนด้วยกันนี้ครับ จึงอยากจะทราบว่าเป็นการแก้ไข
ในสาระสำคัญหรือไม่ การแก้ไขดังกล่าวนี้ถ้าจะผ่านไปโดยเห็นชอบด้วยนี้
จะเป็นอุปสรรคในการบริหารราชการของทางฝ่ายรัฐบาลหรือไม่ ผมคิดว่า
สิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็นครับ เราสามารถชี้ได้ครับ ใ้ชี้ไปว่าแก้ไขมากก็อาจจะ
เสียเวลาครับ ก็จะต้องไปตั้งกรรมาธิการร่วมกันครับ กฎหมายบางฉบับ
ไม่น่าจะเสียเวลาอย่างนั้นครับ ถ้ารัฐบาลได้ชี้แจงว่า การแก้ไขดังกล่าวนี้
สามารถที่จะกระทำได้ครับ ผมจึงอยากจะขอร้องฝ่ายรัฐบาลมาแล้วครับ
ท่านประธานครับ ขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายภูมินทร์ ลีธีระประเสริฐ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม นายแพทย์ภูมินทร์ ลีธีระประเสริฐ พรรคความหวังใหม่
ศรีสะเกษครับ ท่านประธานครับ จริง ๆ แล้วเรื่องมาถึงตรงจุดนี้ ผมเข้าใจว่า
พี่น้องในส่วนที่รัฐบาลจะต้องมาชี้แจงแล้วนะครับ เพราะว่าทางรัฐบาลก็นำเสนอ
กฎหมายสู่สภา สภาก็ผ่านสภาผู้แทนราษฎรก็ผ่านไป ๓ วาระเรียบร้อยแล้ว
คราวนี้เมื่อเรานำเสนอสู่ทางวุฒิสภา วุฒิสภาเขาก็มีการแก้ไขมา มันเป็นเรื่องของ
ทั้ง ๒ สภา ที่จะต้องมาพิจารณากฎหมายครั้งนี้ครับ ไม่น่าจะเกี่ยวกับรัฐบาลแล้วครับ
ทุกครั้งที่ผ่านมาก็ไม่เกี่ยวครับ ท่านประธานครับ ผมอยากจะให้ดำเนินการประชุม
แล้วก็ถามมติในที่ประชุมแห่งนี้ไปได้เลยครับ ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ตอนนี้องค์การบริหารได้มาแล้วนะครับ
ไม่ทราบว่าคำตอบที่สมาชิกได้ถามในร่างพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารที่ทางวุฒิสภา
ได้ส่งมา แล้วก็ได้มีการแก้ไข ทางรัฐบาลจะมีความเห็นว่าเป็นการแก้ไขใน
สาระสำคัญหรือไม่ครับ เชิญครับ

นายวีระกร คำประกอบ (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) :
 ท่านประธานที่เคารพ ผม วีระกร คำประกอบ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
 ในนามของรัฐบาลขอเรียนว่า ตามร่างพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารฉบับนี้ถือว่ามี
 การแก้ไขเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยสาระนั้นถ้าจะมองก็คือมีในมาตรา ๑๘
 ซึ่งมีการเพิ่มคำว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารใด
 ตามมาตรา ๑๕ ให้เพิ่มเป็น มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ โดยกรณีนี้เหตุผลของ
 ทางฝ่ายวุฒิสมาชิกก็พอฟังได้ว่า ในกรณีที่มีการแอบอ้างว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
 สถาบัน คณะกรรมการก็สามารถที่จะรับเรื่องอุทธรณ์ได้ เพราะฉะนั้นก็เป็น
 การเพิ่มในส่วนนี้ขึ้นมาเท่านั้นเอง ซึ่งทางรัฐบาลก็ไม่ตั้งใจจะรับ ถือเป็นการ
 การแก้ไขเพียงเล็กน้อยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญอาจารย์ปรีชา แล้วก็คุณเรวัตนะครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภา
 ที่เคารพ ผม ปรีชา สุวรรณทัต ผมอยากได้หลักการนะครับ ตามที่ท่าน
 สมาชิกคุณหมอมูมินทร์ เสนอมานี้ครับ บอกว่าแม้ร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวนี้
 จะผ่านสภาผู้แทนราษฎรไปแล้ว แล้วก็เห็นว่าหมดหน้าที่ของรัฐบาล รัฐบาล
 ไม่จำเป็นต้องชี้แจงก็ได้ ผมคิดว่าปัญหานี้เป็นปัญหาหลักการครับ เราจะยอมรับ
 หลักการดังกล่าวนี้หรือครับ ที่ผมเสนอมาอยากฟังฝ่ายรัฐบาลนี้ครับ
 ผมเคารพฝ่ายรัฐบาลครับ เพราะว่าท่านเป็นเจ้าของร่างฯ ท่านจะต้องเอา
 กฎหมายทุกฉบับที่วุฒิสภาแก้ไขไปปฏิบัติครับ การที่เขามาแก้ไขในสาระสำคัญ
 หรือไม่ ท่านน่าจะตอบถึงเจตนารมณ์ได้ดีครับ ผมจึงอยากจะฟังฝ่ายรัฐบาลครับ
 แต่ถ้าถือตามหลักการของคุณหมอมูมินทร์ ผมก็เคารพครับ แต่ผมคิดว่าเราน่าจะ
 ขาดอะไรบางอย่างบางอย่างที่อยู่ในสาระสำคัญไปครับ ในส่วนที่ท่านรัฐมนตรีชี้แจง
 ผมอยากจะเรียนถามความในมาตรา ๙ ครับ ที่วุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม
 มาตรา ๖ ทวิ ทั้งวรรคเลยครับ เพิ่มเติมใหม่เข้ามาครับ อันนี้เป็นการแก้ไข
 ในสาระสำคัญ แก้ไขมากหรือแก้ไขน้อยครับ เราคงจะตอบเพียงว่าแก้ไขมาก
 หรือแก้ไขน้อยไม่ได้ครับ เราต้องมีเหตุผลประกอบด้วยครับ ในวรรคนี้เพิ่มเติม
 มาทั้งทวิเลยครับ ผมอยากจะเรียนถามครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายโภคิน พลกุล (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) :
 กราบเรียนท่านประธานและท่านสมาชิกที่เคารพครับ ต้องขอประทานโทษนะครับ
 ที่ตอบล่าช้าไปสักนิดหนึ่ง พอดีมีปัญหามาเรื่องอยู่นะครับ ผมอยากเรียน

อย่างนี้ครับว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับแรกนี่คือข้อมูลข่าวสารนี่นะครับ หรืออีกหลายฉบับนั้น ก็ไม่ใช่เป็นร่างพระราชบัญญัติที่ฝ่ายรัฐบาลนั้นเสนอแต่เพียงฝ่ายเดียว มีของทางสมาชิกก็เสนอด้วย ว่าไปแล้วทุกฝ่ายก็ร่วมกันเป็นเจ้าของร่างฯ เพียงแต่ว่าในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรนั้น พวกเราคงจำได้ว่าถ้ามีร่างฯ ของรัฐบาลอยู่ด้วย เวลาจะพิจารณาร่างฯ ใดเป็นร่างฯ หลักนั้น ก็มักจะถือร่างฯ ของรัฐบาลเป็นหลัก เมื่อพ้นจากสภาผู้แทนราษฎรไปแล้ว เราก็ถือว่าไม่ใช่ร่างฯ ของรัฐบาลหรือร่างฯ ของใคร แต่เป็นร่างฯ ของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งจะต้องไปถึงวุฒิสภาต่อไป อย่างไรก็ตามเมื่อไปถึงวุฒิสภานั้น ทางฝ่ายรัฐบาลเองก็จะให้เกียรติวุฒิสภาด้วยการที่จะไปร่วมประชุมด้วย เพื่อมีข้อที่ทางวุฒิสภาอาจจะสงสัยซักถาม ซึ่งบางครั้งวุฒิสภาเองนั้นบางทีท่านก็เข้าใจว่าเป็นร่างฯ ของรัฐบาล เราก็ต้องชี้แจงไปบ่อยครั้งว่า ร่างฯ นี้ไม่ใช่ของรัฐบาลต่อไปแล้ว แต่เป็นร่างฯ ของสภาผู้แทนราษฎร ในหนังสือส่งนั้นก็ เป็นเรื่องของร่างกฎหมายที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรแล้วส่งไปยังวุฒิสภา ก็ชี้แจงให้ท่านเข้าใจ ซึ่งจะไม่ได้ชี้แจงบนเหตุผลของรัฐบาล แต่จะชี้แจงบนเหตุผลที่ว่า ทำไมสภาผู้แทนราษฎรจึงได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างจนมาถึงวุฒิสภา ซึ่งผมเองก็มีโอกาสหลายครั้ง ก็ไม่เคยไปชี้แจงว่ารัฐบาลต้องการอย่างนั้น ต้องการอย่างนี้ เว้นแต่เป็นเรื่องของข้อความเติมซึ่งไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง แล้วก็ถามในทางปฏิบัติว่า รัฐบาลจะปฏิบัติได้หรือไม่อย่างไร ตรงนั้นเราก็จะชี้แจงไปว่า ถ้ากฎหมายเป็นอย่างนั้นเราจะทำอย่างไร แต่ถ้าถามว่าร่างฯ นี้ที่เปลี่ยนแปลงไปจากในชั้นกรรมาธิการก็ดี จนกระทั่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบตามกรรมาธิการ หรือตามการแปรญัตติอะไรก็ตามแต่ เราก็จะอธิบายเหตุผลว่า มันเพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น คือในที่สุดก็จะไปสู่กรรมาธิการของวุฒิสภา อีกครั้งหนึ่ง พวกเราคงทราบว่า วุฒิสภานั้นระยะหลังมักจะให้ส่งกรรมาธิการสามัญ ยกเว้นบางเรื่องที่จะเป็นกรรมาธิการวิสามัญ พอเป็นกรรมาธิการวิสามัญนั้น ก็จะมีสัดส่วนของรัฐบาลอยู่ ในช่วงรัฐบาลนี้เอง ผมก็ได้ประสานกับทางท่านสมาชิกที่เสนอร่างกฎหมายด้วย อย่างกรณีฉบับแรกนี่นะครับ ท่านสมาชิกที่ผมขอให้ร่วมไปเป็นกรรมาธิการด้วยท่านหนึ่ง ขออนุญาตเอ่ยชื่อก็คือ ท่านอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ถ้าฉบับที่ ๒ เรื่องกฎหมายคณะกรรมการการเลือกตั้งก็ประสานกับท่านถวิล ไพรสมณ์ ขอเข้าไปร่วมในคณะกรรมการของวุฒิสภา เพื่อเราจะได้ทำความเข้าใจกับวุฒิสภา ในร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร ไปแล้วร่วมกัน

ดังนั้นกระผมคิดว่า คงจะไปถือหลักอันใดอันหนึ่งว่า อย่างโน้นอย่างนี้อาจจะไม่เหมาะสม ก็เป็นแต่เพียงว่า เมื่อวุฒิสภาปรับปรุงแก้ไขมาอย่างไร ก็เป็นเรื่องที่สภาผู้แทนราษฎร ก็จะต้องพิจารณาด้วยวิจาร์ณญาณของสภาผู้แทนราษฎร กระผมเองคงมาตอบได้ในฐานะที่เป็นกรรมาธิการคนหนึ่งของวุฒิสภา หรือเป็นประธานคณะกรรมการของวุฒิสภา แล้วแต่กรณีว่า เหตุผลอะไรที่วุฒิสภาแก้ไขไปอย่างนั้นนะครับ ส่วนความเห็นในฐานะของประธานคณะกรรมการหรือกรรมาธิการของวุฒิสภา ผมก็ไปตอบไม่ได้ว่า แก้ไขในสาระสำคัญขนาดไหนเพียงใด แต่ถ้าตอบในความเห็นของฝ่ายรัฐบาลว่า ฝ่ายรัฐบาลมองว่า ที่วุฒิสภาแก้ไขในบางจุด บางประเด็นมันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ซึ่งถ้าเป็นสาระสำคัญอย่างที่ท่านสมาชิกได้กรุณากล่าวไปแล้ว ก็คงต้องไปตั้งกรรมาธิการร่วมกัน และก็มีหลายฉบับที่เราเห็นว่าเป็นสาระสำคัญ กฎหมายข้อมูลข่าวสารนี้เองทางรัฐบาลที่แล้ววุฒิสภาได้มีการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งสภาแห่งนี้เห็นว่าเป็นสาระสำคัญ จึงกลับไปตั้งกรรมาธิการร่วม บังเอิญวุฒิสภาเสียก่อนก็ตกไป ก็ต้องมาเริ่มกันใหม่อย่างนี้เป็นต้น ดังนั้น กระผมจึงคิดว่า ในฐานะที่เป็นกรรมาธิการอยู่คนหนึ่ง ผมก็สามารถจะให้ข้อมูลให้ความคิดเห็นได้ว่า เพราะเหตุใดวุฒิสภาจึงได้มีการแก้ไขหรือเพิ่มเติมในบางจุดบางประเด็นไป เพื่อประกอบการพิจารณาคัดสินใจของสภาผู้แทนราษฎรแห่งนี้ว่า ท่านเห็นว่าเป็นสาระสำคัญหรือไม่เพียงใด ดังนั้นก็จะขออนุญาตว่า ถ้าท่านสงสัย อย่างยกตัวอย่างที่ท่านสมาชิกที่เพิ่งกรุณาถามไปว่า ในมาตรา ๖ ทวิ นั้นเพราะเหตุใดจึงเพิ่มเติมเข้ามา ก็เนื่องจากว่าเห็นกันว่า ข้อมูลข่าวสารที่หน่วยราชการจะต้องจัดเพื่อให้ประชาชนเขาตรวจดูได้นั้นนะครับ นอกจากกรณีตาม (๑) ถึง (๖) แล้ว ซึ่งความจริง ใน (๗) ก็เปิดช่องอยู่แล้วว่า คณะกรรมการอาจจะไปกำหนดอะไรอีกก็ได้ ทางวุฒิสมาชิกก็เห็นว่า ในเรื่องของมติคณะรัฐมนตรีก็ดี หรือมติของคณะกรรมการที่ตั้งโดยกฎหมายหรือโดยคณะรัฐมนตรีนะครับ ก็สมควรที่จะจัดไว้ให้มีเพื่อให้ประชาชนเขาตรวจดูได้ ดังนั้น ถ้าถามความเห็นของผมในฐานะที่เป็นประธานคณะกรรมการ ก็เห็นว่า เรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นสาระสำคัญ ก็คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์เพิ่มเติมขึ้นไปไม่ได้ไปทำให้กฎหมายนี้ผิดแปลกออกไป หรือจะเกิดการปฏิบัติไม่ได้แต่อย่างไร ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเรวัตครับ

นายเรวัต สิริบุญกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ

กระผม นายเรวัต ลีรินกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี พรรคชาติไทย กระผมยังสงสัยอยู่ว่า ในมาตรา ๑๘ นั้น ซึ่งได้ฟังท่านรัฐมนตรี ได้ชี้แจงมาก็ยังสงสัยว่า ในมาตรานี้ที่เพิ่มเติมมาตรา ๑๘ นี้ ความจริงแล้ว มาตรา ๑๘ นี้เป็นการที่ห้ามโดยเด็ดขาด ไม่สามารถจะเปิดเผยได้ แล้วมา เติมในมาตรา ๑๘ ว่า เปิดเผยได้ อุทธรณ์ได้ นี้ จริง ๆ แล้วเรื่องการอุทธรณ์ มันไม่ใช่เป็นเรื่องของคำสั่ง ซึ่งถึงแม้จะเปิดเผยก็มีความผิดทางอาญา กระผมยัง สงสัยว่า ตรงนี้เติมไปแล้วน่าจะเป็นสาระสำคัญที่เป็นการแก้ไขมากรับ

นายวีระกร คำประกอบ (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วีระกร คำประกอบ ส.ส. นครสวรรค์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีครับ ในประเด็นนี้อย่างที่ผมกราบเรียนแล้วว่า ในที่ประชุมนั้นได้รับทราบมาว่า วุฒิสมาชิกที่ขอเพิ่มเติมในมาตรา ๑๘ โดยเพิ่มเติม คำว่า มาตรา ๑๘ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสถาบันนั้น ให้เหตุผลว่า ในบางกรณี อาจจะเอาเรื่องของสถาบันมาใช้อ้างอิงกันโดยพรั้าเพรื่อ แล้วบางครั้งก็ไม่เป็นการ ถูกต้องนัก การอ้างพรั้าเพรื่อนั้นก็ทำให้เจ้าตัวผู้ต้องการรับรู้ข่าวสารดังกล่าว แล้วก็ไม่ได้รับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนั้นสามารถเป็นคำร้องต่อ คณะกรรมการอุทธรณ์ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการอุทธรณ์นั้นชี้ขาดว่า ข้อมูล ข่าวสารดังกล่าวนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสถาบันฯ จริงหรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมจะขอปิดอภิปรายนะครับ แล้วก็
จะขอมติที่ประชุมว่า จะเห็นด้วยว่าเป็นการแก้ไขสาระสำคัญหรือไม่ใช่
สาระสำคัญครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบ
ก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกท่านใดเห็นว่าการแก้ไข
ของวุฒิสภา ไม่ได้แก้ไขในสาระสำคัญ หรือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย กรุณา
ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขใน
สาระสำคัญหรือแก้ไขมาก กรุณา ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คะแนนเสียงส่วนใหญ่เห็นว่า
เป็นการแก้ไขที่ไม่ใช่สาระสำคัญ เพราะฉะนั้นก็ถือว่าสภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วย
กับการแก้ไขของวุฒิสภาว่า เป็นการแก้ไขเล็กน้อย นะครับ

เรื่องด่วนที่ ๒ พิจารณากรณีวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติ
คณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. .... ตามมาตรา ๑๕๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย

เนื่องจากได้รับหนังสือจากประธานวุฒิสภา ว่าในการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. . . . . จึงส่งมาให้สภาผู้แทนราษฎรดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๗ (๓) ซึ่งที่ประชุมจะได้พิจารณาว่า การแก้ไขของวุฒิสภานั้น เป็นการแก้ไขในสาระสำคัญ หรือไม่ใช่สาระสำคัญ ครับ เชิญคุณหมอกุมินทร์ครับ

นายกุมินทร์ ลิธีระประเสริฐ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายแพทย์กุมินทร์ ลิธีระประเสริฐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคความหวังใหม่ จังหวัดศรีสะเกษ ท่านประธานครับ กระผมดูตามร่างฯ ซึ่งทางวุฒิสภาได้ส่งกลับคืนมา ก็พบว่ามีการแก้ไขในมาตราต่าง ๆ อยู่หลายมาตรา มีการเพิ่ม มีการตัด แต่ที่กระผมดูแล้วส่วนใหญ่ก็เป็นการตัดทอนถ้อยคำ เป็นการแก้ไขถ้อยคำ บางครั้งก็เป็นการโยกย้ายถ้อยคำจากมาตรานี้ไปมาตรานั้น ซึ่งกระผมก็เห็นว่า ไม่น่าจะมีปัญหา แต่พอมาดูในมาตรา ๑๒ ท่านประธานครับ ในมาตรา ๑๒ นั้น กระผมเข้าใจว่า จากการทำทางวุฒิสภาได้แก้ไขมานั้น จะเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ ท่านประธานครับ กระผมจะให้เหตุผลประกอบการอภิปรายสักเล็กน้อยนะครับ ท่านประธาน ถ้าดูตามร่างฯ เดิม ซึ่งทางสภาฯ ของเราส่งไปนั้น เราจะเห็นได้ว่าคณะกรรมการวิสามัญประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญ ๗ ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายจำนวน ๗ ท่าน โดยที่เรา กำหนดไว้ให้ทางฝ่ายตุลาการนะครับ ก็คือ ทางประธานศาลฎีกาได้มอบหมายให้ผู้พิพากษาศาลฎีกา ๑ คน เป็นกรรมการ ให้คณะกรรมการร่างกฎหมายมอบหมายอีก ๑ คน แล้วก็ให้ทางอัยการสูงสุดมอบหมายอีก ๑ คน นอกนั้นก็เหลืออีก ๔ คนนั้น เป็นการแต่งตั้งจากสภาฯ ของเรา ซึ่งดูตามร่างฯ เดิมแล้วน่าจะเห็นภาพของความเป็นกลาง น่าจะเห็นภาพของการที่จะไม่ถูกการกลั่นแกล้งได้ แต่ที่ทางวุฒิสภาได้ไปแก้ไขมานั้น ได้กำหนดให้คณะกรรมการวิสามัญประกอบไปด้วย ๗ คนเหมือนเดิม เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมาย ๗ คน โดยให้สภาฯ เป็นผู้แต่งตั้งทั้ง ๗ คน ตรงนี้ กระผมเกรงครับ ท่านประธาน กระผมเกรงว่าองค์ประกอบที่เกิดจากการแต่งตั้งของเราทั้ง ๗ คนนั้น บางครั้ง บางยุค บางสมัยอาจจะถูกมองว่า เกิดความไม่เป็นธรรม ตั้งขึ้นมาเพื่อที่จะกลั่นแกล้งคณะกรรมการจัดการเลือกตั้งท่านใดท่านหนึ่งได้ ดังนั้น ในจุดนี้กระผมจึงเห็นว่า ทางวุฒิสภาที่แก้ไขมานั้น ได้แก้ไขในสาระสำคัญของกฎหมาย กระผมอยากจะให้ทางสภาฯ เราได้ตั้งกรรมการร่วมกันเพื่อพิจารณาในประเด็นนี้ครับ ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประยุทธ์ เชิญครับ

นายประยุทธ์ คิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ประยุทธ์ คิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม ความจริง
 เรากำลังพิจารณาตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๗ (๓) ตามที่ท่านรัฐมนตรีฯ ชี้แจง
 บอกว่า ในเรื่องของ (๓) นั้นเป็นเรื่องอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร ผมอยาก
 กราบเรียนท่านประธานว่า จริงอยู่ถึงแม้ว่าจะ เป็นอำนาจของเราโดยแท้ที่จะให้
 ความเห็นชอบที่จะพิจารณาว่าวุฒิสภาได้แก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่ ไม่ได้ถกเถียง
 ในประเด็นนั้น แต่คนที่ชี้ได้ว่าสาระสำคัญหรือไม่ที่ค่อนข้างจะดีคือรัฐมนตรี
 เจ้าสังกัดซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนั้น ๆ อยู่ในกรณีนี้ผมเข้าใจว่า
 ๗พบฯ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ท่านโกศล พลกุล นั้น เป็นผู้ที่เป็น
 ประธาน ในคณะกรรมการชุดนี้มีการแก้ไข เปลี่ยนแปลง พิจารณาค่อนข้าง
 จะมาก ท่านจะชี้ได้ว่าการที่วุฒิสมาชิกได้แก้ไขนั้นแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่
 ดูเหมือนจะเป็นหลักการตายตัวเลยครับท่านประธาน ถ้าหากท่านรัฐมนตรี
 สามารถชี้แจงในแต่ละฉบับ ๆ ได้ว่าในสาระสำคัญนั้นหรือไม่ ก็จะเป็นการที่
 ทำให้การพิจารณาถ่วงถ่วงขึ้น และเกิดประสิทธิภาพ เพราะแท้ที่จริงถ้ากฎหมาย
 ที่ได้ผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรแล้ว กรรมการในส่วนของ
 สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา แล้วเรากลับมาผ่านวาระที่ ๒ วาระที่ ๓ แล้วนำไปให้
 วุฒิสมาชิกพิจารณา ในกรณีที่วุฒิสมาชิกพิจารณานั้น ท่านประธานโกศลเอง
 ท่านก็ตามไปชี้แจง ในกรณีที่กลับมา ท่านเห็นว่าการแก้ไขนั้นสามารถที่จะ
 ปฏิบัติได้ ไม่มีปัญหาในการที่จะบังคับใช้กฎหมาย ท่านก็ออกมาตอบรับตรง ๆ ว่า
 ไม่มีปัญหา การพิจารณาก็จะได้ง่ายยิ่งขึ้น ไม่เช่นนั้นจะเหมือนกลับมาวาระที่ ๑
 ซึ่งทุกคนต่างก็มีข้อสงสัยที่แตกต่างกัน ฉะนั้นในกรณีนี้ก่อนที่ท่านประธานจะ
 ดำเนินการต่อไปนั้น ผมอยากจะกราบเรียนรบกวนท่านประธานว่า ให้ท่านโกศล
 ตอบว่า สาระสำคัญในการแก้ไขนั้นจะกระทบกระเทือนต่อสภาพบังคับหรือไม่
 ถ้าหากไม่ใช่เป็นสาระสำคัญ ท่านก็ตอบว่าไม่มีปัญหา เราก็จะได้พิจารณา
 ง่ายยิ่งขึ้นครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านอดีตรัฐมนตรีฯ สุกส์นก่อนครับ
 ท่านรัฐมนตรีฯ โกศลจะได้ตอบทีหลัง

นายสุกส์น เงินหมื่น (อำนาจเจริญ) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม สุกส์น เงินหมื่น พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดอำนาจเจริญ ท่านประธานครับ
 สำหรับกฎหมายฉบับนี้ก็ เป็นที่ทราบดีว่าเป็นการเขียนขึ้นมาเพื่อที่จะให้สอดคล้องกับ

บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้ในปัจจุบัน และแน่นอนที่สุดถ้าหากปรากฏเหตุการณ์บ้านเมืองเปลี่ยนแปลงไป คณะกรรมการการเลือกตั้งชุดนี้ก็จะมาทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการเลือกตั้งให้บริสุทธิ์ยุติธรรม เพราะฉะนั้นความจำเป็นในการที่จะรีบให้มีกฎหมายฉบับนี้ออกมาใช้บังคับจึงเป็นความจำเป็นที่น่าจะสอดคล้องกันทุกฝ่ายในฝ่ายนิติบัญญัติของเราในปัจจุบันนี้ เมื่อสักครู่นี้กระผมได้ฟัง ทพพร รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีท่านได้กรุณาพูดถึงกฎหมายในเรื่องข้อมูลข่าวสารที่ท่านพูดถึงว่า ประเด็นในการแก้ไขนั้นเป็นเรื่องไม่ทำให้กฎหมายผิดแปลกไปจากเดิม ท่านพูดถึงว่าประเด็นในการแก้ไขนั้นทำให้สามารถปฏิบัติได้ ก็ถือว่าเป็นการแก้ไขที่น่าจะไม่ใช่เป็นการแก้ไขมาก การแก้ไขมาก การแก้ไขน้อยนั้น เราไม่ได้มีบทบัญญัติไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญและในข้อบังคับ กำหนดไว้กว้าง ๆ ในข้อบังคับข้อ ๑๑๐ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเมื่อผมดูในรายละเอียดของกฎหมายฉบับนี้มีการแก้ไขเฉพาะในมาตรา ๑๒ เกี่ยวกับเรื่องการพ้นจากการเป็นกรรมการ(เลือกตั้ง มีการแก้ไขในมาตรา ๑๕ การพ้นจากการดำรงตำแหน่ง รวมทั้งมีการพูดถึงเรื่องการตั้งกรรมการวิสามัญ และมีการแก้ไขในมาตรา ๔๑ ทวิในเรื่องเกี่ยวกับสำนักงานของคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นการชั่วคราว ใ้ให้ใช้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรก่อนเป็นการชั่วคราว -----

ในสาระที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมทั้ง ๔ จุดใหญ่ ๆ นั้นก็ไม่ได้ทำให้กฎหมายฉบับนี้ผิดแปลกไปจากเดิมแต่ประการใด และไม่สามารถที่จะเป็นข้อขัดข้องในการที่จะปฏิบัติตาม ผมจึงมีความเห็นว่า เพื่อที่จะให้กฎหมายฉบับนี้ได้ ออกมามีผลบังคับใช้สอดคล้องกับแนวที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และเป็น การเตรียมพร้อมสำหรับการเลือกตั้งหากจะมีขึ้นในเร็ว ๆ นี้ จึงน่าจะถือว่าการแก้ไขดังกล่าวนั้นเป็นการแก้ไขซึ่งไม่ใช่สาระสำคัญ ทำให้กฎหมายผิดแปลกไป จึงถือว่าน่าจะรับ ไม่จำเป็นจะต้องมีการตั้งกรรมาธิการร่วมกับวุฒิสภา ขอบพระคุณท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณชินวรณ์ครับ เมื่อกี้ยกมือครับ

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธาน

ที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการ การเลือกตั้ง พ.ศ. . . . . ซึ่งวุฒิสภาลงมติให้แก้ไขเพิ่มเติม นั้น กระผมอยากกราบเรียน ท่านประธานว่า จริง ๆ แล้วได้มีการแก้ไขในหลายมาตรา ได้มีการเพิ่ม ในมาตรา ๓๓ ทวิ และมาตรา ๔๑ ทวิ ตัดมาตรา ๑๕ และมาตรา ๓๒ ผมอยากจะ กราบเรียนว่า ผมมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ที่ท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ เงินหมื่น เมื่อกี้นี้ครับว่า สำหรับร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการ การเลือกตั้งนั้น ถือว่าเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญ ในการที่จะต้องนำไปสู่วงการ ปฏิรูปทางการเมืองที่เรากำลังจะพูดถึง และเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ทุกฝ่ายเรียกร้อง ให้กฎหมายฉบับนี้ได้ผ่านการพิจารณาของสภา ถ้าหากว่าจะมีการเลือกตั้งก็สามารถ ที่จะดำเนินการได้ แต่อย่างไรก็ตามผมอยากจะกราบเรียนว่า ถึงแม้มีความเห็นว่ามี การแก้ไข ไม่ได้แก้ไขในสาระสำคัญนะครับ แต่ผมคิดว่าทางรัฐบาลน่าจะได้อธิบาย เพื่อให้สภานี้ได้มีการบันทึกไว้เป็นหลักฐานในการที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา ๗ ที่ได้เพิ่มจาก ให้ประธานรัฐสภา เปลี่ยนมาเป็น ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา นายกรัฐมนตรี และผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรคัดเลือกผู้ มีคุณสมบัติตามมาตรา ๘ ซึ่งเหมาะสมได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการการเลือกตั้ง ตรงนี้ผมคิดว่า ในส่วนของสภาแห่งนี้ในชั้นที่เราได้พิจารณาไปนั้น เราก็ได้ให้ ท่านประธานรัฐสภา ซึ่งถือว่าเป็นประมุขสูงสุดของฝ่ายนิติบัญญัติ และในปัจจุบันนี้ ก็เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร แต่เมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติม ก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ให้มีประธานวุฒิสภาเข้ามาด้วย จึงน่าที่จะมีการชี้แจงเหตุผลในการที่จะมีการแก้ไข

ดังกล่าว นอกจากนั้นประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งผมคิดว่า คงเป็นคำถาม
 ที่ได้ถามไปแล้ว คือในมาตรา ๑๒ ที่ให้มีการตั้งคณะกรรมการวิสามัญให้
 ดำเนินการ ในการที่จะให้คณะกรรมการ^(๑) เลือกตั้งพ้นจากตำแหน่ง โดยอาศัยมติ
 ของสภาผู้แทนราษฎรว่า กรรมการการเลือกตั้งมีกรณีต้องพ้นจากตำแหน่ง
 ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของ
 สภาผู้แทนราษฎร และให้มีผลให้คณะกรรมการเลือกตั้งพ้นจากตำแหน่งนั้น
 ผมคิดว่าตรงนี้จะ เป็นประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งครับ เพราะ เป็นเรื่องซึ่ง
 ให้เห็นว่า ในการที่จะตั้งคณะกรรมการเลือกตั้งนั้น เราต้องการความเป็นอิสระ
 ต้องการให้คณะกรรมการเลือกตั้งสามารถที่จะควบคุม กำกับ การเลือกตั้ง
 ให้เป็นไปโดยความบริสุทธิ์ยุติธรรม วันนี้ผมคิดว่าปัญหารากฐานทางการเมือง
 ที่สำคัญก็คือว่า ทำอย่างไรให้การเลือกตั้งนั้นบริสุทธิ์ปราศจากการซื้อเสียง
 ขายเสียง ตรงนี้จะ เป็นประเด็นที่ประชาชนฝากความหวังไว้เป็นอย่างยิ่งครับ
 ผมอยากเห็นทางรัฐบาล ซึ่งท่านรัฐมนตรีในฐานะที่เป็นผู้ต้องไปชี้แจงกฎหมายนี้
 ในที่ประชุมของวุฒิสภา ได้ชี้แจงต่อสภาให้ เกิดความเข้าใจก่อนที่จะได้ลงมติ
 ต่อไปครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสาทิพย์ครับ

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์
 ผมเข้าใจว่า การพิจารณาในขั้นตอนสุดท้ายของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่สภา
 กำลังพิจารณาอยู่จะเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าหากสภานี้ได้ลงมติในวันนี้ว่า
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้แก้ไขในสาระสำคัญ นั่นคือแก้ไขน้อย ก็จะส่งผลให้
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลจะประกาศใช้ในอีกไม่กี่วันข้างหน้าโดยทันที -----

ถ้าหากว่าเราเห็นว่าเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญ ก็จะทำให้กระบวนการในการตราพระราชบัญญัติฉบับนั้นนั้นจะต้องถอยกลับไปสู่การตั้งกรรมาธิการร่วมระหว่างวุฒิสภากับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งทำให้ขั้นตอนในการที่อยากให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมานั้นล่าช้าออกไปอีก ผมคิดว่าเหตุผลนี้จะเป็นเหตุผลสำคัญที่จะนำมาพิจารณาประกอบการดูหลักการสาระของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ความจำเป็นของการรีบเร่งที่จะต้องมีพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ผมเชื่อว่าสมาชิกทุกท่านคงเห็นตรงกันในการพูดกันเรื่องปฏิรูปการเมืองทุกครั้ง พวกเราจะเรียกร้องว่าเมื่อไรเราจะมีคณะกรรมการเลือกตั้งขึ้นมาสักคณะหนึ่ง เพื่อทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการเลือกตั้งให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมที่ผ่านมาการเลือกตั้งของเราถูกวิพากษ์วิจารณ์จากทุกฝ่าย ว่าเต็มไปด้วยการทุจริตและการซื้อสิทธิขายเสียง ทุกคนตั้งความหวังในคณะกรรมการเลือกตั้งที่จะเกิดขึ้นภายใต้กฎหมายที่เราร่างกันอยู่นี้ เหตุผลนี้จึงเป็นเหตุผลที่ผมนำมาพิจารณาร่วมกับการแก้ไขของวุฒิสภา ผมยังเชื่อว่าทั้งร่างเท่าที่ดูไปแล้ว แม้ว่าจะมีการแก้ไขในบางมาตราแต่ว่าสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังคงอยู่ อย่างเช่นการให้มีคณะกรรมการเลือกตั้งที่มีอำนาจหน้าที่ มีที่มาที่เชื่อถือได้ มีอำนาจหน้าที่ที่เชื่อได้ว่าจะนำไปสู่การกำกับดูแลการเลือกตั้งให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมการแก้ไขในบางมาตรานั้นเป็นการแก้ไขที่ผมคิดว่ายังแก้ไขน้อย ไม่ได้แก้ไขในสาระสำคัญ ที่ทำให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องเสียหลักการอันสำคัญไปบางส่วนเป็นการเพิ่มเติมขึ้นมาที่ทำให้มีความรอบคอบมากขึ้นกว่าที่มีการร่างไปแต่ขั้นต้นเสียอีก เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นแก้ไขน้อย และควรที่สภาจะได้รับในวาระนี้เพื่อให้อำนาจกฎหมายฉบับนี้ได้ผ่านสภาไปด้วยความรวดเร็ว ซึ่งถ้าผ่านออกไปแล้วยังจะไปสอดคล้องกับทิศทางที่จะมีการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และจะออกมาประกาศใช้ในอีกไม่นานข้างหน้า ซึ่งจะทำให้กระบวนการปฏิรูปการเมืองมีความพร้อมในการที่จะทำให้การเมืองของเรามีความสุจริต และมีประสิทธิภาพมากขึ้นในอนาคตอีก ผมไม่เห็นว่าการกฎหมายฉบับนี้จะแก้ไข

ในสาระสำคัญที่หาให้ต้องเสียหลักการเดิมไป ผมเกรงว่าถ้าเรากลับไปสู่กระบวนการในการตั้งกรรมการร่วมอีก กฎหมายซึ่งเราหวังกันนักกันหนาว่า จะมีคณะกรรมการการเลือกตั้งจะช้าลง ถ้าเกิดมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาเดือนหรือ ๒ เดือนหรือ ๓ เดือนข้างหน้า ถ้าไม่มีกฎหมายฉบับนี้ ผมเข้าใจว่าสิ่งที่เราคาดหวังอาจจะไม่เกิดขึ้น ผมจึงอยากให้พวกเราพิจารณาและก็มีความเห็นร่วมกันว่าเป็นการแก้ไขน้อยและก็ผ่านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านรัฐมนตรีจะชี้แจงใหม่เชิญครับ

นายภักดี พลกุล (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) :

กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายภักดี พลกุล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี จะขอเรียนชี้แจงก็ขอเรียนชี้แจงในฐานะที่เป็นประธานคณะกรรมการที่ท่านสมาชิกได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในข้อแรกก็บอกว่า รัฐบาลต้องบอกมาเลยว่าเป็นการแก้ไขสาระสำคัญหรือไม่ ผมเรียนตอนต้นแล้วว่าผมคงไปตอบตรงนั้นไม่ได้ เพราะในขั้นตอนขณะนี้ก็คือ เป็นดุลยพินิจของท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จะพิจารณา ผมคงสามารถจะอธิบายชี้แจงว่าที่วุฒิสภาเขาไปปรับปรุงแก้ไขต่าง ๆ นั้น ด้วยเหตุด้วยผลอะไร และด้วยเหตุผลนั้นก็ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของท่านที่จะพิจารณาว่า ท่านเห็นว่ามันเป็นสาระสำคัญหรือไม่ ผมอยากเรียนว่าคงมีบางเรื่องเท่านั้นที่ท่านให้ความสนใจ เพราะเราเองก็มีการปรับปรุงแก้ไขอยู่หลายเรื่อง อย่างเอาเรื่องแรกก่อนในมาตรา ๕ คำว่า อนุบัญญัติเดิมที่เดิวนั้นอนุบัญญัติเรารวมพระราชกฤษฎีกาไปด้วย ทางวุฒิสมาชิกท่านก็เห็นว่าการตราพระราชกฤษฎีกานั้นจะต้องไปถึงขั้นที่พระมหากษัตริย์ต้องทรงลงพระปรมาภิไธย ดังนั้นการที่ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจออกข้อกำหนดเพื่อกำหนดแนวทางให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัตินั้น ก็ไม่ควรจะเป็นลักษณะที่ว่าออกข้อกำหนดไปถึงขั้นตอนบังคับว่า ต้องออกพระราชกฤษฎีกา

๑๑๖

สผ ๑/๒๕๕๐ (ส. ๒)

สารี ๔/๓

อย่างไร ด้วยเหตุนี้เองก็จึงมีการแยกพระราชกฤษฎีกาออกมาว่าข้อกำหนดนั้น
คงเสนอแนวทางในการที่จะไปดำเนินการ ไม่ใช่ว่าพระราชกฤษฎีกา
ต้องออกมาตามข้อกำหนดตามแนวทางของกรรมการการเลือกตั้ง -----

- ๑๐/๑

ในประเด็นต่อมาก็คือในมาตรา ๖ ตรงนี้ก็มีความปัญหาตามมาก็คือ
 ในร่างเดิมเราบอกว่าเป็นประธานรัฐสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ
 ก็เกิดปัญหาตามรัฐธรรมนูญขึ้นมาว่า ผู้จะลงนามรับสนองพระบรมราชโองการได้
 ในมาตรา ๑๘๕ จิตวานันมีแต่รัฐมนตรี ไม่มีกรณีประธานสภา ก็จะเกิดปัญหา
 ได้ว่าไปลงนามอย่างนี้แล้วจะชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ ด้วยเหตุนี้เอง
 เราจึงเสนอกันว่าควรจะเป็นกรณีที่ให้ประธานรัฐสภานั้นแจ้งนายฯ เพื่อ
 นำความกราบบังคมทูล ก็คือนายฯ ลงนามรับสนอง แต่นายฯ ก็ต้องทำตาม
 ที่ประธานรัฐสภาแจ้งมา

ในมาตรา ๗ ที่ถามบอกว่าทำไมไปเติม ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 และประธานวุฒิสภา ก็สืบเนื่องมาจากมาตรา ๖ ด้วย วุฒิสภาเห็นว่า
 เมื่อคนที่ลงนามรับสนองหรือคนที่แจ้งให้นายฯ ไปลงนามรับสนองนั้น
 เป็นประธานรัฐสภา เมื่อใช้คำว่า รัฐสภา แต่ทำไมจึงไม่มีวุฒิสภาเข้าไป
 เกี่ยวข้อง ตรงนี้เองวุฒิสภาก็เห็นว่าในกระบวนการตามมาตรา ๗ นั้น
 ก็ควรจะมีประธานวุฒิสภาเข้าไปเกี่ยวข้อง ผมขออนุญาตไปเร็วก็แล้วกันนะครับ

ในมาตรา ๑๒ ที่ท่านถามนะครับ ซึ่งตรงนี้เองก็เป็นการเปลี่ยนแปลง
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวรรคสามนั้นเราตัดวรรคแรกทิ้งไป ซึ่งวรรคแรก
 ที่ทิ้งไปนั้น จะไปปรากฏอยู่ในวรรคท้ายด้วยว่าเป็นคะแนนเท่าไร ไม่น้อยกว่า
 ๓ ใน ๕ แต่จุดใหญ่ที่ท่านถามก็คือในวรรคสาม จากร่างเดิมนั้นที่บอกว่า
 มีกรรมวิธีการวิสามัญ คือถ้าจะมีการถอดถอนกรรมการการเลือกตั้ง สภาจะ
 ลงมติอย่างไรนั้น ก็คงจะต้องมีคณะกรรมการวิสามัญขึ้นมาคณะหนึ่งจำนวน
 ๗ ท่าน ในร่างเดิม ๗ ท่านนั้นก็ตั้งโดยสภาผู้แทนราษฎร แต่ใน ๗ ท่านนั้น
 จะมี ๓ ท่านซึ่งระบุว่า ๑. จะต้องมาจากผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งประธานศาลฎีกานั้น
 มอบหมาย ๒. คือกรรมการร่างกฎหมาย ซึ่งคณะกรรมการร่างกฎหมายนั้น
 มอบหมาย ๓. ก็คืออัยการไม่ต่ำกว่าระดับอัยการพิเศษซึ่งอัยการสูงสุดมอบหมาย
 ตรงนี้เองก็เป็นข้อถกเถียงกันมากกว่าประธานศาลฎีกาจะมอบหมายผู้พิพากษาศาลฎีกา
 ก็ได้ หรืออัยการสูงสุดจะมอบหมายอัยการพิเศษฝ่ายกึ่งนั้น ๒ ท่านนี้ยังเป็น
 ข้าราชการประจำอยู่ ก็มีความเห็นของวุฒิสภาว่าไม่น่าจะให้เป็นการประจำ
 น่าจะให้เป็นการที่เกษียณแล้ว ทางวุฒิสภาก็เลยไปแก้ว่า ให้เป็นผู้ซึ่ง
 เคยเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา หรือผู้ซึ่ง
 เคยเป็นข้าราชการอัยการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอัยการฝ่าย เป็นต้น ซึ่งตรงนี้
 ท่านก็ใช้วิจลญาณดูว่าประเด็นของวุฒิสภาที่แก้ไขตรงนี้ จากจุดที่เห็นว่าไม่ควร

จะเป็นข้าราชการประจำไปเป็นข้าราชการซึ่งบำนาญแล้วมันจะเป็นภาระสำคัญขนาดไหนเพียงไร ส่วนที่เหลืออีก ๕ ท่านนั้นก็คงเหมือนเดิม นอกจากนั้น ในมาตรา ๑๕ ที่ตัดไปนั้นเนื่องจากซ้ำกับมาตรา ๑๕ กรณีที่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการการเลือกตั้งนั้นสั้นสุดลงก็ให้ทำหน้าที่ต่อไปได้ และในมาตรา ๓๒ นั้นก็ไปเป็นมาตรา ๓๓ ทวิ ซึ่งตรงนี้เองจะเห็นว่าร่างเดิมนั้น เลขาก็ดี ร่องเลขาก็ดี หรือผู้ช่วยเลขาก็ดี ร่างเดิมนั้นเราให้คณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นผู้แต่งตั้ง แต่วุฒิสภาไปแก้ไขว่า เลขาก็ดี ต้องได้รับความเห็นชอบของสภาผู้แทนฯ และวุฒิสภาตามลำดับ ซึ่งตรงนี้จะแตกต่างกัน ในร่างเดิมนั้นให้คณะกรรมการเป็นคนคุมเจ้าหน้าที่ธุรการ แต่ที่วุฒิสภาแก้มานั้น ตัวเลขาก็ดี ให้สภาทั้ง ๒ เป็นคนให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้ง ส่วนมาตรา ๔๑ ทวิ นั้นก็เป็นการเพิ่มเติมขึ้นมาเพื่อว่าหากมีปัญหาในช่วงแรกที่หน่วยงานธุรการยังตั้งขึ้นรองรับไม่ทันก็ขอให้ยืมตัวเจ้าหน้าที่ของทางสภา หน่วยงานธุรการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาไปใช้งานได้ก่อน ก็จึงกราบเรียนถึงเหตุถึงผลที่วุฒิสภาได้มีการปรับปรุงแก้ไขนะครับ ก็ขึ้นอยู่กับวิจรรณญาณที่ท่านจะพิจารณาครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านสุทัศน์ครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (อำนาจเจริญ) : ท่านประธานครับ

กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดอำนาจเจริญครับ

กระผมได้ฟังคำอธิบายของ ทพทว รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว

ถ้าฟังดูเผิน ๆ ก็จะเหมือนกับว่าเป็นการแก้ไขมากมาย เพราะท่านได้กรุณา

เรียงลำดับมาตราที่ท่านได้อธิบายไป กระผมจะขออนุญาตยกตัวอย่าง

อย่างกรณีมาตรา ๖ ท่านได้พูดถึงการที่ให้ประธานรัฐสภาเป็นผู้ลงนาม

รับสนองพระบรมราชโองการ แต่ขณะเดียวกันทางวุฒิสภาก็ได้มีการแก้ไข

ตัดคำว่า ประธานรัฐสภา เป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ ออก

แต่ใช้ข้อความว่า แจ้งให้นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรง

พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตรงนี้ก็คงจะเป็นคำถามที่กระผมจะขออนุญาตถาม

ทพทว รัฐมนตรีว่า เมื่อแก้ไขเช่นนี้แล้วทำให้กฎหมายฉบับนี้ผิดแปลกไปจากเดิม

หรือไม่ และเมื่อแก้ไขเช่นนี้แล้วจะสามารถปฏิบัติได้หรือไม่ แน่นอนที่สุด

ถ้าทำให้กฎหมายฉบับนี้ผิดแปลกไป หรือไม่สามารถปฏิบัติได้ก็น่าจะต้องมา

พิจารณากันอีกครั้งหนึ่งว่า เป็นการแก้ไขมากหรือการแก้ไขน้อย ในส่วนมาตรา ๗ นั้น

เดิมได้กำหนดให้ประธานรัฐสภา นายกรัฐมนตรี และผู้นำฝ่ายค้านเป็นผู้คัดเลือก

ผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๘ แต่ในการแก้ไขของวุฒิสภานั้นตัดคำว่า ประธานรัฐสภา

ออก แต่ใช้คำว่า ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา คือให้ทั้งท่านประธาน

สภาผู้แทนราษฎร และทั้งท่านประธานวุฒิสภาเป็นผู้มีอำนาจ เป็นการเพิ่มให้มี

ประธานวุฒิสภาเข้ามา ซึ่งเป็นการขยายความจากเดิมและมีการเพิ่มบุคคล

เข้ามาอีก ๑ ท่าน ก็คงเป็นคำถามเดียวกันว่า แก้ไขเช่นนี้แล้วทำให้กฎหมาย

ผิดแปลกไปหรือไม่ และสามารถปฏิบัติได้หรือไม่ ในวรรคสองของมาตรา ๗

ก็เช่นเดียวกัน สำหรับมาตรา ๑๒ ที่มีการแก้ไวนั้น เมื่อสักครู่นี้ท่านก็กรุณา

อธิบายว่าเปลี่ยนจากข้าราชการประจำ มาเป็น ข้าราชการที่เกษียณอายุไปแล้ว

คือเป็นข้าราชการบำนาญ ส่วนจำนวนนั้นก็ยังคงเดิมอยู่ กระผมจึงเห็นว่า

การแก้ไขดังกล่าวนี้น่าจะไม่ใช่เป็นการแก้ไขที่ทำให้ผิดแปลกไปจากเดิม

และน่าจะเป็นการแก้ไขที่ทำให้สามารถปฏิบัติได้ ส่วนมาตรา ๑๒ และ

มาตรา ๔๑ ทวิ นั้น คงจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับสำนักงานเลขาฯ ซึ่งในระยะเวลา

เบื้องต้นนั้นจำเป็นต้องอยู่เองที่คณะกรรมการการเลือกตั้งนี้จะต้องมีที่ทำงาน สำนักงาน

เลขาธิการรัฐสภา หรือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรก็น่าจะเป็น

๒๓

สพ ๗/๒๕๔๐ (ส. ๒)

เพทหาย ๑๑/๒

ที่ทำงาน ที่ทำการของฝ่ายประจำได้ชั่วคราว หรือฝ่ายเกี่ยวกับเรื่องธุรการ ได้เป็นการชั่วคราว กระผมจึงเห็นว่า การแก้ไขดังกล่าวนี้น่าจะเป็นการแก้ไข แต่เพียงเล็กน้อย และน่าจะรับกฎหมายฉบับนี้ได้ เพื่อให้เจตนารมณ์ของการที่มีกฎหมายเกี่ยวกับคณะกรรมการการเลือกตั้งออกมาใช้บังคับอย่างรวดเร็วที่สุดครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณประยุทธ์

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม กระผมก็ได้ พังคำอภิปรายของท่านสุทัศน์ เงินหมื่น ของพรรคประชาธิปัตย์ และฟังคำตอบ ของท่านรัฐมนตรีโกศล ซึ่งร่วมทำงานด้านนี้มา ผมอยากกราบเรียนท่านประธานว่า จริง ๆ แล้วความตั้งใจของตัวกระผมในการที่จะปฏิรูปการเมือง อยากจะให้มีการพัฒนาระบบเลือกตั้ง อยากจะให้มีการกลางซึ่งให้ความเป็นธรรมในการเลือกตั้ง ผมเชื่อว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติรวมทั้งท่านประธานนั้นก็อยากจะให้มี ท่านประธาน กรรมการเอง ท่านดอกเตอร์โกศลดูเหมือนพวกเราก็คงอยู่ในกรรมการ เหมือนกัน ไม่ว่าจะพิจารณาในมาตราต่าง ๆ ซึ่งเราต่อสู้กันมาในทางความคิด ท่านก็สามารถที่จะให้พวกเราได้มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นที่ค่อนข้างจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาร่างกฎหมายดังกล่าว เราช่วมทำงานกันมา ผมยอมรับว่ามีข้อบกพร่องอย่างหนึ่ง ในกรณีเช่น มาตรา ๗ เดิมที่ให้ประธานรัฐสภา เป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ -----

เมื่อไปดูรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๕ มาตรา ๑๘๕ จัดว่า ร่วมกันแล้ว ในกรณี
 ในมาตรา ๑๑๕ ให้มีคณะกรรมการการเลือกตั้ง แต่ไม่ได้บัญญัติว่า ใครจะเป็น
 ผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ แต่มาตรา ๑๘๕ จัดว่า ก็ให้รัฐมนตรี
 เป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ การที่วุฒิสมาชิกได้มีการแก้ไข
 ในมาตรา ๗ นั้นเป็นการถูกต้องแล้ว ส่วนในมาตรา ๑๒ ดูเหมือนว่าจะ
 มีการตัดทอนในวรรคแรก แต่ก็บัญญัติไว้เพิ่มเติมในวรรคท้าย ๆ จนกระทั่ง
 ความหมายของมาตรา ๑๒ นั้นไม่ได้แปรเปลี่ยนไปแต่ประการใด แล้ว
 มาดูมาตรา ๑๕ ดูมาตรา ๓๒ ซึ่งมีการแก้ไข ก็ไปบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓ ทวี
 ซึ่งเพียงพอเพื่ออยากจะจัดลำดับขั้นตอนให้มีความสอดคล้องกันเท่านั้น กระผม
 กราบเรียนท่านประธานว่า ถ้าจะมองกันโดยภาพรวมแล้วก็เป็น การแก้ไข
 เพียงเล็กน้อย ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๗ (๓) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 สามารถให้ความเห็นชอบ ถ้าเห็นชอบแล้วก็นำขึ้นทูลเกล้าฯ ตามมาตรา ๘๓
 ต่อไป กระผมกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพว่า ดูเหมือน
 ท่านรัฐมนตรีประจำสำนักนายกฯ ท่านประธานของผมเองเสียงจะแผ่วลง
 ไม่เหมือนครั้งที่เราทำงานร่วมกัน ผมไม่แน่ใจว่าท่านเจตนาที่จะต้องผลักดัน
 กฎหมายฉบับนี้ออกไปสู่การควบคุมหรือไม่ หรือท่านเองไม่ทราบว่าจะตอบ
 คำถามผมได้หรือเปล่าว่า ท่านพยายามที่จะเตะถ่วง ใครเตะถ่วง เรื่องนี้
 มีความจำเป็น มีความสำคัญ จะแก้ไขทุกมาตรา ตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตราสุดท้าย
 แก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่สาระสำคัญไม่ได้แปรเปลี่ยนไป ก็ถือว่าแก้ไขเพียง
 เล็กน้อยที่จะพิจารณาตามข้อบังคับข้อ ๑๑๐ ได้ แต่ถ้าหากมีการแก้ไขจาก
 เลข ๑๐ กลายเป็นเลข ๓๐ เพียงตำแหน่งเดียว จุดเดียว ซึ่งไม่สามารถ
 ที่จะปฏิบัติได้ ในการที่จะประกาศใช้ บังคับใช้เป็นกฎหมายได้นั้น ถือว่า
 สาระสำคัญเปลี่ยนแปลงไป และในปีของพวกเรา ในฝ่ายค้าน ผมขอ
 กราบประทานโทษท่านประธาน จริง ๆ แล้ว ผมไม่อยากจะพูดว่าเป็น
 ฝ่ายค้านหรือฝ่ายรัฐบาล เราทำหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เราไม่ได้
 คำนึงถึงในเรื่องนั้นจริง ๆ ด้วยความตั้งใจจริง เราให้ความร่วมมือ แต่มา
 ถึงจุดนี้ฟังกระแสเสียงจากท่านรัฐมนตรีผู้ซึ่งจะเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง
 ถึงท่านจะไม่ตอบตรง ๆ ว่า ท่านอยากจะดึงเอาไว้ ก็เหมือนจะได้รับการ
 คำตอบอย่างตรงไปตรงมาตามที่ท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ได้เห็นได้รู้กัน ท่านประธานครับ ตามมาตรา ๑๑๕ ถ้าจะว่ากันจริง ๆ แล้ว
 ถ้าเราจะไปคำนึงถึงรัฐธรรมนูญที่จะออกมาใหม่ เรายังพูดถึงตรงนั้นไม่ได้

ยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง แต่เรากำลังทำตามรัฐธรรมนูญฉบับเดิมมาตรา ๑๑๕ เราจำเป็นต้องมีคณะกรรมการเลือกตั้ง จะต้องตอบคำถามว่าถึงเวลาแล้วหรือยังที่จะต้องผลักดันกฎหมายซึ่งมีประโยชน์ที่จะควบคุมการเลือกตั้งทุกระดับ ไม่ว่าจะเลือกตั้งระดับใดก็ตาม ผมคิดว่าถ้าตอบคำถามตรงนั้นได้ เราก็จะได้ร่วมกันพิจารณา ผมขมวดเป็นความเห็นส่วนตัวของกระผมว่า ผมเห็นว่ามี การแก้ไขเพียงเล็กน้อย ไม่ใช่สาระสำคัญ ควรที่จะผ่านให้ความเห็นชอบร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ไป ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณกุลครับ

นายกุล หมีเทศ (สุโขทัย) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม กุล หมีเทศ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสุโขทัย พรรค ความหวังใหม่ กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งครับที่จะช่วยกันผลักดันกฎหมาย ฉบับนี้ เพราะว่าบ้านเมืองเราขณะนี้กำลังอยู่ในวิกฤตศรัทธา หว่า ผู้แทนนั้นชื่อเสียงบ้าง โกงเลือกตั้งบ้าง ฉะนั้นวันนี้ผมก็ตั้งใจครับ ที่กฎหมาย ฉบับนี้จะผ่านสภาเราอีกครั้งหนึ่ง ผมหวังเป็นอย่างยิ่งนะครับว่า รัฐบาลก็ดี หรือเพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่านจะได้ช่วยกันผลักดัน ซึ่งในสาระสำคัญ ซึ่งท่านรัฐมนตรีก็ดี หรือท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่านได้พูดในสภาแห่งนี้ กระผมก็เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งว่า ที่ท่านวุฒิสมาชิกชด เกลามานั้นก็ เป็น เรื่องดีครับ ไม่ว่าจะ เป็นมาตรา ๖ หรือมาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๑๔

ซึ่งกระผมเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ถึงเวลาแล้วที่พวกเราจะได้ผลักดันให้ประกาศใช้ในเร็ว ๆ นี้ เพราะว่ากระผมเองนั้นก็อยากจะทราบเกี่ยวกับท่านประธานว่า ถ้าเรามัวชักช้าไม่ช่วยกันผลักดันกฎหมายฉบับนี้ การเลือกตั้งเราจะถูกกล่าวหาอยู่เสมอว่า ผู้ว่าฯ บางจังหวัดแก้คะแนนช่วยเหลือผู้สมัครรับเลือกตั้ง หรือแม้แต่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นการกล่าวหาครับ ฉะนั้นจะได้มีหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งในกฎหมายฉบับนี้ให้ประกอบไปด้วยคณะกรรมการ ๘ คน รับผิดชอบการเลือกตั้งทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งเขตเลือกตั้ง ก็จะได้หมดกันเสียที่ว่ารัฐบาลไปเข้าข้างคนนั้นคนนี้ ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งทั้ง ๘ คนนั้น ท่านสามารถวินิจฉัยว่าเขตเลือกตั้งแต่ละจังหวัดนั้นจะเป็นอย่างไร เพื่อให้ความเป็นธรรมทุกฝ่าย เพราะว่าทางคณะกรรมการการเลือกตั้งนั้นเป็นคนกลางอยู่แล้ว ฉะนั้นวันนี้ผมเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเรา ไม่ว่าจะ เป็นรัฐบาลหรือฝ่ายค้าน ท่านประธานที่เคารพครับถึงเวลาแล้ว ไม่ต้องมัวตั้งคณะกรรมการ แล้วช่วยกันผลักดันให้ผ่านฉบับนี้เลย ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านรัฐมนตรีจะมีอะไรชี้แจงเพิ่มเติม เชิญครับ

นายโภคิน พลกุล (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) : คงขอทราบเรียนท่านประธานสั้น ๆ เท่านั้นเองนะครับ เพื่อยืนยันที่ที่ท่านสมาชิกบางท่านได้กล่าวในลักษณะเหมือนกับว่าจะไปถ่วง ไม่อยากผลักดันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมคิดว่าคงเข้าใจไม่ถูกต้อง ผมทราบเรียนมาเพราะท่านสมาชิกได้ถามผมเองว่า ช่วยอธิบายสิว่า เขาไปแก้ไขตรงไหนอย่างไรบ้าง ผมก็เล่ารายละเอียดให้ฟังว่าเขาไปแก้ไขตรงไหน อย่างไร ซึ่งผมเรียนตั้งแต่ต้นแล้วว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านสมาชิกพรรคฝ่ายค้านนั้นไปร่วมเป็นกรรมการในวุฒิสภาด้วย ผมเรียนเอ่ยนามคือ ท่านถวิล ไพรสณฑ์ ต้องขออนุญาตนะครับ ก็รับทราบเท่า ๆ กันมันเป็นอย่างนี้ ท่านบอกว่ถ้ารัฐบาลช่วยชี้แนะว่าแก้ไขสาระสำคัญหรือไม่ จะพิจารณาอย่างไร ผมก็กลัวตรงนี้เองพอตอนนี้เราเห็นพ้องกันว่าอยากจะให้ผ่าน ก็บอกท่านชี้แนะมาเถอะจะได้ยกมือโหวตเพราะท่านไประบุว่า ฝ่ายรัฐบาลจะไปลงมติเสียอีกอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเป็นกรณีอื่นเกิดไม่ตรงกัน พอผมบอกอย่างนี้ ท่านก็บอกว่ามาพูดอย่างนี้ได้อย่างไร อันนี้เป็นเรื่องของสภาไม่ใช่เรื่องของรัฐบาลมาชี้แนะ ผมอยากจะ

เรียนว่าผมถึงไม่ต้องการไปออกความเห็นอะไร เพียงแต่ผมออกความเห็น
 ในฐานะที่เป็นประธานกรรมการหรือเป็นกรรมการ แสดงให้เห็นว่า
 วุฒิสภาเขาแก้ด้วยเหตุด้วยผลอะไร ในมาตรา ๖ นิดเดียวนะครับท่านประธาน
 ที่ท่านถามผมว่าจะปฏิบัติได้หรือไม่ คือให้ประธานรัฐสภาลงนามรับสนองฯ
 ความจริงตรงนี้เองเป็นเรื่องของกรรมการซึ่งเสนอต่อที่ประชุมวุฒิสภา
 ในการนำเข้าสู่วุฒิสภา เพราะคุณแล้วมันจะไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของ
 รัฐธรรมนูญในมาตรา ๑๘๕ จัตุวา จึงทำอย่างไรจะให้ประธานรัฐสภาเป็น
 คนดำเนินการแต่เพื่อให้ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ ก็คือให้ท่านนายกลงนาม
 รับสนองฯ เสียจึงให้ประธานสภาแจ้งไป และผมก็ได้เรียนชี้แจงไปบอกว่า
 ในมาตรา ๑๒ นั้น ๗ คนมันยังคงเดิม เปลี่ยนจากข้าราชการที่ยังไม่เกษียณ
 มาเป็นข้าราชการเกษียณเพียง ๒ คน นอกนั้นแล้วก็อธิบายไปบอกว่า
 มาตรา ๑๕ เขาตัดทิ้งเพราะมันไปซ้ำกับมาตรา ๑๔ ก็เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้
 ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะไปบอกว่าสาระสำคัญหรือไม่ ฟังแค่นี้ก็น่าจะเข้าใจหรือว่า
 กรณีตามมาตรา ๓๒ ก็บอกแล้วว่าเขามาใส่เป็นมาตรา ๓๓ ทวี เพียงแต่ว่า
 ในมาตรา ๓๒ เดิมนั้น เขาให้คณะกรรมการเป็นคนแต่งตั้ง เลขานุการ รองเลขานุการ
 ผู้ช่วยเลขานุการ แต่ตัวเลขานุการ นั้นต้องมาผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร
 วุฒิสภา ท่านก็มาแก้ตรงที่ว่าเลขานุการนั้นต้องผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนฯ
 และวุฒิสภา เนื่องจากว่าท่านไปเพิ่มบทบาทวุฒิสภาในตอนต้น เพราะเหตุผล
 ที่ผมก็ชี้แจงไปแล้ว เช่นเดียวกันว่าเราไปใช้ว่า ประธานรัฐสภาเป็นผู้ลงนาม
 รับสนองฯ ท่านก็บอกว่าในเมื่อใช้ชื่อประธานรัฐสภา ในมาตรา ๖ แต่พอ
 มาตราอื่น ๆ พูดแต่ประธาน พูดง่าย ๆ ประธานรัฐสภาคือประธานสภาผู้แทนราษฎร
 วุฒิสภา ไม่ได้เข้าไปเกี่ยวแต่คุณไปใช้ในมาตรา ๖ รัฐสภาซึ่งรวมวุฒิสภา เข้าไปด้วย
 ดังนั้นก็ควรจะให้วุฒิสภา เข้าไปเกี่ยวข้องจึงมีการแก้ไขในมาตราอื่น ๆ มาตรา
 สุดท้าย มาตรา ๔๑ ที่พวกเราพูดก็เช่นเดียวกัน ผมก็เรียนชี้แจงไปบอกว่า
 เป็นกรณีที่กะทันหัน ยังตั้งหน่วยธุรการไม่ทันก็ยืมตัวเจ้าหน้าที่จากสำนักงาน
 เลขานุการสภาผู้แทนฯ และวุฒิสภาไปช่วย ทั้งหมดก็เพื่อจะทำให้มันสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
 ก็ไม่น่าจะเข้าใจเจตนาเป็นอย่างอื่นไปได้ เพียงแต่ผมไม่อยากจะไปบอกว่า
 สำหรับความเห็นของผม ซึ่งผมไม่มีสิทธิออกเสียงในที่นี้ว่าเห็นเป็นอย่างไร
 แต่กราบเรียนว่าเรื่องนี้พยายามผลักดันกันมาตลอดและพยายามเร่งรัด ผมเป็น

ประธานคณะกรรมการ ท่านที่ร่วมเป็นกรรมการด้วยก็คงจะยืนยันได้ว่า
พยายามที่จะเร่งรัดการประชุม พยายามที่จะรีบผลักดันให้ออกมาโดยเร็ว

เพราะเรารู้ว่าระยะเวลาตามรัฐธรรมนูญนั้นก็หมดไปแล้วนะครับ ดังนั้นก็อยากกราบเรียนว่า คงไม่มีฝ่ายใดหรือใครที่อยากจะไปถ่วงในเรื่องที่เป็นประโยชน์ของประเทศชาติ เพียงแต่ว่าในการพิจารณาเราก็มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันว่า วุฒิสภาเขาแก้ด้วยเหตุผลอะไร ก็อยู่ที่พวกท่านพิจารณาว่า ถ้ามันไม่ได้เป็นเรื่องปัญหาอะไรมากมาย ไม่ใช่เป็นเรื่องที่วาทปฏิบัติไม่ได้แล้ว ท่านเห็นว่าไม่ใช่ เรื่องที่เป็นสาระสำคัญ ท่านก็ใช้ดุลยพินิจได้ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ผมเห็นว่าได้มีการอภิปรายกันมาพอสมควรแล้ว ขอหารือปิดการอภิปราย เพื่อจะได้ลงมติต่อไป ผมจะขอมติ นะครับ จะเห็นว่าร่างที่วุฒิสภาส่งมานั้นเป็นการแก้ไขไม่ใช่เป็นสาระสำคัญ หรือในสาระสำคัญครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างที่วุฒิสภาส่งมานั้นไม่ได้เป็นการแก้ไขในสาระสำคัญครับ ถือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขมาก กรุณายกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ เพราะฉะนั้นถือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย แล้วก็เห็นชอบกับการแก้ไขเพิ่มเติมครับ

ต่อไป เรื่องด่วนที่ ๓ พิจารณากรณีวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. . . . ตามมาตรา ๑๔๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เนื่องจากวุฒิสภาได้แจ้งว่า เมื่อการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ที่ประชุมได้ลงมติแก้ไขร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. . . . . วุฒิสภาจึงส่งมาให้สภาผู้แทนราษฎรดำเนินการตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๗ (๓) ซึ่งจะให้สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาว่าเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญอาจารย์ปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม. ครับ ในร่างกฎหมายฉบับที่ ๓ คือร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีประเด็นที่น่าจะพึงพิจารณาอยู่ใน ๒ มาตราด้วยกันครับ คือความในมาตรา ๗ กับความตอนท้ายของมาตรา ๑๒ ผมขอหยิบยกความในมาตรา ๗ ขึ้นมาก่อน ความเดิมในมาตรา ๗ ได้บัญญัติไว้ดังนี้ครับ ขออนุญาตอ่านนะครับ มหาวิทยาลัยไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น ทางวุฒิสภาได้ไปตัดความในตอนท้ายออกทั้งหมดครับ คือตัดความว่า ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น ออกครับ ผมอยากจะให้ข้อสังเกตในส่วนนี้ เมื่อเราอ้างถึงความหมายของคำว่า รัฐวิสาหกิจ ท่านประธานคงจะทราบดีครับ กฎหมายต่าง ๆ ก็จะไปโยงถึงความหมายของรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายวิธีการงบประมาณ ซึ่งความหมายของรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายวิธีการงบประมาณนั้นได้มีการบัญญัติไว้โดยละเอียด อยู่ในความในมาตรา ๔ ในสาระสำคัญที่ว่า รัฐวิสาหกิจนั้นอาจจะเกิดขึ้นได้ใน ๓ องค์ประกอบด้วยกัน คือรัฐวิสาหกิจที่เกิดขึ้นตามกฎหมายมหาชน-----

ได้แก่กฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การของรัฐต่าง ๆ แล้วก็ป็นหน่วยธุรกิจที่รัฐบาลเป็นเจ้าของ ในส่วนของป็นเจ้าของ ๑๐๐ เปอรเซ็นต์เต็ม อีกส่วนหนึ่งได้แก่ความหมายของรัฐวิสาหกิจที่เกิดขึ้นตามกฎหมายเอกชน โดยทั่วไปก็ได้แก่เกิดขึ้นตามนัยที่มีการจัดตั้งขึ้นมาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เช่นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน แล้วรัฐเข้าไปถือ หรือส่วนราชการเข้าไปถือหุ้นอยู่เกินกว่าร้อยละ ๕๐ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม อย่างนั้นก็ป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายวิธีการงบประมาณ แต่เมื่อทางวุฒิสภาตัดความหมายตามกฎหมายวิธีการงบประมาณออกไป ผมไม่เข้าใจเหตุผลครับ เพราะว่าคุณหมายของรัฐวิสาหกิจนั้น นอกเหนือจากความหมายตามกฎหมายวิธีการงบประมาณแล้ว ยังมีกฎหมายอื่น ๆ อีกหลายประเภทด้วยกันที่ทำให้ความหมายของรัฐวิสาหกิจไว้ ซึ่งแตกต่างกับกฎหมายวิธีการงบประมาณ เมื่อตัดความสำคัญดังกล่าวนี้ไปแล้ว ไม่ทราบมีความประสงค์อย่างไรในเรื่องนี้ นี่คือประเด็นในมาตรา ๗ ในความหมายของคำว่า ส่วนราชการ หรือ รัฐวิสาหกิจ

ในประเด็นต่อไป ก็เป็นประเด็นที่สำคัญครับ จำเป็นจะต้องหาเหตุผลในการตอบ คือความในมาตรา ๑๒ ในส่วนของ (๗) ครับท่านประธาน ใน (๗) เราให้อำนาจมหาวิทยาลัยที่จะกำหนดในเรื่องเกี่ยวกับเงินตอบแทนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทน ค่าจ้าง สวัสดิการต่าง ๆ ครับ ให้เป็นอำนาจของมหาวิทยาลัย ทำไมจึงให้มหาวิทยาลัยกำหนดได้ครับ อย่างที่ผมทราบเรียนแล้ว โยงมาจากมาตรา ๗ ก็เพราะว่า มหามกุฏราชวิทยาลัยไม่ป็นส่วนราชการ และไม่ป็นรัฐวิสาหกิจ เมื่อไม่ป็น เราเรียกองค์กรดังกล่าวนี้ว่า องค์กรมหาชนที่มีความอิสระ เปรียบเทียบกับ มหาวิทยาลัยสุรนารี ก็ต้องให้มหาวิทยาลัยกำหนดในเรื่องเงินตอบแทนได้เอง การที่วุฒิสภาคัดอำนาจดังกล่าวนี้ไปทั้งหมดใน (๗) ครับ และจะให้ส่วนไหนเป็นคนกำหนดในเรื่องเงินตอบแทนต่าง ๆ จะให้ส่วนราชการ เช่นจะให้ทบวง ก็ป็นไปไม่ได้ เพราะว่าคุณมกุฏราชวิทยาลัยไม่ป็นส่วนราชการแล้ว ผมคิดว่าประเด็นนี้ต้องหาทางออกให้ครับ ถ้าเราไม่สามารถหาทางออกให้ จะป็นอุปสรรคในเรื่องนี้ และก็จะป็นการแก้ไขในสาระสำคัญครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ

นายสังข์ทอง ศรีธเรศ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) :
ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายสังข์ทอง ศรีธเรศ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เนื่องจากว่าร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
มกุฎราชวิทยาลัย พ.ศ. . . . . ซึ่งสภาได้พิจารณาผ่านวาระ ๓ ไปแล้วนั้น
วุฒิสภาได้ตั้งกรรมาธิการพิจารณา แล้วก็มีการแก้ไขหลายจุด รวมแล้วทั้งหมด
จากการศึกษาเห็นว่าการแก้ไขถึง ๑๘ แห่ง แล้วก็แก้ไขประเด็นสำคัญ
คือมาตรา ๗ เท่าที่ได้ทราบจากกรรมาธิการ ท่านได้ให้เหตุผลว่าการตัด
ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นข้อความตอนท้ายของ
มาตรา ๗ ออกนั้น ท่านมีเจตนาต้องการที่จะให้มหาวิทยาลัยมีอิสระกว้างขวาง
ในการจัดงบประมาณมากขึ้น เท่าที่สอบถามเป็นอย่างนั้น แต่ว่าหลังจากที่ได้
พิจารณาโดยรอบคอบแล้วกลับเห็นเป็นตรงกันข้ามกับทางวุฒิสภา เห็นว่า
การตัดตรงนี้ออกน่าจะ เป็นการผูกพันทำให้มหาวิทยาลัยไม่เป็นอิสระมากขึ้น
เพราะฉะนั้นทางรัฐบาลจึงเห็นว่าการแก้ส่วนนี้จึง เป็นการแก้ที่มีความสำคัญ
จึงขอตั้งกรรมาธิการร่วมเพื่อพิจารณารื้ออีกครั้งหนึ่งครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณกฤเทพรักษ์

ร้อยโท กฤเทพ ไสกระจำง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม กฤเทพ ไสกระจำง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ
พรรคความหวังใหม่ ในประเด็นนี้ก็เห็นด้วยว่าเป็นการแก้ที่มีความหมาย
ในลักษณะที่เป็นการแก้ไขมาก ก็คงจะมีการตั้งกรรมาธิการ แต่กระผมขอ
กราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังผู้ที่เกี่ยวข้องนิดหนึ่งนะครับ เนื่องจาก
กฎหมายที่เสนอกันเข้ามาเกี่ยวกับเรื่องมหาวิทยาลัย ทั้งมหาวิทยาลัย
และมหาวิทยาลัยราชภัฏราชวิทยาลัยนั้น เป็นกฎหมายที่เสนอเป็นพวงเข้ามา
มีฉบับหนึ่งที่ว่า ร่างพระราชบัญญัติรับรองวิทยฐานะผู้สำเร็จวิชาการ
พระพุทธศาสนา ซึ่งปรากฏว่าในวันนี้ท่านประธานได้แจ้งว่าทางวุฒิสภาไม่ได้แก้
และจะต้องผ่านเป็นกฎหมายไป และบังเอิญกฎหมายฉบับนั้น คือเรื่อง
ท่านประธานแจ้งต่อที่ประชุมวาระ ๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติกำหนดวิทยฐานะ
ผู้สำเร็จวิชาการพระพุทธศาสนา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ฉบับนี้เป็นการ
แก้ไขให้สอดคล้องกับฉบับแม่ ๒ ฉบับ ซึ่งวันนี้เราพิจารณาฉบับแรก คือมหาวิทยาลัย
ราชวิทยาลัย และฉบับที่ ๒ คือมหาวิทยาลัยราชภัฏราชวิทยาลัย ท่านประธานครับ
ในช่วงที่ตั้งกรรมาธิการร่วมคงใช้เวลาพอสมควร และผมทราบว่า เป็น ๒ ฉบับ
ที่วงการพระพุทธศาสนาตั้งตารอคอยมานาน และถ้าเพื่อเป็นไปได้อาจต้องเร่ง
ให้เสร็จเร็ว เพื่อที่จะได้ไปควบคู่กับฉบับลูกที่จะเป็นกฎหมายในวันนี้แล้ว
เพราะว่าฉบับลูกแก้ไขไปแล้ว ปรากฏว่าแก้ตามฉบับแม่ ฉบับแม่ยังไม่ไป ฉบับลูก
ออกไปก่อน ตรงนี้ผมคิดว่าในขั้นตอนนั้นท่านจะใช้วิธีการอย่างไรที่จะทำให้
มันสัมพันธ์กัน ผมไม่รู้ แต่ตั้งเป็นข้อสังเกตให้ที่ประชุมแห่งนี้ รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง
ได้ทราบเพื่อที่จะได้แก้ปัญหานั้นในอนาคต ขอกราบขอบคุณท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านดอกเตอร์ปรีชา และ
ท่านต่อไปเชิญคุณสุพัฒน์ เพื่อจะได้ประเด็นต่อเนื่อง

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ
ที่กระผมต้องกราบเรียนท่านประธานสภาฯ ก็คือตามที่ท่านสมาชิกได้พูดถึง
กฎหมายที่เสนอมารวมด้วยกันทั้งหมด ๓ ฉบับ และฉบับหนึ่งวุฒิสภาได้รับไปแล้ว
ก็คือเกี่ยวกับการกำหนดวิทยฐานะ การเทียบปริญญาครับ กฎหมายฉบับนั้น
พอดีผมได้มีส่วนเข้าไปแปรญัตติกี่เลยทราบถึงเจตนารมณ์ ได้ครับ คงไม่เป็น
ปัญหาครับ เพราะกฎหมายฉบับนั้นเป็นการเทียบปริญญาในการศึกษาทาง

พระธรรมวินัย ทางบาลี แต่กฎหมาย ๒ ฉบับนี้เปลี่ยนมาเป็นของมหาวิทยาลัย
ทางโลก อันนี้ก็คงจะไม่เกี่ยวพัน จะไม่เป็นปัญหากันเท่าไร เพราะว่ากฎหมาย
๒ ฉบับนี้เหมือนกัน คือยกฐานะมหามกุฏฯ กับมหาจุฬารัตน์ ขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับคุณสุพัฒน์

นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม สุพัฒน์ ธรรมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง
พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานที่เคารพ เนื่องจากว่ากฎหมายฉบับนี้ และ
อีกฉบับต่อไป คือร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ซึ่งผมเป็นกรรมการวิสามัญร่วมอยู่ในกรรมการชุดนี้ด้วย ได้รับคำชี้แจง
จากคณะสงฆ์ และกรรมการที่เข้ามาเป็นคณะสงฆ์ได้ชี้แจงต่อกรรมการ
ชัดเจนว่า กฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อคณะสงฆ์ไทย
ในขณะที่เดียวกันนั้นมันเป็นประวัติศาสตร์ที่ผ่านพ้นมาถึง ๓ รัฐบาล กฎหมายฉบับนี้
เข้าสู่สภาฯ ทุกครั้ง ผลสุดท้ายก็คือว่าไม่เคยผ่านสภาฯ จะเกิดวิกฤติสภาฯ
อยู่ตลอดเวลา และตรงนี้ก็เช่นเดียวกัน ท่านประธานครับ เป็นข้อสังเกตไว้
หากว่ากฎหมายสามารถมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ในอนาคต ผมคิดว่าน่าจะ
มีการผ่านไปก่อน อย่างน้อยที่สุดถึงแม้ว่ามีการแก้ไขในสาระสำคัญ แต่ก็คิดว่า
ถ้าเกิดสภาฯ ให้ความเห็นชอบในวันนี้ นั้น จะดำเนินการแก้ไข รัฐบาลอาจจะ
มีการแก้ไขเพิ่มเติมขึ้นมาอีกร่างฯ หนึ่ง ซึ่งคิดว่าน่าจะจะเป็นประโยชน์มากกว่า
เพราะผมกลัวเหลือเกินครับ กลัวจากคณะสงฆ์ที่มีการชี้แจงต่อสภาฯ
ต่อกรรมการว่ามันเป็นประวัติศาสตร์ ถ้ากฎหมายนี้ผ่านสภาฯ หรือเข้ามา
สู่สภาฯ เมื่อไร มันเป็นเหตุของการยุบสภาฯ และถ้ารัฐบาลต้องการให้มีการ
วิกฤติของสภาฯ ก็ต้องตั้งกรรมการร่วม ก็คืออายุของรัฐบาลก็จะสั้นลง
นี่เป็นเรื่องจริงครับ ๓ ครั้งแล้วท่านประธานครับ ฉะนั้นรัฐบาลก็ต้องเลือก
ทิศทางเอาเองว่า ถ้ารัฐบาลต้องการอายุของรัฐบาลสั้นก็ต้องตั้ง
กรรมการร่วม ถ้าต้องการที่จะให้อายุรัฐบาลยาวก็ให้ผ่านไปก่อน เพราะ
จะเป็นประโยชน์กับคณะสงฆ์ครับ ท่านประธานครับ ขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก่อนที่จะขอมติที่มีอยู่ประเด็น
มาตรา ๑ ถ้าเชื่อว่าท่านสมาชิกท่านใดหรือที่ท่านรัฐมนตรีบางคนจะช่วย
อธิบายนิดหนึ่งว่า ที่วุฒิสภาได้ตัดจากข้อความเดิม ที่บอกว่ามหาวิทยาลัย
ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ
หรือกฎหมายอื่น และวุฒิสภาตัด ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีงบประมาณหรือ
กฎหมายอื่น นั้นจะมีผลต่อการบริหารของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อย่างไรหรือไม่ เพราะว่าประเด็นสำคัญที่ท่านรัฐมนตรีช่วยฯ ศึกษาอธิบาย
เมื่อที่ผมฟังก็ยังไม่ชัดเจน เพื่อสมาชิกจะได้ลงมติได้ เพราะรู้สึกอันนี้จะ
เป็นสาระสำคัญใช่ไหมครับ ถ้าเผื่อจะอธิบาย เพราะว่าผมดูแล้วตัดออกมา
ในตอนท้ายว่าจะมีผลหรือไม่อย่างไร เชิญครับ

นายโภคิน พลกุล (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) :
กราบเรียนท่านประธานครับ ผมไม่ทราบเหตุผลของวุฒิสภาเพราะผม
ไม่ได้เป็นกรรมการ ผมอยากเรียนอย่างนี้ครับ ที่ในร่างเดิมเรา
ใส่ไว้ก็ เพราะว่า ในบางพระราชบัญญัติไปเขียนไว้ อย่างสุนารี เขียนแต่
เพียงว่าไม่เป็นส่วนราชการ แต่ไม่ได้ระบุต่อไปว่า แล้วเป็นอะไร ก็เกิด
ปัญหาอยู่เหมือนกันว่าสถานะนั้นจะเป็นอะไร ส่วนใหญ่แล้วก็จะมีปัญหาต่อไป
อีกว่า เกี่ยวกับบุคลากร เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลเหล่านั้นว่าจะขึ้นอยู่กับ
กฎหมายอะไร พออย่างนี้เราบอก ไม่เป็นส่วนราชการไม่เป็นรัฐวิสาหกิจ
ตามกฎหมายวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่นแล้วในส่วนบุคลากรก็จะไป
เขียนว่า มาตรฐานต่าง ๆ ต้องไม่ต่ำกว่ากฎหมายแรงงานทั้งหลาย เพื่อจะ
คุ้มครองให้เห็นว่าท่านไม่ต้องอยู่ใต้บังคับกฎหมายแรงงาน แต่มาตรฐานที่
ท่านจะวางกับบุคลากรของท่านต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานตรงนั้น ขณะเดียวกัน
เราจะเห็นว่าวุฒิสภานั้นใน ๒ พระราชบัญญัตินี้ คือมหามกุฏกับมหาจุฬาฯ
ตัดคำที่ท่านอาจารย์ปรีชา ขออนุญาตครับที่เอ่ยนาม ได้บอกว่าตัดออกไปแล้ว
มันจะก่อให้เกิดปัญหา โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดตั้งงบประมาณคงจะต้อง
มีปัญหาอยู่บางระดับ แต่ในเรื่องของมาตรฐานวิชา วุฒิสภาไม่ได้ตัดในฉบับที่ถัด
ต่อไปจากมหาจุฬาฯ แล้วเรื่องมาตรฐานก็ให้ตั้งเป็นสถาบันขึ้นมาเป็นนิติบุคคล
แล้วก็บอกว่าไม่ให้เป็นส่วนราชการและไม่เป็นรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายวิธี

การงบประมาณและกฎหมายอื่น ดังนั้นถ้าจะให้มันเป็นระบบอย่างไร
ท่านอาจารย์ปรีชาพูดก็มีเหตุผล มันคงจะเป็นระบบที่ควรจะไปด้วยกัน แล้วก็
ถ้าประเด็นมันคิดเดี่ยวตรงนี้เท่านั้นเอง ก็อยู่ที่สภาว่าจะเอาอย่างไร สมมติว่า
ถ้าไปกรรมาธิการร่วมนั้นก็คงไม่ใช่เป็นเรื่องที่ว่า ถ้าดูจากเหตุจากผลที่
ท่านอาจารย์ปรีชาว่าคงไม่ใช่เป็นเรื่องที่ว่า จะไปขัดขวางไม่ให้เกิดสถาบัน
ของสงฆ์ท่านขึ้นมาในเร็ววัน เพราะว่าถ้าประเด็นมันคิดเดี่ยวเท่านั้นคงน่าจะ
พูดคุยกันได้แล้วก็ชี้ให้เห็น คือยังเอิญผมไม่ได้อยู่ในกรรมาธิการก็เลย
ไม่สามารถจะชี้แจงได้ว่า ประเด็นนี้มันคิดเดี่ยวเท่านั้นเอง และสามารถที่จะ
เข้าใจกันได้แล้วเขียนไว้น่าจะเป็นประโยชน์มากกว่า วุฒิสภาอาจจะไปเห็นว่า
รัฐวิสาหกิจก็คงคลุมไปหมดแล้วอะไรอย่างนั้น ผมไม่ทราบว่าความหมาย
จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญอาจารย์ลลิตา ฤกษ์สำราญ ครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน

ที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร สำหรับ
กฎหมายร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่วุฒิสภา
ได้แก้ไขในวันนี้ ดิฉันเห็นด้วยกับท่านอาจารย์ปรีชา สุวรรณทัต ทั้ง
๒ ประเด็นว่า เป็นการแก้ไขในสาระที่จะมีผลในเรื่องของการปฏิบัติ
ทางวุฒิสภาได้แก้ไขมากมายสืบทอดมาตรา ดิฉันเองได้อ่านดูทุกมาตราที่
ไม่ได้ติดาอะไร แต่ในมาตรา ๓ นี้เป็นหัวใจ เนื่องจากว่าการที่เราจะ
ตีความว่า มหาวิทยาลัย ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจนั้นจะต้อง
พิจารณาต่อไปว่า เรามีกฎหมายที่ว่าด้วยวิธีการงบประมาณอยู่ว่า ถ้าเป็น
ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจนั้นเราจะมีวิธีการงบประมาณอย่างไร ฉะนั้น
การที่วุฒิสภาได้ตัดข้อความที่ว่า ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือ
กฎหมายอื่น กลับทำให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดความสับสนขึ้น ดิฉันคิดว่า
การมีข้อความหรือประโยคท้ายอยู่ จะทำให้การบริหารงบประมาณของ
มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีความชัดเจนว่า มีความอิสระและมีความคล่องตัวไม่ต้อง
ตกอยู่ภายใต้ของกฎหมายที่ว่าด้วยวิธีการงบประมาณของแผ่นดิน

อีกอันหนึ่งคือมาตรา ๑๒ นั้น สิ่งที่ดิฉันอยากจะชี้ให้เห็นนั้น

ก็คือว่า การไปตัดออกทำให้เท่ากับเป็นการตัดอำนาจของมหาวิทยาลัยลง ซึ่งความจริงนั้นเขียนเอาไว้ชัดเจนว่า มหาวิทยาลัยนั้นต้องมีอำนาจในการกำหนดอัตราเงินเดือน เพราะจะสอดคล้องกับรูปแบบของมหาวิทยาลัย ซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๓ ฉะนั้นการที่กำหนดว่า มหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่อย่างไร จึงจะไปออกมาตรา ๑๙ (๑๐) ที่ว่าให้เป็นอำนาจของสภา มหาวิทยาลัย เป็นผู้ออกข้อบังคับที่เกี่ยวกับการกำหนดอัตราเงินเดือนและเงินเดือนประจำตำแหน่ง รวมทั้งค่าตอบแทนอื่น ๆ เพราะฉะนั้นในส่วนตัวของ ดิฉันเองนั้นมีความเห็นว่า น่าจะได้มีการตั้งกรรมาธิการร่วมกันส่วนที่ท่าน สมาชิกมีความเป็นห่วงว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายอาถรรพ์ เข้ามาก็ครั้ง สภาก็จะต้องล่ม ดิฉันคิดว่าคงจะไม่ใช่เป็นประเด็น วุฒิสมาชิกกับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จะตั้งขึ้นในวันนี้ ดิฉันคิดว่าคงจะใช้ระยะเวลา ภายใน ๓ - ๑๕ วัน ที่จะพิจารณากฎหมายฉบับนี้ให้ผ่านไประยะเวลา ออกเป็นกฎหมายทางคณะสงฆ์ก็จะได้มีกฎหมายของตัวเองออกมา -----

ในเหตุการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดนั้น เรายังไม่เคยมีกฎหมายฉบับนี้ที่ผ่านถึง
ชั้นวุฒิสภา ครั้นนี้เพิ่งจะเป็นครั้งแรก ดิฉันก็ได้แต่ภาวนาว่า
ขอให้คณะกรรมการที่จะตั้งร่วมกันนี้ได้ช่วยกันพิจารณากฎหมายฉบับนี้
โดยใช้เวลาสั้นที่สุด เพื่อที่เราจะได้มีกฎหมายพระราชบัญญัติ
ของมหาวิทยาลัย ทั้งมหามงกุฎราชวิทยาลัย รวมทั้งมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย ได้ใช้ในเร็ววันที่สุด ขอกราบขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณกุเทพ
สั้น ๆ นะครับ

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจ่าง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม กุเทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดศรีสะเกษ พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ ในกรณี
ที่กระผมตั้งข้อสังเกตยังยืนยันนะครับว่า ถ้ากฎหมายลูกในวาระ ๑.๑
ออกเป็นกฎหมายจะมีปัญหา เพราะว่าในรายละเอียดมีมาตราหนึ่ง
กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการการศึกษาสงฆ์ และเป็น
องค์ประกอบที่เอาตำแหน่งตามร่าง พ.ร.บ. ที่เรายังไม่ออกไปบรรจุไว้
ท่านอาจารย์ปรีชาอาจจะเข้าใจผิดนิดหนึ่งครับ ไม่ใช่เรื่องของ
การปรับวุฒิอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของการกำหนดองค์ประกอบ
คณะกรรมการการศึกษาสงฆ์ มีตำแหน่งที่ยังไม่ได้อนุมัติจากสภา
และถ้าเพื่อว่าคณะกรรมการร่วมใช้เวลาในการประชุมยาวนาน
และถ้าเพื่อเกิดปัญหาว่าสภาไม่สามารถออก พ.ร.บ. ๒ ฉบับ
ตามมาได้ กฎหมายฉบับนั้นจะไม่มีผลบังคับใช้ ผมเพียงตั้งข้อสังเกตว่า
ท่านที่ดูแลกฎหมายฉบับนั้นจะต้องพยายามคำนึงว่า จะต้อง มี ๒ ฉบับนี้
ไปคู่กันถึงจะมีผล ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ประเด็นของคุณกุเทพนะครับ
เชิญครับสั้น ๆ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) :
ท่านประธานครับ ผม นายปรีชา สุวรรณทัต ก็ไม่อยากจะใช้สิทธิ
พาดพิงหรือครับ แต่ผมไม่ได้เข้าใจผิดหรือครับท่านประธาน
เพราะว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวนี้ผ่านวุฒิสภาผ่านไปแล้ว ก็คงจะต้อง
ประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป แม้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกฎหมาย
๒ ฉบับดังกล่าวนี้ แต่ในเมื่อกฎหมาย ๒ ฉบับดังกล่าวนี้จำเป็นที่จะต้อง

พยายามพิจารณาด้วยความรอบคอบ คือประกาศใช้ไปก็น่าจะให้
มีผลใช้บังคับที่สามารถจะกระทำได้ ในเมื่อในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
วุฒิสมาชิกไปแก้ไขเราก็จำเป็นต้องทำให้ดี ที่ทางคณะสงฆ์สามารถ
ที่จะเอาไปปฏิบัติเอาไปใช้ได้ กระผมคิดว่าคงจะไม่อยู่ในสาระสำคัญ
ที่จะต้องไปโยงกับกฎหมายที่วุฒิสมาชิกได้ผ่านไปหรือกรับท่านประธาน
ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมเห็นว่าได้มีการอภิปราย
พอสมควรแล้ว ขอหารือว่าจะขอปิดการอภิปรายเพื่อจะลงมติต่อไป
ขอปิดอภิปรายนะครับ เพราะว่าฟังดูแล้วก็พอจะจับประเด็นแล้วว่า
สาระสำคัญอยู่ตรงไหน

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบ
ก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกท่านใดเห็นว่า
ร่างฯ ที่วุฒิสภาแก้ไขนี้เป็นการแก้ไขไม่ใช่สาระสำคัญ คือเป็นการแก้ไข
เพียงเล็กน้อย กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๔๕ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไข
ในสาระสำคัญ หรือว่าเป็นการแก้ไขมาก กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๗๕ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะนนะครีว เห็นว่าเป็นการแก้ไข เล็กน้อย ๕๕ เห็นว่าเป็นการแก้ไขมาก คือแก้ไขในสาระสำคัญ ๓๕ นนะครีว เพราะฉะนั้นมติก็ถือว่า เป็นการแก้ไขในสาระสำคัญ ซึ่งจะต้องตั้งกรรมาธิการร่วม ทั้ง ๒ สภา เพราะฉะนั้นขอจำนวนครีว เห็นว่าควรจะมีจำนวนเท่าไร แล้วถึงจะ แบ่งต่อไป เชิญครีวเรื่องจำนวนกรรมาธิการ ที่เคยปฏิบัติกันมา หรืออนะครีว จะเห็นชอบด้วยหรือไม่ก็แล้วแต่ ที่เคยปฏิบัติกันมากรรมาธิการร่วมจะเสนอ ๒๒ ท่าน สภาผู้แทนราษฎร ๑๑ ท่าน วุฒิสภา ๑๑ ท่าน ถ้าไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่นก็ถือว่า กรรมาธิการร่วม ๒๒ ท่าน ถ้า ๒๒ ท่าน สัดส่วนของสภาผู้แทนราษฎร ๑๑ ท่าน ก็จะเป็นดังนี้ พรรคความหวังใหม่ ๓ พรรคประชาธิปัตย์ ๓ พรรคชาติพัฒนา ๑ พรรคชาติไทย ๑ พรรคกิจสังคม ๑ พรรคประชากรไทย ๑ พรรคเอกภาพ พรรคเสรีธรรม พรรคมวลชน พรรคพลังธรรม พรรคไท อีก ๑ ท่านครีว เดียวกรรมาเสนอตามสัดส่วน เชิญพรรคความหวังใหม่ครีว ๓ ท่าน

นายไพศาล ยิ่งสมาน (ยะลา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ไพศาล ยิ่งสมาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดยะลา พรรคความหวังใหม่ ขอเสนอกรรมาธิการร่วมในส่วนของพรรคความหวังใหม่ ดังนี้ ๑. นายสังข์ทอง ศรีธเรศ ๒. ร้อยโท กุเทพ ไส้กระจำง ๓. นายบวร ภูจรีต ขอผู้รับรองด้วยครีว

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครีว ผู้รับรองถูกต้องนนะครีว พรรคประชาธิปัตย์ ๓ ท่าน เชิญครีว

นายตรีพล เจาะจิตต์ (นครศรีธรรมราช) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม ตรีพล เจาะจิตต์ จากนครศรีธรรมราช พรรคประชาธิปัตย์ ในสัดส่วนของพรรคประชาธิปัตย์ ขอเสนอ ดังนี้ ๑. ท่านปรีชา สุวรรณทัต ๒. ท่านอำนวย สุวรรณคีรี ๓. ท่านตรีพล เจาะจิตต์ ขอผู้รับรองครีว

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้รับรองถูกต้องนนะครีว พรรคชาติพัฒนา ๑ ท่าน เชิญครีว

นายพงศกร อรรณพพร (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานสภา ที่เคารพ กระผม พงศกร อรรณพพร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น พรรคชาติพัฒนา ขอเสนอรายชื่อกรรมาธิการร่วมในสัดส่วนของพรรคชาติพัฒนา ๑ ท่าน

นายประชาติปไตย คำสิงห์นอก ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ

ต่อไปพรรคชาติไทย ๑ ท่าน เชิญครับ

นายจตุรงค์ เฟ็งนรพัฒน์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียน

ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายแพทย์จตุรงค์ เฟ็งนรพัฒน์

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ พรรคชาติไทย ขอเสนอ

รายชื่อคณะกรรมการร่วมในสัดส่วนของพรรคชาติไทย ๑ ท่านดังนี้

คือ นายณัฐวุฒิ ประเสริฐสุวรรณ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ

ต่อไปพรรคกิจสังคม ๑ ท่านนะครับ

นางมุกดา พงษ์สมบัติ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานสภา

ที่เคารพ ดิฉัน มุกดา พงษ์สมบัติ จากกิจสังคม จังหวัดขอนแก่น ขอเสนอ

ในสัดส่วนของพรรคกิจสังคม เสนอ นายประมวลศิลป์ โภคสวัสดิ์ ขอผู้รับรองค่ะ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ

พรรคประชาธิปัตย์ ๑ ท่านครับ

นายประกอบ สิงห์โต (นนทบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ

ผม ประกอบ สิงห์โต พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดนนทบุรี ในส่วนของ

พรรคประชาธิปัตย์ เสนอ คุณลลิตา ฤกษ์สำราญ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ ต่อไปพรรค
เอกภาพ เสรีธรรม มวลชน พลังธรรมและพรรคไทเสนอ ๑ ท่าน คุณชัยครับ

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดบุรีรัมย์ พรรคเอกภาพ
พรรคเล็กพรรคน้อยขอเสนอประธานกรรมการการศึกษาคือ คุณเผด็จชัย
สะสมทรัพย์ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ เชิญ
ท่านเลขาธิการฯ ครับ

นางศิริลักษณ์ บันบัวรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : รายชื่อคณะกรรมการร่วมกัน
เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ....

๑. นายสังข์ทอง ศรีธเรศ ๒. ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำง ๓. นายบวร ภูจรีต
๔. นายปรีชา สุวรรณทัต ๕. นายอำนวยการ สุวรรณคีรี ๖. นายตรีพล เจาะจิตต์
๗. นายประชาธิปไตย คำสิงห์นอก ๘. นายณัฐวุฒิ ประเสริฐสุวรรณ
๙. นายประมวลศิลป์ โภคสวัสดิ์ ๑๐. นางลลิตา ฤกษ์สำราญ ๑๑. นายเผด็จชัย
สะสมทรัพย์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นเรื่องด่วนที่ ๔ พิจารณากรณี
วุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
พ.ศ. .... ตามมาตรา ๑๔๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เนื่องจากวุฒิสภาได้แจ้งว่า เมื่อการประชุมของวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ วุฒิสภา ได้พิจารณาลงมติแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. . . . จึงส่งมาให้สภาผู้แทนเพื่อพิจารณาดำเนินการตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๗ (๓) ต่อไป เชิญท่านอาจารย์ปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม. กระผมได้พิจารณาถึงร่างกฎหมาย ๒ ฉบับนี้มาประกอบกันแล้ว ในฉบับของมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยก็มีสาระสำคัญเหมือนกับกฎหมายของมหามกุฏราชวิทยาลัย ทุกประการเลย เพียงแต่ต่างกันเพียงแค่ว่า เพราะฉบับก่อนนั้นเป็นกฎหมายของฝ่ายธรรมยุต ฉบับสุดท้ายนี้เป็นของฝ่ายของมหานิกาย แล้วทางวุฒิสภาได้มีการแก้ไขในสาระสำคัญเช่นเดียวกับฉบับที่แล้ว ผมจึงเห็นว่าเป็นการแก้ไขมากเช่นเดียวกัน ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เนื่องจากว่าเป็นพระราชบัญญัติคล้ายกัน เราได้อภิปรายกันมาแล้ว เพราะฉะนั้นผมจะขอมติเลยนะครับว่าจะเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขไม่ใช่สาระสำคัญหรือการแก้ไขเล็กน้อย กรุณายกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือว่าการแก้ไขมาก กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถือว่าเสียงส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือการแก้ไขมาก เพราะฉะนั้นก็ต้องตั้งกรรมาธิการร่วม เนื่องจากว่าเป็นกฎหมายลักษณะเดียวกัน ผมขอหารือว่าจะใช้กรรมาธิการจำนวนเท่าเดิมและกรรมาธิการชุดเดิมจะได้หรือไม่ ถ้าไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่นก็ถือว่ากรรมาธิการร่วม ๒๒ ท่าน ในส่วนของสภาผู้แทนราษฎร ๑๑ ท่าน ใช้ชุดเดียวกันครับ

ต่อไปเป็นการพิจารณาเรื่องด่วนที่ ๕ พิจารณากรณีวุฒิสภาแก้ไข
เพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติวิธีการพิจารณาของตุลาการรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ....
ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ด้วยวุฒิสภาได้แจ้งว่าในการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติวิธีการพิจารณาของตุลาการรัฐธรรมนูญ พ.ศ. . . . . . ซึ่งได้ส่งร่างแก้ไขเพิ่มเติมนั้นมาให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาคำเนินการต่อไป จึงขอความเห็นจากที่ประชุมว่าที่แก้ไขนี้จะ เป็นแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกอภิปราย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้อภิปราย ผมจะขอมติ
เลยนะครับว่าจะ เป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขไม่ใช่
สาระสำคัญ หรือการแก้ไขเล็กน้อย กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขใน
สาระสำคัญ หรือการแก้ไขมาก กรุณายกมือด้วยครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ เพราะฉะนั้นมติเห็นว่า
เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมที่ไม่ใช่สาระสำคัญ และเห็นชอบกับการแก้ไขเพิ่มเติม
ของวุฒิสภานะครับ

เรื่องด่วนที่ ๖ พิจารณากรณีวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติ
พัฒนาระบบมาตรฐานวิชาแห่งชาติ พ.ศ. . . . ตามมาตรา ๑๑๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย

เนื่องจากวุฒิสภาได้แจ้งว่าในการประชุมวุฒิสภาสัมัยสามัญครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ วุฒิสภาได้พิจารณาลงมติแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตรฐานวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. . . . จึงส่งกฎหมายดังกล่าวมาให้สภาผู้แทนราษฎรดำเนินการต่อไป จึงขอความเห็นจากที่ประชุมว่าจะเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่ เชิญครับคุณหมอบจากรุง

นายจตุรงค์ เพ็งนรพัฒน์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภา กระผม นายแพทย์จตุรงค์ เพ็งนรพัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ พรรคชาติไทย ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีการเสนอมายัง ๒ รัฐบาล แล้วก็มีการพิจารณาแล้วเสร็จแล้ว ซึ่งทางวุฒิสภาได้แก้ไขมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๒ โดยเพิ่มมาตรา ๒๔ ทวิ นั้น กระผมขอเรียนอย่างนี้ว่า มาตรา ๓ มาตรา ๔ นั้นแต่เดิมเราใช้คำเป็น เลขานุการของสถาบัน ซึ่งทางคณะวุฒิสภาก็ขอเปลี่ยน แก้ไขเป็น ผู้อำนวยการ ซึ่งทางผมคิดว่าไม่เป็นเรื่อง สาระสำคัญ คิดว่ายอมรับได้ เพราะว่าทางสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีแห่งชาติ ก็ใช้ผู้อำนวยการเหมือนกัน นอกจากนั้นในการเปลี่ยนแปลงก็เป็นการขัดเกลาสำนวน และเพิ่มความรอบคอบเข้าไป โดยเฉพาะเรื่องของมาตรา ๑๒ ซึ่งได้แก้ไขจากตกกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ไป ซึ่งก็เห็นสมควรด้วย เพราะว่าสถาบันนี้ไม่ได้เกี่ยวกับรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ จึงไม่จำเป็นต้องไปส่งไป ส่วนมาตรา ๒๔ ทวิ นั้น ในครั้งแรกที่มีการจัดการนั้นยังไม่มีตัวผู้อำนวยการ ก็มอบให้รัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานในสังกัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมคนใดคนหนึ่ง เป็นผู้ทำการชั่วคราว จนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งผู้อำนวยการ ซึ่งก็สอดคล้องกับที่เราได้แก้ไขไว้ในมาตรา ๒๐ ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนกันเล็กน้อย ผมจึงถือว่าไม่เป็นภาระที่สำคัญ เป็นการแก้ไขเล็กน้อย จึงขออนุญาตว่าน่าจะผ่านไปได้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้อภิปราย ถือว่าปิดอภิปรายนะ ครับ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นว่าเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญหรือไม่

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขที่ไม่ใช่ สาระสำคัญ เป็นการแก้ไขเล็กน้อย กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าเป็นการแก้ไขใน
สาระสำคัญ หรือว่าแก้ไขมาก กรุณายกมือด้วยครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ เพราะฉะนั้นก็ถือว่าเป็น
การแก้ไขที่ไม่ใช่สาระสำคัญ และเห็นชอบกับการแก้ไขเพิ่มเติมของวุฒิสภานะครับ
ต่อไปเป็นการพิจารณาในระเบียบวาระที่ ๔ เป็นเรื่องที่คณะกรรมการ
พิจารณาเสร็จแล้ว

๔.๑ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ซึ่งการพิจารณาในวาระที่ ๒ นี้ก็จะเป็นการพิจารณาตั้งแต่ข้อร่าง ค่าปรารภ เรียงตามลำดับมาตรา แล้วก็ให้อภิปรายได้เฉพาะถ้อยคำ หรือข้อความที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม หรือผู้ที่แปรญัตติ สงวนคำแปรญัตติ หรือที่คณะกรรมการสงวนความเห็นไว้เท่านั้นนะครับ เชิญครับ ประธานคณะกรรมการจะมีอะไรแถลงก่อนครับ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม สัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงราย ในฐานะรองประธาน คนที่หนึ่ง ขออนุญาตทำหน้าที่ประธานครับ ตามที่สภาผู้แทนราษฎรได้มีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งเสนอโดยคณะรัฐมนตรีแล้วก็คุณวรศุลี เข้าวัดศิริกุล ซึ่งขณะนี้กรรมการได้พิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงกราบเรียนท่านประธานเสนอต่อที่ประชุมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ต่อไปเชิญท่านเลขาธิการดำเนินการต่อไปครับ

นางศิริลักษณ์ ปั้นบัวรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ . . . พ.ศ. . . .) ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข ค่าปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณชาติรี กรรมการครับ

นายชาติรี พิริยะกิจไพบูลย์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม ชาติรี พิริยะกิจไพบูลย์ ส.ส. อุบลราชธานี พรรคชาติไทย กระผมได้สงวนความเห็น โดยให้เพิ่มความในมาตรา ๖ พรรคสามตั้งนั้นครับ กรรมการระดับท้องถิ่นประกอบด้วย นายอำเภอ ผู้กำกับการตำรวจภูธร หรือรองผู้กำกับการตำรวจภูธร และผู้อำนวยการโรงพยาบาลประจำอำเภอ หรือผู้แทน โดยให้มีหน้าที่พิจารณาในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ เหตุผลผมต้องขออนุญาตประธานกราบเรียนต่อสภาแห่งนี้ว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประสบภัยจากรถนั้น มีเหตุการณ์อย่างนี้อยู่ตลอดมา คือ เมื่อประสบภัยแล้วไม่สามารถจะได้รับความสินไหมทดแทนตามที่ได้มีกฎหมายระบุไว้ครับ เพราะฉะนั้นกระผมจึงได้

ขอสงวนความเห็นและให้เพิ่มข้อความตามที่ได้กราบเรียนไว้ว่า ในอำเภอใด
ที่มีสำนักงานขนส่งสาขา ต้องขอให้มีคณะกรรมการตามที่ได้กราบเรียน เพื่อที่
จะได้เป็นตัวแทนคอยดูแลและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ประสบภัย เหตุผลก็อยู่
ตรงที่ว่า ผู้ที่ประสบภัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องประชาชนในชนบท ถ้าจะพูด
ถึงก็คือภาคอีสานส่วนมาก เป็นผู้ที่มีฐานะยากจน มีรายได้น้อย ในเมื่อประสบ
อุบัติเหตุแต่ละครั้งนั้น จะต้องรอมีการพิสูจน์ความผิดว่า เหตุเกิดชั้นนั้นฝ่ายใดผิด
ฝ่ายใดถูก ในเมื่อเรที่ตั้งกฎหมายฉบับนี้มาแล้วว่า เป็นกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัย
จากรถนะครับ ในเมื่อเกิดอุบัติเหตุชั้นแล้วนั้น ทางฝ่ายประกันภัยนั้นจะต้องมี
ข้อแม้ว่า ในเมื่อเกิดเสียชีวิตจะจ่ายให้แค่ ๑๐,๐๐๐ บาทก่อนเป็นค่าปลงศพ
ส่วนผู้บาดเจ็บนั้นก็ให้เบิกโดยตรงตามใบเสร็จ ซึ่งมี เรื่องนี้ผมถึงได้ขอสงวน
ความเห็นไว้ เนื่องจากว่า ผู้ประสบภัยจากรถนั้นแต่ละรายที่ประสบภัยมานั้น
ไม่ได้รับเงินค่าชดเชยหรือว่าเงินสินไหมทดแทนตามที่กฎหมายระบุ คือตาย
ศพละ ๕๐,๐๐๐ บาท เราจะไปพิสูจน์จากใครเวลาเกิดอุบัติเหตุชั้น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดรถชนกันกรณีเช่นนี้ คนขับก็อันตรายหายไป แล้วใคร
จะเป็นคนผิดคนถูก-----

ในเมื่อกฎหมายฉบับนี้ได้ระบุแล้วว่าคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ หรือว่าเกิดอุบัติเหตุโดยเฉพาะจักรยานยนต์ก็เช่นกัน คือรถสิบล้อเขาจอดอยู่ข้างที่รถจักรยานยนต์ขับไปชนท้ายรถเขาจอดอยู่ ซึ่งบางโอกาสเราพิสูจน์ไม่ได้ว่ารถคันนั้นจอดในที่มืดแล้วได้มีวางสิ่งกีดขวางไว้ไหม เตือนไว้ไหมว่ามีรถเสียอยู่ตรงนั้นตรงนี้ หรือว่าได้เปิดไฟให้สัญญาณไว้หรือเปล่า กรณีเช่นนี้ใครจะเป็นผู้ไปพิสูจน์ ในเมื่อประชาชนได้เกิดปัญหาเรื่องนี้ขึ้น ไม่มีใครที่จะให้ความเป็นธรรมแก่เขาเหล่านั้น คือตายฟรี รับเงินแค่ ๑๐,๐๐๐ บาท ตายฟรีถือว่าตายฟรีครับ ได้เงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าโง่งมยังไม่พอ ยังต้องเสียเงินจ้างรถบรรทุกศพกลับไปบ้าน สิ่งเหล่านี้ครับผมจึงอยากจะขอกราบเรียนต่อท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่านว่า นอกจากทุกท่านที่นั่งในสภาแห่งนี้จะให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชน ถ้าหากท่านไม่คิดเห็นถึงความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนแล้วนี้ ก็ไม่มีใครจะแก้ไขให้ เพราะฉะนั้นกระผมจึงได้สงวนความเห็นในเรื่องนี้ไว้ ในมาตรา ๖ วรรคสาม เป็นมาตรา ๖ วรรคสามว่า อ่าเภอใดที่มีสำนักงานขนส่งสาขาก็ขอให้ตั้งอนุกรรมการขึ้น โดยอนุกรรมการเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายอำเภอหรือตำรวจหรือนายแพทย์ทั้ง ๓ ตำแหน่งนี้จะต้องคอยดูแลและคอยเป็นผู้ที่ติดต่อประสานงานกับบริษัทประกันภัย เพื่อที่จะได้นำเงินสินไหมทดแทนนี้มาชดเชยให้แก่ผู้เสียหายหรือไม่เช่นนั้นแล้ว ประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่ผมได้กราบเรียนแล้วว่า ภาคอีสานนั้นเป็นผู้มีรายได้น้อย แม้แต่ค่ารถจะไปติดตามขอเงินประกันก็ยังไม่ มี แล้วจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการซื้อกินอยู่ตามไปตามมา เงินค่าปลงศพ ๑๐,๐๐๐ บาทบางทีไม่พอด้วย นี่มันเป็นอย่างนั้นครับ ผมจึงขออนุภาคกราบเรียนต่อสภาแห่งนี้ว่า ควรจะเพิ่ม ถ้าหากว่าเราไม่แก้ไขปัญหานี้โดยที่ว่า ด้วยความเห็นส่วนตัวของกระผมนั้น ในฐานะเป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ถ้าหากกฎหมายฉบับนี้ไม่คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถจริงแล้ว ควรจะยกเลิก ควรจะให้มีการประกันภัยประเภท ๑ ประเภท ๒ ประเภท ๓ ตามเดิม ให้เขาได้มีโอกาสต่อสู้กับทางศาล คือใครแพ้ใครชนะก็ว่าไปตามเรื่อง แต่ในกฎหมายฉบับนี้ได้ระบุแล้วว่า ผู้ที่ประสบภัยจากรถนั้นได้เสียชีวิตจะต้องเสียค่าปลงศพให้อีก ๕๐,๐๐๐ บาท ไม่ใช่ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่มันมีข้อแม้อยู่ตรงที่ว่าจะต้องมาพิสูจน์เสียก่อนว่า ใครผิดใครถูก คนตายจะไปพูดได้อย่างไร แล้วก็ญาติคนตายจะเอาเงินที่ไหนไปต่อสู้ นี่ผมต้องขออนุภาคกราบเรียนต่อสภาแห่งนี้ว่า ถ้าทุกท่านไม่ช่วยเหลือเขาแล้ว ไม่มีใครที่จะช่วยได้ครับ

๕๒

สผ ๗/๒๕๕๐ (ส. ๒)

อัมพา ๒๓/๒

ผมจึงเสนอให้ตั้งคณะอนุกรรมการ เพราะไม่ได้ยื่นแปลงงบประมาณอะไร
ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เชิญท่านรองประธาน
คณะกรรมการธิการครับ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติครับ ผมจะพูดเฉพาะประเด็นที่ท่านกรรมาธิการชาติ
ที่ขอแปรญัตติมานะครับ ส่วนเนื้อหาอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้วจะดีไม่ดียังไงเราสามารถ
ที่จะเสนอแก้ไขได้อีกครั้งหนึ่งนะครับ ประเด็นที่เมื่อท่านกรรมาธิการชาติ
ได้พูดขึ้นมาว่า อาจจะให้มีคณะอนุกรรมการของอำเภอ นั้น ทางคณะกรรมการ
เสียงส่วนใหญ่เห็นว่า มันไม่ใช่ขั้นตอนที่จะตั้งอนุกรรมการในการที่พิจารณา
แก้ไขปัญหาที่เมื่อสักครู່ท่านชาติ ได้พูดถึงขึ้นมา นะครับ ความจริงแล้ว
ถ้ามีคณะอนุกรรมการแล้วนี้ ทางคณะกรรมการชุดใหญ่ เห็นว่าจะเพิ่มขึ้นตอน
แล้วก็เพิ่มระยะเวลาในการพิจารณาคัดด้วยซ้ำไปแล้วก็ทำให้บริษัทก็ดี ทำให้
ผู้ที่กระทำความผิดก็ดี ก็สามารที่จะยืดเยื้อแล้วก็ดึงเวลาได้ นะครับ ทาง
กรรมาธิการจึงค่อนข้างที่จะไม่เห็นด้วย แล้วก็กราบเรียนท่านประธานผ่าน
ไปยังท่านสมาชิกว่า พ.ร.บ. ฉบับนี้ เราได้มีการจัดตั้งบริษัทกลางเพื่อที่จะ
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถอยู่แล้ว นะครับ -----

แล้วก็จะให้มีสถานหรือสำนักงานทุกจังหวัดภายใน ๑ ปี ผมเชื่อว่าปัญหาที่
 ทำนกรรมมาธิการชาติรี ได้พูดขึ้นไว้แล้ว เชื่อว่าเจ้าหน้าที่กิตติ สำนักงานกิตติ
 ที่บริษัทกลางตั้งขึ้นมาแล้ว จะไปอำนวยความสะดวกแล้วก็ทำให้การพิจารณา
 เรื่องคดีของผู้ประสบภัยได้สะดวกและก็รวดเร็วยิ่งขึ้น ส่วนที่บอกว่าจะตายฟรี
 หรือจะได้ค่าคุ้มครองอย่างไรวินั้น ผมคิดว่าคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาใน พ.ร.บ.
 ฉบับใหม่จะได้มีการแก้ไขนะครับ ที่สามารถที่จะปรับปรุงนะครับ ในการเคลม
 (Claim) ค่าสินไหมทดแทนต่าง ๆ จะเปลี่ยนเป็นมากขึ้นหรือง่ายขึ้นก็ได้ อยู่ที่
 คณะกรรมการชุดนี้ที่จะแนะนำต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งเป็น
 รัฐมนตรีที่ดูแลกฎหมายฉบับนี้นะครับ ส่วนที่ท่านชาติรี ได้พูดขึ้นมาเมื่ออนุกรรมการ
 ระหว่างอำเภอ นั้น ซึ่งคณะกรรมการชุดใหญ่เห็นว่า นอกจากยึดเชื้อแล้วก็ยัง
 ไม่สามารถที่จะผลิตขึ้นให้กับผู้ประสบภัยหรือผู้ที่ขับรถชนคนอื่นได้ครับ ก็จึง
 เห็นว่ามาตรานี้ก็ควรจะต้องแก้ไขอย่างที่ท่านกรรมมาธิการได้แก้ไขไว้ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เชิญครับ คุณชาติรี ครับ

นายชาติรี พิริยะกิจไพบูลย์ (กรรมมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชาติรี พิริยะกิจไพบูลย์ ส.ส. อุบลราชธานี
 พรรคชาติไทย ในนามคณะกรรมการเสียงข้างน้อย ผมต้องขอเพิ่มเติม
 อีกสักนิดหนึ่งเกี่ยวกับที่ท่านประธานได้พูดเกี่ยวกับเรื่องบริษัทกลางนะครับ
 คือบริษัทกลาง ผมเคยประสบพบมาแล้วในแต่ละจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ผมได้เคยกราบเรียนต่อคณะกรรมการหลายครั้งในการประชุม บอกว่า
 บริษัทกลางนี้เคยมีปัญหา ซึ่งพี่น้องราษฎร อำเภอน้ำยืนนะครับ ได้ไปประสบ
 อุบัติเหตุอยู่ที่จังหวัดสุรินทร์ ปรากฏว่าตายทั้งหมด ๗ ศพ แล้วที่ผู้บาดเจ็บ
 สาหัสอีกนับสิบราย ผลปรากฏว่า เงินค่าสินไหมไม่ได้นะครับ แล้วจะไป
 ตามที่ใคร ที่ผมได้เสนอว่าให้ตั้งคณะอนุกรรมการนั้น ไม่ใช่เป็นการยื่นข้อ
 เป็นการรวดเร็ว เสียด้วยซ้ำไปอีก ถึงแม้ว่าจะไม่เป็นผู้ที่ตัดสินได้ว่าใครผิด
 ใครถูก แต่ก็ยังสามารถที่จะเร่งรัดบริษัท หรือว่าบริษัทกลางนั้นให้ดำเนินการ
 ชำระเงินสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ประสบภัยได้ กระผมจึงได้สงวนขอเพิ่มเติมคำ
 ให้ตั้งคณะอนุกรรมการ ในมาตรา ๖ วรรคสามด้วยครับ ต้องขอกราบเรียน
 ต่อสภาแห่งนี้ และท่านประธานที่เคารพด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ผมคงต้องขอมติจากที่ประชุม
 นะครับ ว่า ได้ครับ เชิญครับ

นายสัมพันธ์ เสิศนวัฒน์ (กรรมการ) : ครับ ขอบพระคุณ
ท่านประธานครับ ผม สัมพันธ์ จากเชียงใหม่ครับ ผมขอทำความเข้าใจ
กับท่านกรรมการชาติรั อีกครั้งหนึ่งที่เมื่อได้พูดไปว่า บริษัทกลาง ต่าง ๆ
เคยติดต่อมาก่อน ความจริงแล้วบริษัทกลางยังไม่เคยมีนะครับ จะมีตาม
มาตรา ๗ ของกฎหมายฉบับนี้นะครับ ซึ่งเป็นมาตรา ๑๐ ทวิ ของกฎหมาย
ฉบับใหญ่ ซึ่งเพิ่งตั้งขึ้นมาคิดว่าทางกรมประกันภัยก็ดี ทางกระทรวงพาณิชย์ก็ดี
คิดว่าเมื่อตั้งขึ้นมาแล้ว จะทำให้การพิจารณาในการชดใช้สินไหมทดแทนก็ดี
ในการเคลมเรื่องของการประสูติเหตุก็ดีจะง่ายขึ้น เพราะฉะนั้นไม่ใช่
บริษัท ตัวแทนของบริษัทประกันภัย เป็นบริษัทที่กระทรวงพาณิชย์ กับกรมประกันภัย
ตั้งขึ้นมา เพื่อที่จะบริการพี่น้องประชาชนผู้ที่ประสบเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมา
ในอนาคตนะครับ ขอทำความเข้าใจกับท่านประธานนิดหนึ่ง ผ่านไปยังท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรตินะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เชิญคุณเรวัต แล้วก็
คุณหมอจตุรงค์ ครับ

นายเรวัต สิริกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ
กระผม นายเรวัต สิริกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี
พรรคชาติไทย กระผมเห็นด้วยกับผู้แปรญัตตินะครับ คือท่านชาติรั พิริยะกิจไพบูลย์
ผมอยากจะทำรายงานเรียนอย่างนี้ครับว่า ผมเคยเป็นคณะกรรมการวิสามัญชุดนี้
ร่วมกับคณะกรรมการหลายท่านที่นั่งอยู่ข้างบนนะครับ ก็ไปดูงานที่ญี่ปุ่นครับ
ก็ปรากฏว่า เรามีคณะกรรมการชุดหนึ่งนะครับ เพื่อพิจารณาในปัญหาผู้ประสบภัย
แล้วก็คณะกรรมการชุดนี้ได้ดำเนินการทุกอย่างจนกระทั่งเปิดเสร็จ แล้วก็ส่ง
รายละเอียดที่มีปัญหานี้ ค่าใช้จ่ายก็ดี ทุกอย่างไปให้ผู้ประสบภัย ถ้าผู้ประสบภัย
พอใจก็รับไป รับเงินจำนวนนี้ไป ภายใน ๗ วันไม่เกิน ๑ เดือน แต่ว่าพอ
มาปัจจุบันนี้การแก้ไขนี้ครับ ก็ไม่เป็นไปตามอย่างที่ท่านได้ไปดูงานมา เพียง
แต่ว่าตั้งบริษัทกลางขึ้นมา ตั้งคณะกรรมการขึ้นมา เพื่อรับเรื่องราวร้องทุกข์
แต่ของคุณชาติรัออกไปเลยว่า คณะอนุกรรมการในแต่ละอำเภอมีหน้าที่ในกรณี
เกิดอุบัติเหตุด้วย มีหน้าที่ดูแลเสมือนหนึ่งว่า ทำหน้าที่แทนเจ้าหน้าที่คณะกรรมการ
ปฏิบัติการ ผมว่าถูกต้องครับ เป็นเรื่องที่ดี และผมเห็นด้วยครับ ว่าในการ
แก้ไขนี้น่าจะเป็นไปตามที่ผู้แปรญัตตินี้ไว้ครับ ขอขอบคุณครับ .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณหมอบจตุรงค์ครับ

นายจตุรงค์ เพ็งนรพัฒน์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายแพทย์จตุรงค์ เพ็งนรพัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ พรรคชาติไทย เรื่องพระราชบัญญัติผู้ประสบภัยจากกรณี เป็นเรื่องที่คาราคาซังเรื้อรังมานาน และพี่น้องประชาชนในเขต ผมเชื่อว่าแทบทุกจังหวัด หรือผู้แทนฯ ทุกท่านจะได้รับคำปรารภ คำร้องขอ และก็ได้ช่วยเหลือช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา สมัยตั้งแต่ผมเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ผมเองก็ประสบในเรื่องนี้มามากมาย ซึ่งเข้าใจในความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนในพื้นที่เป็นอย่างดี ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพท่านคณะกรรมการนะครับ ผมขอเรียนว่าพี่น้องประชาชนอยู่ต่างจังหวัดนี้ บางครั้งเขาไม่ค่อยมีศักยภาพ เขาไม่รู้ ไม่สามารถที่จะติดตามเรื่องราวต่าง ๆ ได้ อย่างถ้าเกิดมีอุบัติเหตุครั้งหนึ่ง เขาก็ต้องเหมารถกันมา มาดูแลกัน พอทางตำรวจเรียกเรื่องบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน ใบแจ้งความก็ตี เรียกเรื่องในเรื่องของตำรวจบอกว่า ใครผิดใครถูกก็ตี ใบขับขี่ก็ตี ทุกอย่างนั้นเขาเดือดร้อนกันไปหมด แล้วก็กลัวว่าจะรวบรวมกันไม่ได้ กลัวจะไปหาที่จังหวัด กลัวจะได้เงินคืน ที่เงินค่าปลงศพ ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าเหมารถ ค่าพี่น้องมาให้กำลังใจมาดูแลไม่เพียงพอ นะครับ ถ้าข้าราชการเป็นผู้ผิดนั้น ยิ่งแล้วใหญ่เลยนะครับแทบจะต้องขายบ้าน ขายช่อง ขายนามาใช้จ่าย ผมจึงมองว่า ตามที่ท่านคณะกรรมการเสียงข้างน้อย ท่านชาตรี พิริยะกิจไพบูลย์ นั้นได้แปรญัตติไว้ นั้น ผมคิดว่า เป็นความปรารถนาดี ของท่านกรรมการ จุดประสงค์ผมคิดว่า

๑. เป็นพี่เลี้ยง โดยเฉพาะระดับท้องถิ่นที่มีนายอำเภอก็ดี หรือผู้กำกับตำรวจภูธร ซึ่งบางอำเภออาจจะไม่มีผู้กำกับก็เป็นรองผู้กำกับตำรวจภูธร ผู้อำนวยการโรงพยาบาลหรือผู้แทนที่แต่งตั้ง ซึ่งทั้ง ๓ - ๕ ท่านนี้เป็นผู้ซึ่งอยู่ใกล้ชิดพี่น้องประชาชน ทราบเรื่องมาตลอดและสามารถดำเนินการรวบรวมหลักฐานในการวิ่งเต้นให้กับพี่น้องประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ผมกลับมองว่า ไม่เป็นการยื่นเยื่อเสียเวลาแต่เป็นการดีที่พี่น้องประชาชนไม่ต้องเหมารถไปจังหวัดหรือไปคณะกรรมการกลาง ๑๐ ครั้ง ก็ยังไม่ได้เงินครับ ค่าใช้จ่ายแต่ละครั้งเท่าไร จนบางครั้งพี่น้องประชาชนบอกกฎหมายนี้ยกเลิกได้ไหม เอาแบบเดิมได้ไหม เพราะว่าทำให้เขาได้รับความลำบากมากนะครับ ถ้าเกิดมีคณะกรรมการชุดนี้เป็นพี่เลี้ยงคอยรวบรวม คอยชี้แนะ คอยหาหลักฐาน คอยสนับสนุน เพื่อเป็นความเป็นธรรมสำหรับผู้ประสบภัยน่าจะเป็นการดีกว่า เรื่อง

ค่าใช้จ่ายซึ่งมีบางคนบอกจะต้องเสียค่าใช้จ่ายนั้น ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นข้าราชการ
อยู่แล้ว ผมเชื่อว่าตามสามัญสำนึก ตามมนุษยธรรม พี่น้องที่ทำงานในส่วนราชการ
ทั้งหมดนั้น พร้อมทั้งจะให้การช่วยเหลืออยู่แล้ว เพียงแต่ไม่เอื้อหรือว่ามีใคร
ที่กำหนดบทบาทให้เท่านั้น ผมจึงคิดว่าไม่เห็นจะเป็นน่าเสียหายอะไรที่เรา
จะตั้งคณะทำงานคณะกรรมการชุดนี้เข้ามา เพื่อเป็นการรวบรวม เพื่อเป็น
พี่เลี้ยงแล้วก็ติดตามเงินทดแทนให้เร็วขึ้นดีกว่าที่พี่น้องประชาชนจะต้องวิ่งเต้น
เสียเองนะครับ ก็ขอแนะนำเรียนท่านประธานฝากไปยังท่านกรรมาธิการและเพื่อน
สมาชิกด้วยครับ ขอขอบคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญกรรมาธิการคุณวรศุลีชี้แจงครับ

นางวรศุลี เชาว์ศิริกุล (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 วรศุลี เชาว์ศิริกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดมุกดาหาร พรรคประชาธิปัตย์
 ในฐานะกรรมธิการผู้เสนอ^{ร่าง}ญัตตินี้คะ เมื่อคืนที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้กล่าวถึง
 คือในร่างนี้ได้มีการตั้งบริษัทกลางไว้แล้ว ในจุดประสงค์ที่จะให้มีการตั้งบริษัทกลางนี้
 เพื่อต้องการจะให้ความสะดวกสบายกับประชาชน บริษัทกลางนี้บริษัทประกันภัย
 จะต้องรับผิดชอบในการตั้งบริษัทกลางขึ้นมา เพื่อดูแลในแต่ละหมู่บ้าน แต่ละตำบล
 และแต่ละอำเภอ ซึ่งขณะนี้บริษัทกลางนี้จะเป็นการรวมการอยู่แล้ว อนุกรรมการระดับ
 ท้องถิ่นที่ท่านกรรมธิการชาติได้เสนอไปนั้น จะเป็นการซ้ำซ้อนของประกันภัย
 จังหวัด เพราะเขาเป็นกรรมการดูแล และงานที่เขาจะต้องดูแลและตรวจสอบนั้น
 มีเยอะอยู่แล้ว ดิฉันจึงอยากจะให้คงไว้ในร่างเดิมที่ดิฉันได้เสนอไว้ ให้มีบริษัทกลาง
 เกิดขึ้นในแต่ละหมู่บ้าน แต่ละอำเภอ และแต่ละจังหวัด เพราะเขาเหล่านี้สามารถ
 ที่จะดูแลผู้ประสบภัยได้อย่างทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ตามชนบทที่เกิด
 ประสบอุบัติเหตุเกิดขึ้น ผู้ประสบภัยเหล่านี้ไม่สามารถที่จะได้รับทราบเลยว่า
 จะต้องไปแจ้งหรือจะต้องไปเคลม หรือให้การช่วยเหลือจากที่ไหน ๆ ได้
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเกิดอุบัติเหตุแล้ว ผู้ประสบอุบัติเหตุที่เป็นญาติ ๆ พี่น้อง
 ของเขาเหล่านั้น สิ่งที่เขาคิดเป็นสิ่งแรกคือโรงพยาบาล โรงพยาบาลที่เขาจะ
 ต้องนำพาไป บริษัทกลางนี้สามารถที่จะนำเป็นตัวชี้แนะ และเป็นตัวที่จะ เป็นคนช่วย
 ดูแลในการรักษาให้กับเขาเหล่านั้น เป็นสิ่งที่ดิฉันอยากจะให้เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่
 ตามชนบทต่าง ๆ โดยเฉพาะในจังหวัดมุกดาหารของดิฉันนะคะ มีเหตุการณ์ที่
 เกิดขึ้นค่ะ รถมอเตอร์ไซค์ชนเอารถเทรลเลอร์ รถทางปลา ที่เขาเรียกรถทางปลา
 ที่บรรทุกรถแทรกเตอร์ไป เขาบอกว่า รถใหญ่จะเป็นรถที่ผิด รถมอเตอร์ไซค์
 จะเป็นผู้ไม่ผิดตามที่ชาวบ้านเข้าใจอย่างนั้นว่าตัวเขาไม่ผิด แต่ทำไมเขาจะต้อง
 นำเอาผู้ประสบภัยนี้ไปโรงพยาบาล และจะต้องแก้ไขเอาเอง โดยที่แจ้งไปที่
 บริษัทประกันภัย และบริษัทประกันภัยจะต้องบอกให้ไปติดตามกับผู้ดูแล และ
 ผู้ที่รับผิดชอบในต่างจังหวัด ซึ่งไม่มีในอำเภอและในตำบลที่เกิดอุบัติเหตุขึ้น
 ดิฉันเคยคิดว่าการที่ดิฉันร่างพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้น เพื่อจะได้อำนวยความสะดวก
 ให้กับผู้ประสบภัยที่เขาเหล่านั้นไม่มีความรู้ในการประกันภัย เพราะ พ.ร.บ.
 ประกันภัยกำหนดให้ ถ้าหากว่าใครมีรถไม่ว่าจะเป็นมอเตอร์ไซค์ รถจักรยาน
 หรือรถเล็กสี่ล้อ รถเทรลเลอร์ รถสิบล้ออะไรต่าง ๆ จะต้องมีประกันภัยเสียก่อน
 ถึงจะจดทะเบียนได้ เขาเหล่านั้นรู้แต่แค่นั้นเอง และในการประกันภัยแต่ละครั้ง

จะต้องจ่ายเงินสดจ่ายให้เขาทันที เขาอยากจะทราบว่าเงินที่เขาจ่ายไปแล้ว เขาจะได้ผลประโยชน์ในส่วนนี้ได้ได้อย่างไร ดิฉันจึงอยากจะให้มีบริษัทกลางนี้ เกิดขึ้น ก็คงจะต้องวอนขอสมาชิกทุก ๆ ท่านนะคะที่ดิฉันเป็นกรรมธิการใน ร่างพระราชบัญญัตินี้อยากจะให้สมาชิกทุก ๆ ท่านเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติ ที่จะให้ความสะดวกสบายกับประชาชนที่ประสบเจอในแต่ละวัน ๆ แต่ไม่ทราบว่า จะไปปรึกษาใคร เพราะเขาเหล่านั้นไม่ใช่เป็นนายความ และไม่ใช่นายหน้าที่ไม่ได้เป็นตำรวจที่จะต้องให้เขานั่งรอ รอไม่ทราบว่าจะให้รอจนถึงขนาดไหน เพราะคนที่เจ็บก็เจ็บอยู่แล้ว คนที่ทวงไวกก็ทวงไวกอยู่แล้ว ก็ขอให้บทการแก้ไขนี้ ไม่ให้เกิดขึ้น เพื่อจะไม่เป็นการซ้ำซ้อนในการตั้งบริษัทกลางในร่างพระราชบัญญัตินี้คะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณหมอบจตุรงค์ ลีน ๆ เพราะว่า ประเด็นรู้สึกจะเป็นเรื่องของการตั้งกรรมการ

นายจตุรงค์ เฟิงนรพัฒน์ (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม นายแพทย์จตุรงค์ เฟิงนรพัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ พรรคชาติไทย ทางผมเองไม่ขัดข้องแล้วก็ยินดีด้วยที่ว่าบริษัทกลาง แต่ไม่ทราบ บริษัทจะไปตั้งอำเภอ ถึงหมู่บ้าน ตามที่ท่านกรรมธิการขออนุญาตเอ่ยนาม ท่านวรศุลี เขาวศิริกุล หรือเปล่า ผมกลับมองว่าไม่ได้เป็นการซ้ำซ้อน เมื่อสักครู่ ท่านก็ได้อภิปรายว่าประชาชนไม่รู้อะไรจะรวบรวมข้อมูลได้ถ้าวิ่งไปหาที่จังหวัด ๓ รอบ ๔ รอบ ก็ต้องย้อนกลับไปกลับมา -----

แต่ถ้าเรามีอนุกรรมการอยู่ที่อำเภอเขาเดินทางมาเสร็จ เขารวบรวมหลักฐานแล้ว
 เขาส่งให้เลย ผมว่านั่นเป็นการลดขั้นตอน เป็นการรวบรวม และถืออย่างน้อยก็
 เป็นขวัญเป็นกำลังใจ เพราะว่าถ้าเกิดผู้ประสพภัยเหมารถไปถึงศรีสะเกษ ไปเหมารถ
 ไปถึงจังหวัดแล้วว่าจะกลับมา วิ่ง ๓ รอบ ๕ รอบ ๕ รอบยังไม่ได้เงินเลยครับ ซึ่งผม
 คิดว่าเป็นเรื่องที่น่าจะต้องเข้ามาช่วยเหลือ โดยเฉพาะเราจะทำอย่างไรที่จะรวบรวม
 เป็นพี่เลี้ยงให้เขาได้ ซึ่งไม่เห็นหน้าเสียหาย แล้วการเข้าซื้อผมคิดว่าไม่น่าจะเข้าซื้อ
 ยิ่งเป็นการช่วยเหลือกันอีกทางหนึ่งด้วยซ้ำไป เพราะว่าคุณหมอเองที่โรงพยาบาล
 สาธารณสุขเอง ตำรวจเองอยู่ใกล้ขีดจะทราบได้ดีขึ้น และอาจจะมี การไต่ถาม
 หรือทำให้เรื่องของที่ใหญ่จะเล็กลงได้ดีขึ้นไปด้วยละครับ ก็ต้องขออนุญาตละครับว่า
 อย่างไม่อย่างใดผมยังขออนุญาตสนับสนุนท่านชาตรี พิริยะกิจไพบูลย์ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมเห็นว่ามาตรานี้ได้มีการอภิปราย
 กันพอสมควรนะครับ ก็คงจะต้องถามมติจากที่ประชุมว่า จะเห็นด้วยกับที่กรรมาธิการ
 เสียข้างมากแก้ไข หรือจะเห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียข้างน้อยคือ คุณชาตรี
 ที่ได้สงวนความเห็นไว้จะครับ

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับที่คณะกรรมาธิการ
 เสียข้างมากแก้ไข กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๖๙ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับที่กรรมาธิการ
 เสียข้างน้อย คุณชาตรีจะครับได้สงวนความเห็นไว้ กรุณายกมือด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียข้างมาก
 ๖๙ นะครับ เห็นด้วยกับคุณชาตรีคณะกรรมาธิการเสียข้างน้อย ๑๒ นะครับ ต่อไป
 ท่านเลขาธิการฯ เชิญต่อไปมาตรา ๕ นะครับ

นางศิริลักษณ์ บันบัวรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๕ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับที่ยกมือข้างหลังครับ

นายชูวิทย์ พิทักษ์พรพลก (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธาน
 ผม ชูวิทย์ พิทักษ์พรพลก ผมได้รับฟังจากท่านกรรมาธิการวิสามัญ ท่านสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์
 นะครับว่า การจัดตั้งบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสพภัยจากรถว่าจะถึงจังหวัด

แต่พอได้ฟังเจ้าของผู้เสนอ คุณวรศุภีบอกว่าจะถึงอำเภอ ถึงตำบลผมก็ดีใจ จะถึง
หรือเปล่ายังไม่รู้แน่ครับ ขอฝากถามด้วยนะครับว่า บริษัทกลางจะถึงอำเภอหรือ
ถึงตำบลหรือเปล่าในการไปดูแลผลประโยชน์จากผู้ประสพภัยจากธรณะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณนิพิฏฐ์

นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม นิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดพัทลุง ในมาตรา ๕
 คณะกรรมการได้เพิ่มข้อความในมาตรา ๖ ทวิ ซึ่งเป็นอำนาจของ
 คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธาน
 ว่า โดยเฉพาะใน (๓) คณะกรรมการได้เพิ่มข้อความขึ้นมา ผมขออนุญาต
 ท่านประธานอ่านข้อความสักนิดหนึ่ง มาตรา ๖ ทวิ ให้คณะกรรมการมีอำนาจ
 และหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๓) พิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการไม่จ่ายค่าเสียหาย
 เบื้องต้นและหรือเงินอื่นให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเกี่ยวกับรายการ
 และจำนวนเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษา
 พยาบาลตามที่นายทะเบียนขอความเห็น หรือตามที่ผู้ประสบภัยร้องขอ
 คณะกรรมการได้เพิ่มข้อความว่า หรือตามที่ผู้ประสบภัยร้องขอ ผมกราบเรียน
 ท่านประธานว่า ผมเข้าใจว่าท่านคณะกรรมการอาจจะขัดแย้งกันโดยนัย
 เนื่องจากก่อนหน้านี้ท่านได้ตอบกรรมการเสียงข้างน้อยว่า กรรมการ
 เสียงข้างน้อยได้ขอแปรญัตติเพิ่มอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจากกรร
 ระดับอำเภอขึ้น ท่านบอกว่าจะเข้าช้อนกับการปฏิบัติหน้าที่ของบริษัทกลาง
 ผมกราบเรียนท่านประธาน ถ้ากรรมการเพิ่มข้อความที่ระบุว่า หรือตามที่
 ผู้ประสบภัยร้องขอ ท่านประธานจะเห็นว่าอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครอง
 ผู้ประสบภัยจากกรรจะอู้อายมากทีเดียว จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เลย
 ท่านประธาน ผมอยากจะถามกรรมการในเบื้องต้นว่า ท่านทราบหรือไม่ว่า
 เมื่อมีผู้ประสบภัยจากกรร ผู้ประสบภัยแต่ละรายก็พอใจค่าวินิจฉัยของบริษัทที่รับ
 ประกันภัยหรือเปล่า ผมเข้าใจว่าสัก ๓๐ - ๔๐ เปอร์เซ็นต์ หรืออาจจะถึง
 ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เขาไม่พอใจ เขาไม่พอใจค่าเสียหายเบื้องต้น หรือไม่พอใจ
 ค่ารักษาพยาบาลที่บริษัทประกันภัยได้กำหนดขึ้น ท่านประธานที่เคารพ ถ้าเป็น
 อย่างนี้ ท่านประธานดูมาตรา ๖ ที่เราพิจารณาผ่านไปแล้ว ในมาตรา ๖
 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค"
 คณะกรรมการนี้เป็นคณะกรรมการชุดใหญ่ มีปลัดกระทรวงพาณิชย์เป็นประธาน
 ผู้แทนจากกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนกระทรวงคมนาคม
 ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย ผู้แทนกรมการปกครอง
 ผู้แทนกรมตำรวจ และอีกหลายหน่วยงาน ท่านประธาน สมมุติว่าคณะกรรมการ

เพิ่มข้อความขึ้นมา ผู้ประสพภัยจากกรณีหนึ่ง ๑ แสคน ไม่พอใจคำวินิจฉัยของ
บริษัทที่รับประกันภัย หรือบริษัทกลางอะไรก็ตามแต่ ตั้ง ๑ แสคน ที่ได้รับภัยนั้น
ยื่นเรื่องขึ้นมาต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสพภัยจากกรณี คณะกรรมการชุดนี้
ต้องประชุมกัน เพราะเป็นหน้าที่เลย ถ้ามีผู้ยื่นหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรม
มาสัก ๑ แสราย กรรมการชุดใหญ่ตั้งแต่ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวง
คมนาคมทั้งหมดต้องประชุมกัน ๑ แสครั้ง ทำอะไรไม่ได้เลย ไม่ต้องปฏิบัติ
อะไรเลย ท่านประธานเห็นว่า ข้อความเดิมคืออยู่แล้ว ข้อความเดิมบอกว่า
คณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสพภัยจากกรณีจะพิจารณาค่ารักษาพยาบาล หรือ
ค่าเสียหายเบื้องต้นตามที่นายทะเบียนขอความเห็นเท่านั้นเอง ตามที่นายทะเบียน
ขอความเห็นหรือตามที่นายทะเบียนร้องขอ และถามต่อไปว่านายทะเบียนนี่คือใคร
ตามกฎหมายฉบับนี้นายทะเบียน คืออธิบดีกรมการประกันภัย หมายความว่า
กรมการประกันภัยเขาจะกลั่นกรองไว้ในรอบหนึ่งก่อนว่า เป็นปัญหาสำคัญหรือเปล่า
ที่จะเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสพภัยจากกรณี ถ้านายทะเบียน
เห็นว่า มีข้อความสำคัญ มีปัญหาสำคัญ มีข้อเท็จจริงที่สำคัญควรให้คณะกรรมการ
คุ้มครองผู้ประสพภัยจากกรณีเป็นผู้พิจารณานายทะเบียนจะทำความเข้าใจไปยัง
คณะกรรมการผู้ประสพภัยจากกรณี แต่ท่านประธาน ถ้าคณะกรรมการได้เพิ่ม
ข้อความว่า หรือตามที่ผู้ประสพภัยร้องขอ หมายความว่า ต่อไปนี้เกิดการประสพภัย
จากกรณีขึ้นที่จังหวัดพัทลุง ผู้ที่ประสพภัยที่จังหวัดพัทลุงสามารถยื่นเรื่องให้คณะกรรมการ
คุ้มครองผู้ประสพภัยจากกรณีพิจารณาได้ หมายความว่าอย่างไร ท่านประธาน
หมายความว่า ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวง
การคลังทั้งหมดต้องมาร่วมประชุมเพื่อพิจารณาเรื่องที่คนจังหวัดพัทลุงเพียงคนเดียว
ร้องเรียนขึ้นมา -----

ผมเรียนท่านประธานถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว คณะกรรมการไม่ต้องทำอะไรเลย อำนาจเดิมมันได้อยู่แล้วครับ ท่านประธานครับผมฝากถามท่านคณะกรรมการว่า ท่านทราบหรือไม่ว่าตัวเลขผู้ประสงค์ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในแต่ละปีนั้นมีกี่ราย สมมติว่ามี ๑ แสนรายเหมือนที่ผมทราบเรียบร้อยแล้ว หรือว่า ๕๐,๐๐๐ ราย ท่านต้องประชุม ๕๐,๐๐๐ ครั้ง ถึงแม้ว่าในมาตรา ๖ สัตต ให้อำนาจคณะกรรมการตั้งอนุกรรมการได้ ก็หมายความว่าอนุกรรมการครั้งนี้ ต้องประชุมกันจำนวนผู้ที่ร้องเรียนขอความเป็นธรรมขึ้นมา ร้องเรียน ๑๐,๐๐๐ คนก็ต้องประชุม ๑๐,๐๐๐ ครั้ง ท่านประธานครับ นอกจากนั้น เหตุผลของกรรมาธิการจะขัดแย้งกันนี้ที่ผมทราบเรียบร้อยแล้วก็คือ ต่อไปนี้ในการพิจารณาจ่ายค่าสินไหมทดแทน หรือว่าค่ารักษาพยาบาลเบื้องต้น เป็นอำนาจหน้าที่ของบริษัทยกกลางอยู่แล้ว แต่ท่านประธานครับ ถ้าท่านประธาน ถ้าสภาแห่งนี้ยินยอมให้กรรมาธิการเพิ่มข้อความนี้ขึ้นมา มันจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ซ้ำซ้อนกัน สมมติว่าผู้ประสงค์จากรถจังหวัดพัทลุงร้องขอความเป็นธรรมมา คณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสงค์จากรถ เขาก็ต้องส่งหนังสือนี้กลับไปรษณีย์กลาง ให้บริษัทตัวแทนที่จังหวัดพัทลุงเป็นคนพิจารณา ท่านประธานจะเห็นได้ว่าความเป็นธรรมนั้นมันจะล่าช้าเกินไป และประชาชนจะสับสนจากการใช้กฎหมายฉบับนี้ ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านประธานต้องยอมรับความจริงนะครับว่า ตั้งแต่กฎหมายฉบับนี้ออกมา ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ ผมเคยทราบเรียนท่านประธาน ๒ ครั้งแล้วครับว่า กฎหมายฉบับนี้เท่าที่ผมผ่านการร่างกฎหมาย ผ่านการออกกฎหมายมา กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่มีการแก้ไขมากที่สุด ใช้เวลาตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ จนถึงปี ๒๕๕๐ ๒ ครั้งแล้วครับ ครั้งนี้เป็นการขอแก้ไขเป็นครั้งที่ ๓ แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติ ตามกฎหมายฉบับนี้ประชาชนสับสน เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ เพื่อให้คณะกรรมการชุดนี้ กฎหมายฉบับนี้มีผลในทางปฏิบัติ คงไว้ตามร่างฯ เดิม อย่าเพิ่มความเข้าไป และจะมีผลในการปฏิบัติตามมา ถ้าท่านเพิ่มความที่ผมทราบเรียนท้วงติงไป ขอกราบขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเรวัตครับ

นายเรวัต ลีรินกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ

กระผม นายเรวัต ลีรินกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี

พรรคชาติไทย ในมาตรา ๕ แก้ไขมาตรา ๖ ทวิ (๒) กระผมได้ขอแปรญัตติ

ไว้และก็ส่งวงความคิดเห็น อยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานว่า ใน (๒)

กำหนดมาตรฐานกลางของรายการและจำนวนเงินค่ารักษาพยาบาล และค่าใช้จ่าย

อันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ที่บริษัทหรือกองทุนต้องจ่ายให้แก่ผู้ประสงค์

ข้อความตรงนี้เป็นร่างเดิม กระผมก็ได้ขอแปรฯ เพิ่มเติมว่า รวมทั้งระยะเวลาที่จะต้องจ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยด้วย ระยะเวลาที่กำหนดนั้นอย่างช้าต้องไม่เกินสี่สิบเอ็ดวัน นับแต่วันที่ประสบภัย พร้อมทั้งอัตราดอกเบี้ยซึ่งต้องไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าทุกเจ็ดวันที่เกินกำหนดเวลาดังกล่าว กระผมมีเหตุผลที่จะกราบเรียนอันนี้คือรับว่า การแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อที่จะให้เกิดความรวดเร็วในการจ่ายเงินให้แก่ผู้ประสบภัย ถึงแม้กฎหมายจะระบุชัดเจนว่า การจ่ายเงินเบื้องต้น ๑๐,๐๐๐ บาทนั้นให้จ่ายภายใน ๗ วัน แต่เขาไม่ได้จ่ายครบ มีการร้องเรียนกันตลอด ก็มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ให้เป็นประโยชน์โดยตั้งบริษัทกลางขึ้นมา และจริง ๆ อำนาจบริษัทกลางนี้ไม่มีนะครับท่านประธาน อำนาจบริษัทกลางเพียงแต่รับเรื่องราวร้องทุกข์ร้องขอ และก็รับเงินจากบริษัทต่าง ๆ มาจ่ายให้เขาเท่านั้นเอง ไม่มีอำนาจในการพิจารณาว่าใครผิดใครถูก เพียงแต่รับเงินให้มันรวดเร็วขึ้น และก็รับเรื่องราวร้องทุกข์เท่านั้นเอง ทั้งนี้เมื่อเป็นอย่างนี้ เมื่อเรากำหนดไว้แล้ว ในกฎหมายว่าให้จ่ายเงินเบื้องต้นภายใน ๗ วัน ในปัญหานี้หลังจากที่เราจ่ายเบื้องต้นไปแล้ว ที่รักษาพยาบาลซึ่งไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาทหลายหมื่นบาทก็แล้วแต่ ๓๐,๐๐๐ บาท ๓๐,๐๐๐ บาท ๕๐,๐๐๐ บาท อย่างนี้แล้วเมื่อไรจะจ่ายกัน เขาก็ไม่รู้ การจ่ายก็ลำบากยากเย็น ต้องพิสูจน์ใบเสร็จ ต้องดูค่าความเสียหาย ต้องตรวจสอบกันมากมาย และอำนาจคณะกรรมการก็ไม่มีสิทธิ์ชี้ขาดด้วย มีเพียงแต่รับเรื่องราวเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า ถ้าจะก่อเกิดประโยชน์จริง ๆ ในกฎหมายนี้ ไหน ๆ แก้ทั้งที่ให้ประโยชน์แก่พี่น้องประชาชนจริง ๆ น่าจะระบุให้ชัดเจน -----

ผมไม่สบายใจครับท่านประธาน ที่คณะกรรมการชู้ตนั้นก็ไปดูงานจากหลายประเทศ และต่างประเทศเขาทำดีเหลือเกินก็ไม่เอามาใช้ ผมเองก็ไม่สบายใจที่ว่า ผมไม่ได้เข้าไปเป็นกรรมการด้วย ความจริงต้องเอามาใช้ด้วย สิ่งชาติ ๆ ผมพูดแล้วก็ต้องพูดอีกว่า ในประเทศญี่ปุ่นเขามีรถตั้ง ๖๐ ล้านคัน นะครับ ท่านประธาน เขาประกันทุกคันเลย เพราะอะไร เพราะคณะกรรมการของเขา มีอำนาจมาก คณะกรรมการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มาจากอดีตผู้พิพากษา หัวหน้าศาล มาจากอัยการสูงสุด มาจากอดีตอธิบดีกรมตำรวจอย่างนี้ มาทำหน้าที่โดยตรงเลย แล้วเขามีสิทธิเด็ดขาดในการตัดสินเลยว่า นี่คุณผิดคุณถูก แล้วคุณต้องจ่ายเงินเท่าไร ให้กับผู้ประสพภัย แล้วเขายินดีรับครับ ถ้าผู้ประสพภัยไม่รับ เขาไปฟ้องศาลได้ ผมไม่สบายใจจริง ๆ ว่าคณะกรรมการชู้ตนี้ซึ่งไปดูงานมาแล้วไม่เต็มใจตรงนี้ ผมเลยจำเป็นต้องแปรญัตติเพิ่มเติมไว้เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างที่สุด เพราะฉะนั้น กระผมจึงเห็นว่าถ้าหากว่าจะจะเป็นประโยชน์จริง ๆ ต้องมีครับ ต้องมีครบ ทุกกระบวนการเลย เสียหายเท่าไร บาดเจ็บตรงไหน บาดเจ็บอะไรบ้าง ไม่อย่างนั้นก็ทะเลาะกันทุกที ตลอดเวลา แม้จะมีบริษัทกลางก็ทำหน้าที่ไม่ได้ เพราะไม่มีอำนาจครับ ไม่ได้ระบุอำนาจไว้เลยว่า อำนาจของบริษัทกลางนี้ คณะกรรมการมีอำนาจอะไร มีแต่เพียงรับเรื่องราวร้องขอเท่านั้นเอง ขอได้ ร้องขออะไรมาก็ทำให้เท่านั้น ไม่มีแม้กระทั่งว่า ทายาทรับเรื่องของทายาทเข้ามา จะดำเนินการให้ ขนาดรับรองอย่างนี้ยังไม่มี ผมก็เลยเติมไปในมาตรา ๗ (๑๐) ซึ่งกระผมขอแปรญัตติไว้ในมาตรา ๑๐ ทวิ นี้ก็เหมือนกัน เดี่ยวจะพูดต่อไป ก็อยากจะกราบเรียนว่า เรื่องอย่างนี้ไหน ๆ จะแก้ทั้งที่ แก้หลายครั้งหลายหน ให้เกิดประโยชน์อย่างที่สุดต่อพี่น้องประชาชนครับ กฎหมายฉบับนี้มาใช้แล้ว ใช้ครั้งที่แล้วมีปัญหามาก มีปัญหาจนกระทั่งว่าไม่สามารถที่จะประกันภัยใน เรื่องของรถจักรยานยนต์ก็แล้วแต่ แล้วคนก็ไม่อยากจะประกันกับบริษัท พอประกันแล้วก็อย่างนั้น พอเสร็จแล้วก็เรียกเงินไม่ได้อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นกระผมจึงกราบเรียนท่านประธานว่า อาจจะขอความกรุณา ทางคณะกรรมการนะครับว่า ถ้าเป็นไปได้จะเพิ่มเติมให้กระผมไปเพื่อ ก่อเกิดประโยชน์ให้กับพี่น้องประชาชนกระผมก็จะขอบคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเอกภาพครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ

กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัด พรรคเสรีธรรม ท่านครับเราต้องทำความนะครับ การที่มีกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมา

เนื่องจากเดิมที่นั้นกฎหมายประกันภัยนั้นใช้บังคับไม่ได้ผล เมื่อรถชนกันบึง
 ต่างคนต่างปฏิเสธความรับผิดชอบ ยิ่งตัวแทนบริษัทประกันก็ต้องบอกลูกค้าให้
 ปฏิเสธไว้ก่อน ทั้ง ๆ ที่ฟ้องผิดห้ามรับผิดชอบ ถ้าจะรับผิดชอบบริษัทไม่รับผิดชอบ
 เมื่อชนกันบึงเมื่อทั้ง ๒ บริษัทนั้นต่างคนปฏิเสธความรับผิดชอบ คนเดือดร้อนคือ
 ประชาชนผู้ที่เป็นลูกค้าในการเสียเงินค่าประกัน เวลาประกันรัฐบาลบังคับ
 ใครไม่ประกันมีความผิด ทุกวันนี้ตำรวจเขาปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท ศาลก็ปรับ
 ๑๐,๐๐๐ บาท แต่เวลาที่บริษัทเขาไม่จ่ายเงินนะครับก็ไม่เห็นจับบริษัท
 นี่คือการไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของเรา นะครับ จึงได้มีบริษัทกลางขึ้นมา
 กฎหมายฉบับนี้นะครับ เอาละให้ทุกคนนั้นถือหุ้นในบริษัทกลางนี้ รถชนบึง
 บริษัทกลางจ่ายให้ก่อน ใครผิดถูกค่อยว่ากันทีหลัง ไม่ต้องรอ ปัจจุบันนี้
 ต้องรอนะครับ ต้องรถผลคดีจากตำรวจก่อน จากศาลก่อนว่าใครผิดถึงจะจ่าย
 ไม่ผิดไม่จ่าย ก็ปล่อยประชาชน บริษัท ๒ บริษัทต่างคนต่างปฏิเสธ ๓ ปี
 ก็ไม่ได้เงิน ชั้นต้นพิเศษ อุทธรณ์ฎีกาอีกก็ไม่ได้เงิน คนเราจะตายอยู่แล้ว
 นะครับ จำเป็นต้องคว่าเอาเท่าไรก็เอา ทุกวันนี้ นะครับกฎหมายบังคับว่า
 ตายจ่าย ๕๐,๐๐๐ บาท แต่จ่ายจริง ๆ นะครับแค่ ๑๕,๐๐๐ บาท ก็มี
 ๓๐,๐๐๐ บาท ก็มี แล้วพี่น้องประชาชนก็เข้าใจผิด เข้าใจผิดทั่วประเทศว่า
 ต่อไปนี้ใครตายได้เงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ไม่ใช่ นะครับ อันนั้นเป็นการประกัน
 ของบริษัทประกัน แต่กฎหมายแพ่งเรื่องละเมิดนั้นยังมีอยู่ คุณจะเรียก
 ๕ แสนบาท ถ้าคุณเสียหายจริงก็สามารถเรียกได้ แต่บังคับเอาจาก
 บริษัทประกันได้แค่ ๕๐,๐๐๐ บาท ตามกฎหมาย สำหรับมาตรา ๕ ที่ถกเถียง
 กันอยู่นั้น นะครับ ผมมีความเห็นแย้งกับท่านนิพนธ์ นะครับ มาตรา ๕ (๕)
 ผมเห็นด้วยกับคณะกรรมการ เพราะมาตรา ๕ (๓) เป็นกรณีของบริษัทนั้น
 ไม่จ่ายเงิน นะครับ บริษัทกลางไม่จ่ายเงินให้ เขาจะทำอย่างไรละครับ
 ไปร้องเรียนใคร นะครับ ถ้าเกิดนายทะเบียนไปเข้าข้างผู้จัดการของบริษัทกลาง
 ขึ้นมาแล้วไม่ทำเรื่องขอความเห็นขึ้นมา ชาวบ้านจะมาร้องใคร นะครับ
 จะเห็นได้ว่าใน (๓) บอกว่า พิจารณากรณีเกี่ยวกับไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น
 ไม่จ่าย นะครับ ไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นและหรือเงินอื่นให้ถูกต้องตาม
 พระราชบัญญัตินี้ หรือเกี่ยวกับรายการและจำนวนค่ารักษาพยาบาล และ
 ค่าใช้จ่ายอื่นจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตามที่นายทะเบียนขอความเห็น
 หรือตามที่ผู้ประสบภัยร้องขอครับ อันนี้เพิ่มเข้ามา นะครับ -----

เพิ่มเข้ามาหมายความว่า ถ้าเขาไม่จ่ายละ แล้วนายทะเบียนจะเข้าข้างผู้จัดการ
บริษัทกลางไม่ทำเรื่องขอความเห็นมาทำอย่างไรละครับอันนี้ เมื่อคณะกรรมการ
ได้เพิ่มข้อความหรือตามที่ผู้ประสภภัยร้องขอ เพราะว่าน่าจะมีการเปิดโอกาสให้
ความเป็นธรรมกับผู้ประสภภัยได้ร้องต่อคณะกรรมการชุดใหญ่ ซึ่งมีระดับ
ปลัดกระทรวง มีผู้แทนประกอบด้วย ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวง
กลาโหม ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกระทรวงคมนาคม หลายส่วน
หลายกระทรวง ให้เขาพิจารณาให้ความเป็นธรรมบ้าง อันนี้ผมเห็นว่าที่
คณะกรรมการเพิ่มเข้ามานั้นถูกต้องแล้ว เป็นการเปิดโอกาส ไม่ใช่ว่าตั้งขึ้นมา
ร้องขอความเป็นธรรม ไม่ใช่จะครับ มาตรา ๕ (๓) ไม่มีกรณีไหนว่าร้องขอ
ความเป็นธรรม กรณีที่รับเงินไม่พอใจ ไม่ใช่จะครับ กรณีไม่ได้รับเงินตาม
มาตรา ๕ (๓) ผมเห็นด้วยกับคณะกรรมการที่เพิ่มเข้ามาครับผม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คณะกรรมการมีอะไร
ชี้แจง เชิญครับ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ ผม สัมพันธ์ กรรมการ จากจังหวัดเชียงราย ตอบปัญหา
คำถามของท่าน ส.ส. ชูวิทย์ ก่อนนะครับ จากอุบลราชธานีที่ว่าจะมีสำนักงาน
ของบริษัทกลางทั่วทุกอำเภอไหม ถึงทุกตำบลไหม ตามพระราชบัญญัติที่กำลัง
พิจารณาอยู่ในหมวดสุดท้ายจะมีทุกจังหวัดภายใน ๑ ปี ส่วนจะมีเพิ่มไปถึงอำเภอ
หรือไม่นั้นก็อยู่ที่นโยบายของคณะกรรมการบริหารของบริษัทกลางที่ตั้งขึ้นมาใหม่
ก็ขอกราบเรียนให้ทราบตามที่ได้ถามมา ส่วนท่านนิพนธ์ได้ถามเมื่อกี้ กรรมการ
มีความเห็นค่อนข้างตรงกับท่านเอกภาพอยู่แล้ว และผมขอเพิ่มเติมเล็กน้อยว่า
คำว่า ผู้ประสภภัยร้องขอ หรือ คำว่า นายทะเบียน นายทะเบียนทำไมถึงจะมี
ได้อย่างนี้ ก็เนื่องจากผู้ประสภภัยร้องขอ เพราะฉะนั้นจำนวนที่นายทะเบียน
ทำมาแล้วก็ดี หรือเกินจากนายทะเบียนที่ทำมาแล้วก็ดี ก็คือจำนวนผู้ประสภภัยจาก
รถที่เกิดขึ้นที่เป็นความจริง เพราะฉะนั้นจะมากน้อยว่าจะเป็นแสน
หรือเป็นห้าหมื่น เป็นสามหมื่นนั้น คณะกรรมการก็คงจะคาดคะเนไม่ได้
แต่เนื่องจากว่าเราได้มีระเบียบว่าไว้อยู่แล้วตามที่ได้ตั้งขึ้นมา

ส่วนอีกข้อหนึ่งที่ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้าไม่มีลงไปถึงแต่ละอำเภอ แต่ละ
ตำบลนั้น และถ้าอำเภอมีปัญหาขึ้นมาจะทำอย่างไร ก็ตรงกับในมาตราอีกมาตรา

หนึ่งว่า คณะกรรมการชุดใหญ่จะสามารถตั้งอนุกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง เพื่อที่จะพิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นระดับอำเภอก็ดี หรือระดับจังหวัดก็ดี ที่มีหลาย ๆ เรื่องซ้อนขึ้นมา ซึ่งกรรมการชุดใหญ่ทำไม่ทัน ก็สามารถที่จะตั้งอนุกรรมการชุดเล็กเข้าไปดูแลได้ ก็เรียนให้ท่านผู้มีเกียรติได้ทราบถึงปัญหาหนึ่ง สำหรับปัญหาที่คุณเรวัตได้ขออภิปรายขึ้นมา ก็เนื่องจากว่า ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้คุณเรวัตได้ขอแก้ไขแปรญัตติว่า ให้ชุดใช้ภายใน ๒๗ วัน ซึ่งตามกฎหมายเรามีอยู่แล้วว่า ต้องให้ชุดใช้ภายใน ๗ วัน ซึ่งสั้นกว่าที่คุณเรวัตขอแปรญัตติมา ก็จึงกราบเรียนมา เพื่อให้พิจารณาด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดียวคุณนิพิฐ์ก่อน แล้วไปคุณเรวัต คุณนิพิฐ์ยังติดใจ (๓) นะครับ แล้วคุณเรวัตต่อ ครับ

นายนิพิฐ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพ ความเห็นในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติ มันอาจจะไม่ตรงกันได้ อันนี้ผมด้วยความเคารพแล้วผมยอมรับว่า เราอาจจะมีความเห็นที่แตกต่างกัน แต่ท่านประธานกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่มีปัญหามากอย่างที่ผมกราบเรียนแล้ว ถ้าท่านประธานคุณท่านกรรมาธิการยอมรับความเป็นจริง ท่านดูมาตรา ๑๐ เกอะครับ ถ้านาจทั้งหลายใน ๑๐ ทวิ ในการพิจารณาค่าของกรจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือเงินตามร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นอำนาจของบริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถ เป็นอำนาจของบริษัทหรือกองทุน ผมเป็นห่วงเท่านั้นเองว่า ถ้าท่านปล่อยให้ผู้ประสบภัยจากรถทุกรายยื่นเรื่องให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดใหญ่เป็นผู้พิจารณา คณะกรรมการไม่ต้องทำอะไรเลย ความเป็นธรรมนั้นผมเห็นด้วยครับ ประชาชนที่ประสบภัยต้องได้รับความเป็นธรรม แต่ว่าความเป็นธรรมนั้นต้องมีการกลั่นกรอง ต้องมีการแยกแยะ ไม่ใช่ว่าเมื่อมีการประสบภัยขึ้นมา บริษัทพิจารณาแล้ว ท่านไม่เห็นด้วย ท่านทำอะไรไม่ได้ ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านสามารถที่จะดำเนินการผ่านนายทะเบียนได้ ----

ที่ผมกราบเรียนท่านประธานต้งไปยังคณะกรรมการนาคีการนะครับ เพื่อผมต้องการ
 ให้นายทะเบียนเป็นคนกลั่นกรองเท่านั้นเอง ถ้าสมมุติว่าผู้ประสภภัยจากรถ
 ไม่พอใจคำวินิจฉัยของนายทะเบียน ดังที่ท่านเอกภาพ ท่านได้ปรารถนาขึ้นมาว่า
 นายทะเบียนอาจจะไม่ให้ความเป็นธรรมท่าน ในกรณีอย่างนี้ผมเห็นด้วยครับ
 ท่านต้องยื่นเรื่องการจ่ายหรือไม่จ่ายครบถ้วนไปยังคณะกรรมการคุ้มครอง
 ผู้ประสภภัยจากรถ ท่านประธานที่เคารพ อำนาจของคณะกรรมการคุ้มครอง
 ผู้ประสภภัยจากรถ มีทั้งการไม่จ่ายและมีทั้งการจ่ายไม่ถูกต้อง ผมเป็นห่วงว่า
 เรื่องทั้งหลายมันจะมาอยู่ที่ส่วนกลาง แทนที่เราจะปล่อยให้บริษัทกลาง แทนที่เรา
 จะปล่อยให้กองทุนทดแทนเป็นผู้พิจารณาก่อน ประชาชนจะส่งเรื่องทั้งหมดไปยัง
 คณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสภภัยจากรถ และเป็นภาระหน้าที่ เพราะว่า
 คณะกรรมการชุดนี้เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งนั้น เป็นปลัดกระทรวง เป็นผู้แทน
 ของทบวงกรมทั้งหลาย และก็การประชุมนั้นต้องมีคณะกรรมการมาประชุมเกิน
 กึ่งหนึ่ง จึงสามารถดำเนินการได้ ถ้าคณะกรรมการยืนยัน ผมก็ไม่ขัดข้อง
 แต่ผมต้งไว้ว่า กฎหมายฉบับนี้มักจะเหมือนหลาย ๆ ครั้งที่เราแก้ จะมีปัญหา
 ในการปฏิบัติอีกมากมาย ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต้งไว้เป็นข้อสังเกตไว้เท่านั้นครับ
 คุณเรวัตครับ

นายเรวัต ลีรินกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
 นายเรวัต ลีรินกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี พรรคชาติไทย
 ที่ท่านรองประธานทำหน้าที่ประธานได้ชี้แจงว่า ความจริงได้ระบุไว้ ๗ วัน นั้น
 เร็วกว่าของกระผมด้วย ท่านประธานครับ ผมว่าตรงนี้อาจจะเข้าใจผิดกัน
 การจ่ายภายใน ๗ วันนั้น เป็นการจ่ายเงินเบื้องต้น เงิน ๑๐,๐๐๐ บาท หลังจาก
 ๑๐,๐๐๐ บาท แล้ว ค่ารักษาพยาบาล ไปนอนโรงพยาบาลเป็นเดือน ๆ หรือ ๑๐ วัน
 ๒๐ วัน ตรงนี้ตรงไหนมีบอกไหมครับ มาตราไหน บอกว่าจะจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาล
 เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ บาท ภายใน ๗ วัน ตรงไหนครับ ไม่มีนะครับ อันนี้ค่ารักษา
 พยาบาลไม่ใช่ค่าจ่ายเงินเบื้องต้น เพราะฉะนั้นผมอยากจะกราบเรียนว่า ตรงนี้
 ในกฎหมายไม่ได้ระบุเลย ผมจึงอยากจะเรียนว่า ถ้าไม่ระบุอย่างนี้ เราก็ไม่รู้ว่าจะ
 จะจ่ายกันเมื่อไร ไปนอนอยู่เดือนหนึ่ง สมมุติรักษาเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เงินเบื้องต้น
 เข้าไปแล้ว ๑๐,๐๐๐ บาท อีก ๕๐,๐๐๐ บาท จะจ่ายเมื่อไร เวลาไหนเมื่อไร ก็ไม่รู้
 และก็ไม่รู้ว่าจะได้หรือไม่ได้ ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นก็อยากจะกราบเรียนว่า
 ถ้าอย่างนี้ที่ตอบไม่ถูกนะครับ อย่างท่านวีระกร ท่านเคยเป็นกรรมาธิการ กระผมก็เห็นด้วย

เป็นเรื่องจริง ท่านวีระกร รัฐมนตรีประจำสำนักนายกฯ ท่านก็เห็นด้วยว่าน่าจะต้องมี
 อย่างนี้เป็นต้น อาจจะกราบเรียนว่า ท่านประธาน อาจจะเข้าใจผิด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคงต้องถามมติจากที่ประชุมคณะครับว่า
 จะเห็นด้วยกับคณะกรรมการแก้ไข หรือจะเห็นด้วยกับที่คุณเรวัต ขอสงวนความเห็น
 เชิญคุณเรวัต

นายเรวัต สิริกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธาน อย่างไรก็ตามท่านลงมติ
 ผมก็แพ้ ผมอยากให้คณะกรรมการเป็นข้อสังเกตได้ไหมครับว่าเป็นข้อสังเกตไว้
 สักนิดว่า การจ่ายอย่างนี้ถ้ามีการรักษาพยาบาลที่ผมแปรญัตติไว้ มันก็เป็นประโยชน์
 ท่านจะตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ก็ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเรวัต จะฝากเป็นข้อสังเกต
 เชิญคณะกรรมการครับ

นายศราวุธ ภาสวุฒิชัยพงศ์ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ศราวุธ ภาสวุฒิชัยพงศ์ กรรมการผู้แทนของสมาคมประกันวินาศภัย
 ชักธุรกิจประกันภัยที่รับประกันภัยในเรื่อง พ.ร.บ. ฉบับนี้ เรื่องที่คุณเรวัต ได้กรุณา
 เรียนั้น เนื่องจากเราเคยเป็นกรรมการ และก็เคยไปดูงานที่ประเทศญี่ปุ่นด้วยกัน
 ในกรรมการชุดก่อนนั้น เขากำหนดเอาไว้เป็นอัตราในเรื่องค่ารักษาพยาบาล
 ในเรื่องการชดใช้เงินเป็นอัตราตายตัว กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งว่าน่าจะจะได้กำหนด
 แต่คงไม่สามารถที่จะเขียนรายละเอียดลงในกฎหมายฉบับนี้ได้ คงจะต้องขอเป็น
 ข้อสังเกตไปให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้จัดตั้งคณะกรรมการ
 เพื่อพิจารณาว่า บาดแผลขนาดไหนควรจะจ่ายเท่าไร เพื่อให้เป็นกำหนดที่แน่นอน
 สอดคล้องกับการควบคุมธุรกิจประกันภัยด้วยว่า เมื่อมีผู้บาดเจ็บในลักษณะอาการอย่างนี้
 ไม่ต้องรอให้เขารักษาหาย แล้วค่อยมาจ่าย ไม่ต้องรอใบรับรองแพทย์ คือเมื่อเห็น
 ผลอย่างนี้แล้ว จะต้องจ่ายในอัตราอย่างนี้กำหนดลงไป-----

และถ้าไม่จ่าย กฎหมายฉบับนี้ภายใน ๗ วันนั้นมีโทษที่จะปรับ ที่จะลงโทษ
ขนาดหนัก ที่นี้ในเรื่องที่ท่านเรวัตได้กล่าวเมื่อสักครู่ที่ว่า ค่าเสียหาย
เบื้องต้นนั้นมีกำหนดไว้ ๗ วัน แต่หลังจากค่าเสียหายเบื้องต้นนั้นไม่มีกำหนด
ใน พ.ร.บ. ฉบับนี้ แต่ว่าใน พ.ร.บ. ประกันวินาศภัยนั้นมีการกำหนด
เอาไว้ ส่วนที่เกินกว่าค่าเสียหายเบื้องต้นนั้นจะไปเข้าข่ายใน พ.ร.บ.
ประกันวินาศภัย ถ้าจ่ายช้าถือว่าเป็นการประวิง ปรับไม่เกิน ๕ แสนบาท
และที่มีท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติว่าประชาชนเคยถูกปรับ บริษัทประกันภัย
ไม่ถูกปรับ ความจริงเรามีการออกข่าวไปเรื่อย ๆ มุลหนี้เพียง
๒๐,๐๐๐ กว่าบาท แต่ตุกกรมการประกันปรับ ๒๕๐,๐๐๐ บาท ฐานจ่ายช้า
เราทำมาแล้ว อันนี้เป็นการร่วมกันระหว่างกรมการประกันภัยกับสมาคม
ประกันภัย เพื่อต้องการที่จะกำหราบให้บริษัทประกันภัยซึ่งดูแลประชาชน
เพื่อบริการสังคมนั้นได้ทำงานอย่างรวดเร็วและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของ
การประกันภัย ฉะนั้นถ้ามีการจ่ายช้าจะมีการลงโทษอย่างรุนแรง เราได้
ทำมาแล้วและเป็นจำนวนเป็นสิบ ๆ รายแล้ว

ส่วนในเรื่องของท่านกรรมการที่กล่าวเมื่อสักครู่ที่ว่า กฎหมาย
ฉบับนี้ถ้าไม่เกิดประโยชน์กับประชาชนอาจจะให้ยกเลิกนั้น ผมเรียนท่าน
ตรงนี้ว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนอย่างแน่นอน เพราะว่า
เดิมนั้นมีผู้บาดเจ็บ ล้มตายเนื่องจากอุบัติเหตุของรถยนต์และไม่ทราบว่า
ใครเป็นผู้กระทำนั้นต้องตายฟรีไป ในปัจจุบันอย่างน้อยมีค่าเสียหายเบื้องต้น
ซึ่งจะขอรับการช่วยเหลือได้จากกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย หรือถ้ารถ
มีประกันก็รับจากบริษัทประกันภัย ส่วนในเรื่องของการที่จะจ่ายมากจ่ายน้อยนั้น
ก็ขึ้นอยู่กับว่าเหตุการณ์ โดยกฎหมายแพ่ง โดยหลักการของธรรมดาแล้ว ถ้า
เป็นผู้กระทำความคิด เช่น อย่างท่านชาตรีได้ยกตัวอย่างไว้นั้น รถบรรทุก
เขาจอดอยู่ แล้วจีจี้กรยานยนต์ไปชนท้ายเขา แล้วเสียชีวิต โดยหลักการแล้ว
เป็นผู้กระทำความคิดเองขับรถด้วยความประมาท ไม่น่าจะได้รับการ
ช่วยเหลือเลย แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้บอกว่าได้รับการช่วยเหลือค่าปลงศพ
ไปก่อน ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นการบรรเทาความเดือดร้อนของทายาทที่จะ
ไปทำศพ อันนี้ก็ถือว่าได้รับ ดีกว่าไม่มี แล้วก็เรียนตรงนี้ว่า พ.ร.บ. ฉบับนี้
อย่างไรก็ตามจะเกิดประโยชน์กับประชาชนมากกว่าที่จะไม่เกิด และเรายังมี
แนวความคิดต่อไปว่า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมอยากให้สรุปนิดหนึ่งครับ

นายศราวุธ ภาสวุฒิชยพงศ์ (กรรมธิการ) : ขอเรียน
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติว่า ที่เราแก้กฎหมายฉบับนี้ว่าแก้ ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง
ไม่ใช่ปัญหามาก แต่ว่าแก้มา ๓ ครั้งแล้วยังไม่ผ่านเลยครับ เพราะเนื่องจาก
มีอุบัติเหตุในเรื่องสภาต้องหยุดลง ไม่ใช่ขอแก้ ๓ ครั้งไม่เหมือนกัน
แก้ ๓ ครั้งแก้ในเรื่องเดียวกัน แต่เดินทางไม่ถึงจุดหมาย ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อันนี้เนื่องจากว่าผู้แปรญัตติ
ไม่ตั้งใจแล้ว แล้วก็ขอฝากไปให้คณะกรรมการต่อไป เพราะฉะนั้นอันนี้
ก็ถือว่าอภิปรายมาพอสมควร เห็นชอบตามที่คณะกรรมการมีการแก้ไข
เพียงแต่ฝากข้อสังเกตไป ขอเชิญเลขาธิการต่อไปครับ มาตรา ๖

นางศิริลักษณ์ ปันบัวรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๖ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๗ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ
ขออนุญาตนิดหนึ่ง ผมเอกภาพ พลซื่อ มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข แต่ชี้ให้
กรรมธิการเห็นว่า

(การประชุมดำเนินมาถึงตอน นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา
ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายโสภณ เพชรสว่าง รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านเอกภาพ ไม่มีการแก้ไข คงจะอภิปรายไม่ได้เนะครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : มันผิดกฎหมายแล้ว
นะครับ มันเขียนผิด

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คือขอความกรุณาเถอะครับ ไม่มีการแก้ไข ผมคิดว่า
ถ้าจะผิดอย่างไรคงไม่เกี่ยวกับในวาระนี้ ขอความกรุณาเถอะครับ ผมว่า
เราผ่านมาถึงมาตรา ๗ แล้วมีการแก้ไขก็อภิปรายในช่วงนี้ เชิญท่านเรวัตครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ
ขออนุญาตท่านเรวัตนิดหนึ่ง ฟังผมก่อนครับ นิดเดียว ไม่ยาว แล้วผมก็

ไม่ได้อะไรมาก บอกคณะกรรมการเฉย ๆ มาตรา ๖ จัดว่า วรรคสอง
ไปผูกกับมาตรา ๖ ในหน้าที่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คือท่านเอกภาพ ด้วยความเคารพ ผมขอความกรุณาครับ
ตามข้อบังคับ เดี่ยวผมก็ต้องถูกอีกฝ่ายตำหนิ ขอยึดถือข้อบังคับเถอะครับ
ให้เคารพข้อบังคับ ผมขอความกรุณาเถอะครับ ถ้าท่านจะกรุณาไปบอก
กรรมการเป็นการส่วนตัวก็จะดีครับในที่ประชุม ผมต้องขอภัยนะครับ
ขอความกรุณาครับท่านเอกภาพ เชิญท่านเรวัต

นายเรวัต สิริกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 กระผม นายเรวัต สิริกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี
 พรรคชาติไทย ในมาตรา ๗ แก้ไขในมาตรา ๑๐ ทวิ ซึ่งมี (๑) (๒) (๓)
 กระผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานว่า ที่ผมได้ขอแปรญัตติไว้ โดย
 ร่างเดิมนั้นได้ระบุว่าใน (๑) ให้บริการเกี่ยวกับการรับรองรับคำร้องขอ
 และการจ่ายค่าสินไหมทดแทน หรือเงินต่าง ๆ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ และ
 ดำเนินกิจการตามที่บริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจะได้
 มอบหมาย ผมเองก็อยากจะกราบเรียนว่า ไหน ๆ ผมคงจะกราบเรียน
 อย่างนี้ครับท่านประธาน ถ้าลงมติผมคงจะแพ้อยู่ แต่ก็คงฝากเป็นข้อสังเกต
 ให้คณะกรรมการพิจารณาไว้ด้วย เพราะสิ่งที่กระผมจะกราบเรียนเป็นประโยชน์
 ต่อพี่น้องประชาชนนะครับว่า โดยที่เราจะตั้งวัตถุประสงค์ของการตั้งบริษัท
 มาแล้ว เมื่อมีเจตนาอย่างแน่วแน่ที่จะรับเรื่องราวรับคำร้อง ก็น่าจะรับ
 คำร้องหรือระบุไปเลยว่า ที่ผมขอแปรญัตตินะครับ ให้บริการเกี่ยวกับการรับ
 คำร้องขอและการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น ระบุลงไปเลย ค่าสินไหมทดแทน
 ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการรักษาพยาบาล ค่ารักษาพยาบาล และหรือเงิน
 ต่าง ๆ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ และดำเนินการอื่นใดตามที่บริษัทหรือสำนักงาน
 กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจะได้มอบหมาย ในการนี้ให้มีวัตถุประสงค์ที่จะเป็น
 ตัวแทนของผู้ประสบภัยจากรถหรือทายาทในการเรียกร้องค่าเสียหายจาก
 เจ้าของรถและผู้ขับขี่ด้วย ผมเดิมนั้นครับท่านประธาน ตรงนี้จะสมบูรณ์
 เลยครับ เมื่อมีวัตถุประสงค์ตั้งขึ้นมา ก็น่าจะต้องมีว่าเราจะทำอะไรบ้าง
 ทำให้กว้าง ๆ เข้าไป อย่างระบุไว้ ๓ - ๔ ข้อ ไม่ได้ระบุชัดเจนไปว่า
 วัตถุประสงค์ตรงนี้จะช่วยรักษาพยาบาล จะช่วยผู้ประสบภัยจากรถอย่างไร
 เพียงแต่มาร้องขอ เขาจะร้องขออะไรก็ไม่รู้ ถ้าระบุไว้แบบนี้ ก็บอกว่า
 ร้องขออย่างนี้ ๆ ผมคิดว่าตรงนี้เป็นประโยชน์ และเป็นหัวใจด้วยครับ
 เป็นความสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ อย่างทายาทเขาอย่างนี้ เขามาเรียกร้อง
 สิทธิตรงนี้ ก็น่าจะรับเรื่องราวเขาไว้ด้วย และก็ช่วยเหลือเขาตามที่จะช่วยได้
 แต่น่าจะต้องระบุเอาไว้ มิฉะนั้นจะร้องขอมาอย่างนี้ เขาร้องมาอย่างนี้ครับ
 ท่านประธาน จะรับก็ได้ไม่รับก็ได้ เรื่องราวนั้นไม่รู้จะอะไรก็แล้วแต่ อาจจะ
 ปฏิเสธก็ได้ แต่ถ้าระบุให้ชัดเจนอย่างนี้ ปัญหาต่าง ๆ ก็หมดไป ไหน ๆ
 จะทำทั้งที่ ไหน ๆ จะตั้งบริษัทกลาง ไหน ๆ จะแก้กฎหมายนี้แล้ว น่าจะให้
 คลุมให้เป็นประโยชน์ ผมคงจะไม่ขอว่าลงมตินะครับท่านประธาน เพียงแต่ขอ

ฝากข้อสังเกตของกระผมบันทึกไว้ด้วย ว่าถ้ามีสิ่งนี้เกิดขึ้น ทายาทให้เป็นธรรม
ในนามของทายาทไปด้วย ขอขอบคุณที่ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจง

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
ผม สัมพันธ์ กรรมาธิการ จากจังหวัดเชียงรายครับ ท่านประธานครับ ผมต้อง
ขออนุญาตเรียนที่ประชุมหนึ่งว่า เพื่อความสบายใจของท่านสมาชิกและของ
ท่านเรวัตโดยเฉพาะด้วย ผมจะพูดของท่านเรวัต พูดเป็น ๒ ประเด็นนะครับ

ประเด็นแรกคือท่านขอแปรญัตติเพิ่มในรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับ
การขอรับชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ความเป็นจริงแล้วในคำพูดในร่างเดิมมัน
ครอบคลุมอยู่แล้ว ต้องขอบคุณท่านเรวัต ถ้าหากว่าขยายเพิ่มเติมลงไปว่ามี
อะไรบ้าง และเกิดบางอย่างซึ่งไม่ได้ระบุในนี้ และจะมีสิทธิจะไปขอเคลม
(Claim) เขาไหม -----

ตรงนี้มันจะเกิดปัญหาว่า ถ้าระบุไปแล้วก็ขอค่าชดเชยได้ ถ้าประโยคไหนไม่ได้ระบุลงไป ค่าใช้จ่ายอื่นก็จะเคลมไม่ได้ ถ้าเกิดผลเสียกับประชาชนส่วนใหญ่มากกว่าที่เราคิดด้วยซ้ำไป แล้วขอทราบเรียนของท่านเรวัตได้พูดถึงปัญหาที่ ๒ ที่ฝากเป็นข้อสังเกตไว้ก็คือว่า ทายาทร้องขอได้ ท่านประธานครับ กฎหมายทายาทโดยธรรมมีอยู่แล้ว เราไม่ต้องเขียนลงไปก็ได้ ถ้าสมมุติผมเป็นอะไรถูกรถชนนี้ ลูกผม เมียผม ก็สามารถที่จะขออนุญาตขอเคลมได้อยู่แล้ว อันนี้ก็ขอชี้แจงให้ที่ประชุมทราบว่า อันนี้ตามกฎหมายทายาทโดยธรรมก็สามารถที่จะขอชดเชยค่าเสียหายอยู่แล้ว ถ้าเขียนลงไปอย่างนั้นไม่ทราบว่าทายาทจะมีกี่คน เพราะว่าบังเอิญหลายท่านก็อาจจะมียายาทหลายคน ก็จะเกิดปัญหา เพราะฉะนั้นคำว่าทายาทโดยธรรมนั้นก็เป็นที่ทราบของท่านผู้มีเกียรติทุกท่านอยู่แล้วนะครับ ผมก็ขอเรียนท่านประธานอย่างนี้ ท่านประธานครับ กฎหมายฉบับนี้กรรมาธิการก็มีความรู้สึกเหมือนสมาชิกทั่วไปทุกท่านว่า ไม่ได้เป็นกฎหมายที่สมบูรณ์ แล้วก็พร้อมที่สุด มีการแก้ไขหลายครั้ง อย่างที่ท่านสมาชิกได้เข้าไป ประกาศใช้เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วก็มีการแก้ไขมาครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๒ ครั้งที่แล้วก็มีการแก้ไข แต่ว่าไม่ผ่านสภา เนื่องจากสภามีปัญหาเสียก่อน ขอเรียนที่ประชุมว่า คณะกรรมาธิการคณะนี้ไม่ได้ไปดูงานที่ญี่ปุ่น แล้วก็ที่ไหน ๆ ทั้งสิ้นพิจารณาจากความรู้สึกจากความเห็นของเพื่อนกรรมาธิการทั่วไป แล้วก็ฟังความเห็นจากเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ที่อภิปรายในวาระหนึ่งที่ได้รับหลักการไป เพราะฉะนั้นขอทราบเรียนด้วยความจริงใจว่า กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่ดีที่สุด ในขณะที่สามารถแก้ไขได้อีกครับท่านประธาน ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพิธีพินธ์ครับ

นายพิธีพินธ์ สาสิรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม พิธีพินธ์ สาสิรัฐวิภาค ส.ส. กทม. พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานครับ ได้ฟังท่านผู้สงวนความเห็นไว้นะครับ ก็นึกถึงเมื่อสักครู่ครับ ท่านประธาน เมื่อสักครู่เราได้พิจารณาในร่างมาตรา ๔ มีการพูดถึงเรื่องอนุกรรมการ แล้วก็มีการพูดกันครับว่า ไม่จำเป็นต้องตั้งอนุกรรมการในเรื่องของพิจารณาว่าค่าสินไหมทดแทนควรจะให้หรือไม่ให้อย่างไร เพราะว่าจะมีเรื่องของบริษัทกลางอยู่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทีนี้พอมาดูมาตรา ๗ ซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่ตรงนี้ครับท่านประธาน ในมาตรา ๗ มีการเพิ่มมาตรา ๑๐ ทวิ

ให้บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มีวัตถุประสงค์ ๓ อย่างครบถ้วนประธาน
ใน ๓ อย่างนี้ะครับ อย่างแรกก็คือทำหน้าที่ ผมพูดสั้น ๆ นะครับ ทำหน้าที่
ในเรื่องของการรับคำร้องและจ่ายค่าสินไหมทดแทน อย่างที่ ๒ ก็คือเป็นเรื่อง
ของการอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย แล้วก็อย่างที่ ๓ คือดำเนินการอื่น
ตามที่บริษัทสนธิกำหนดไว้ ปัญหามันก็เกิดขึ้นครับ ตรงที่ท่านผู้สงวนพูดไว้ครับว่า
ถ้าเราดูตามมาตรา ๑๐ ทวิ ในร่างนี้ที่เขียนไว้คร่าว ๆ เท่านั้น ถ้าเราเห็นเรา
จะเห็นชัดเจนว่า อำนาจหน้าที่ของบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยนี้ มันไม่ใช่
อำนาจหน้าที่อันเดียวกัน หรือเหมือนกันกับคณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสบภัย
ตามมาตรา ๖ ซึ่งอยู่ในร่างมาตรา ๔ นะครับท่านประธาน เพราะว่าถ้าเราดู
ตามขั้นตอนตรงนี้จะเห็นชัดเจนครับว่า ในมาตรา ๑๐ ทวิ (๑) มันเป็นเรื่อง
ที่ว่า พอเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้นมาแล้ว จะต้องมายื่นเรื่องต่อบริษัทกลางนี้ะครับ
ท่านประธาน โดยบริษัทกลางจะใช้อำนาจหน้าที่ตาม (๑) ในการที่จะพิจารณา
คำร้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือไม่จ่ายอย่างไร ที่นี้พอบริษัทกลางพิจารณา
บอกว่าไม่จ่าย ไม่จ่ายขึ้นมา ก็ไปยื่นเรื่องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๖ ซึ่ง
คณะกรรมการนี้จะมีอำนาจตามมาตรา ๖ ทวิ ในการพิจารณา มาตรา ๖ ทวิ (๓)
บอกว่า พิจารณาว่าการไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นและเงินอื่นอีกหลายอย่าง
จะเห็นว่าเท่ากับว่าจะต้องเป็นขั้นตอนที่ว่าเราไปขอค่าเสียหายก่อน จากบริษัทกลาง

เมื่อบริษัทกลางปฏิเสธก็กลับมาที่คณะกรรมการ ปัญหาที่เคยเกิดขึ้น ผมก็เลยสงสัยว่า ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว เมื่อสักครู่เราพูดกันครับว่า ไม่จำเป็นต้องตั้งอนุกรรมการ เพราะจะมีบริษัทกลางเข้ามาทำหน้าที่ให้อยู่ แต่ถ้าเราดูตามกฎหมายที่เขียนไว้ อำนาจหน้าที่ของบริษัทกลางไม่ได้มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการตามมาตรา ๖ เลย ฉะนั้นประการแรก คือบริษัทกลางจะเข้ามา ทำหน้าที่แทนอนุกรรมการอย่างที่อภิปรายกันเมื่อก็ได้ได้อย่างไร ประการที่ ๒ ตามร่างมาตรา ๗ ซึ่งเพิ่มเติมมาตรา ๑๐ ทวิ ใน (๒) เราไปอนุญาตให้ บริษัทกลางเข้ามาประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เฉพาะการประกันภัยรถตาม พระราชบัญญัตินี้ ผมเลยเกิดความเป็นห่วงครับท่านประธาน เท่าที่อ่านดูบริษัทนี้ ก็จะเป็นบริษัทซึ่งเป็นการร่วมมือกันกับบริษัทประกันภัยหลาย ๆ แห่ง แล้วมาร่วมกัน ตั้งบริษัทกลางขึ้นมา ถ้าเราตั้งบริษัทกลางอันนี้ขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์เพียง เพื่อให้ให้บริการแก่ประชาชน หรือผู้ประสบภัยเพื่ออำนวยความสะดวก หรือเพื่อที่จะ ให้ความช่วยเหลือเหล่านั้นได้รับการชดเชยค่าเสียหายโดยเร็วและถูกต้อง แต่เหตุอะไร ถึงต้องให้อำนาจตาม (๒) ให้เขาประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย โดยเฉพาะ ตามพระราชบัญญัตินี้ คือประกอบธุรกิจประกันบุคคลที่ ๓ ถ้าเป็นเช่นนี้เหมือนกับว่า เขาเป็นคนรับประกันเอง ฟังอย่างที่ท่านกรรมาธิการอภิปรายเมื่อสักครู่ก็เหมือนกับว่า เขาเป็นคนรับประกันเอง แล้วเขาก็จะเป็นคนที่มีอำนาจชี้เองว่า ควรจะให้ ค่าเสียหายเบื้องต้น ค่ารักษาพยาบาล ค่าอะไรตามที่อยู่ในมาตรา ๖ ซึ่งตรงนี้ ผมคิดว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะถ้าเกิดเขารับประกันภัยเสียเอง แล้วเขา จะมีชี้ให้เขาได้รับสิทธิได้อย่างไร บริษัทตรงนี้นั้นควรจะ เป็นบริษัทที่เข้ามาทำหน้าที่ ในการที่จะอำนวยความสะดวก ให้บริการแก่ผู้ประสบภัย ไม่ได้เข้ามาทำธุรกิจ ในการประกันวินาศภัยเสียเอง เพราะฉะนั้นผมเลยเกิดความเป็นห่วงว่า ประการที่ ๑ เมื่อสักครู่อภิปรายกันไปนั้นมันจะเป็นได้อย่างนั้นจริงเท็จประการใด เพราะว่าตามมาตรา ๑๐ ทวิ นี้ไม่ได้ให้อำนาจบริษัทกลางทำอย่างนั้น ประการที่ ๒ สมมุติว่าให้บริษัทกลางทำได้อย่างนั้นแล้ว ในขณะที่บริษัทกลางนั้น เป็นผู้ประกอบธุรกิจประกันบุคคลที่ ๓ เสียเอง เป็นการถูกต้องหรือไม่ครับ ที่เขาจะเป็นคนมีอำนาจทำหน้าที่แทนอนุกรรมการ ในการชี้ว่าควรจะให้ค่าเสียหาย หรือไม่ประการใด ถ้าเป็นกรณีซึ่งเขาหรือบุคคลที่ถือหุ้่นอยู่ เป็นผู้ที่ต้องรับชำระ ค่าใช้จ่ายเหล่านั้น ประชาชนหรือผู้ประสบภัยจะรู้สึกถึงความเป็นธรรม รู้สึก ถึงความถูกต้องได้ประการใด สิ่งเหล่านี้จึง เป็นสิ่งที่จะต้องมาคิดกันครับว่า

ถ้าเราต้องการให้บริษัทกลางนี้ ทำหน้าที่อย่างที่ได้อภิปรายกันไปเมื่อสักครู่ใน มาตรา ๔ นั้น ผมคิดว่าคงจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง คงจะต้องแปรญัตติ ผมคง เห็นด้วยกับท่านผู้สงวนว่า จะต้องแก้ (๑) ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการในมาตรา ๖ ทวิ ซึ่งอยู่ในร่างมาตรา ๕ บริษัทกลาง ซึ่งจะมี อำนาจหน้าที่ทำตามที่ท่านกรรมการได้อภิปรายไปในร่างมาตรา ๔ ทั้งนี้ถ้าเกิดว่า เราจะไม่ให้ทำอย่างนั้นก็คงไม่ต้องแก้ใน (๑) แต่ผมคิดว่าคงไม่สามารถเห็นด้วย กับ (๒) เพราะเท่ากับว่าให้เขาเป็นผู้ประกอบธุรกิจรับประกันภัยบุคคลที่ ๓ เสียเอง แล้วถ้าเขาไปเป็นผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเสียเอง แล้วเขา ทำหน้าที่ที่เปรียบเสมือนอนุกรรมการของคณะกรรมการ ซึ่งเป็นผู้ให้ความเป็นธรรม แล้ว การกระทำหรือการทำงานของบริษัทนี้ ผมเชื่อมั่นครับว่า คงไม่สามารถ ให้ความถูกต้อง เป็นธรรม แก่ประชาชนได้ตามเป้าหมายของการแก้ไขพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ผมจึงคิดว่าผมเห็นด้วยกับผู้ที่สงวนคำแปรญัตติไว้ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านนิพิฏฐ์ ครับ

นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ ประชาธิปัตย์ จังหวัดพัทลุง ผมขออนุญาตใช้โอกาสที่ คณะกรรมการได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา ๑๐ ทวิ เพื่อยืนยันความคิดเห็น ของกระผม ดังที่กระผมได้กราบเรียนท่านประธานในเบื้องต้นเท่านั้นเอง คงจะ ไม่ถือโอกาสที่จะให้มีการลงมติในมาตรา ๑๐ ทวิ แต่ประการใด ผมกราบเรียน ท่านประธานเพื่อยืนยันความเห็นของผม ๒ ประการ -----

ประการแรกก็คือ มาตรา ๑๐ ทวิ นี้ โสภบิ๊งคับใช้ประกอบมาตรา ๖ ทวิ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผมยังยืนยัน ท่านประธาน เมื่อเรามาตรา ๑๐ ทวิ ประกอบมาตรา ๖ ทวิ แล้ว มันทำให้ ผู้บริโภคมีแนวในการเดินทางเพื่อขอความเป็นธรรม ในการบังคับใช้กฎหมาย เช่นนี้ เนื่องจากคณะกรรมการได้เพิ่มข้อความในมาตรา ๖ ทวิ ที่ผม กราบเรียนแล้ว คือข้อความที่ว่าหรือตามที่ผู้บริโภคร้องขอ ผมยังยืนยันว่า กฎหมายนี้จะมีปัญหาในอนาคต เนื่องจากท่านได้ไปเพิ่มข้อความในมาตรา ๖ ทวิ ที่กราบเรียนแล้ว

ประเด็นต่อไปผมเรียนท่านประธานในเบื้องต้นว่า กฎหมายฉบับนี้ ได้มีการแก้ไขมาครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แล้ว ผมไม่ได้พูดโดยไม่มีหลักเกณฑ์ไม่มีหลักการ ทุกครั้งที่ผมยืนยันพูดต่อท่านประธานในสภา ผมมีหลักฐานอ้างอิงทุกครั้ง แต่ผม กราบเรียนท่านประธานว่า ผมเรียนครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แล้ว กฎหมายนี้มีปัญหา จริง ๆ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ ไม่ได้มีปัญหาเพราะไม่ได้มีอุปสรรค กฎหมายนี้ไม่ได้สะดวก เพราะเหตุการณ์สุบสภา ที่ท่านกรรมาธิการได้กราบเรียนผม ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านประธานครับ กฎหมายนี้ใช้ครั้งแรกเมษายน ๒๕๓๕ แก้ไขครั้งที่ ๒ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ ไม่ได้มีเหตุสะดวกเพราะสภาสุบ แต่เป็นการแก้ไขจริง ๆ ครั้งนี้ครั้งที่ ๓ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ เนื่องจากท่านเรวัตผู้สงวนคำแปรญัตติไม่ติดใจ นายวิชัย ชัยจิตวิชัยกุล (อุดรธานี) : กราบเรียนท่านประธานสภา ที่เคารพ กระผม นายแพทย์วิชัย ชัยจิตวิชัยกุล ความหวังใหม่จากอุดรธานี ขออนุญาตอภิปรายในส่วนที่มีการแก้ไข เป็นการเพิ่มเติมและก็เป็นข้อสังเกต ให้กรรมาธิการได้รับไป ท่านประธาน เรื่องของการแก้ไขโดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา ๑๐ ทวิ ถ้าผมจำได้การแก้ไขรอบที่ ๒ แล้วยังไม่ผ่านสภานั้น ได้มีการ จัดตั้งคณะกรรมการกลางขึ้นมาแต่ละจังหวัด คงไม่ถึงตำบล คงไม่ถึงอำเภอ แต่ว่าสิ่งที่สำคัญคือให้เป็นตัวกลางหรือเป็นตัวแทนของพี่น้องประชาชนที่ประสบภัย แล้วไม่สามารถจะไปร้องเรียนหรือร้องเอาจากบริษัทได้ หรือมีการเซ็นชื่อ สักชื่อออกไปให้บริษัทกลางนี้ขึ้นมา แต่เมื่อผมมาอ่านในการแก้ไขแล้ว ท่านประธาน ปราบฎว่าบริษัทกลางทำหน้าที่เป็นตัวแทนรับประกันวินาศภัย

หรือเฉพาะประกันภัยจากรถเท่านั้นเอง ผมเข้าใจว่าถ้าตั้งบริษัทกลางขึ้นมาแล้ว
แล้วเป็นบริษัทรับประกันภัยเสียเอง มันจะไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ที่พวกเรา
ต้องการแก้ไข ท่านประธาน เพราะว่าเราจะไม่มีความทนของรัฐบาลที่คอย
ควบคุมดูแลบริษัทต่าง ๆ ที่จะทำหน้าที่รับประกันภัยทางรถยนต์ เพราะปัญหา
ในอดีตที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ พวกเราซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ได้รับเรื่องราวร้องทุกข์ทุกเดือน ที่ต้องเสียตามกฎหมายอยู่แล้วต้องประกัน
ตามกฎหมายอยู่แล้ว แต่เวลาเกิดประสบภัยมา เงินหมื่นบาทที่ได้รับชำระ
หรือเป็นค่าปลงศพตั้งแต่แรก บางทีก็ไม่ได้ ๗ วัน มาหาผู้แทนราษฎรก็ไป
ร้องเรียนบางทีก็ได้ตามนั้น แต่บางที่ส่วนมากมักจะเหินออกไป โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งค่ารักษาพยาบาล ท่านประธาน ซึ่งตอนนี้ไปกองอยู่ตามโรงพยาบาล
ต่าง ๆ ทั่วประเทศมากเหลือเกิน บางบริษัทนั้นคิดค้นเป็นหลายล้านบาท
บางโรงพยาบาลนั้นเฉพาะเรื่องตรงนี้เป็นเงินหลายล้านบาท ทำให้กิจการ
ของโรงพยาบาลเองก็สะดุดเป็นบางครั้ง ผมเรียนได้ว่าจุดประสงค์เองอาจจะ
ไม่ตรงที่เราต้องการ ท่านประธาน เพราะถ้าตั้งบริษัทกลางเป็นบริษัทประกันภัย
รถยนต์เสียเองแล้ว ผมเชื่อว่าแทนที่จะเป็นการแก้ไขปัญหา อาจจะทำให้ติดขัด
มากขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าเกิดว่าแก้ไขตามที่ท่านเรวัตได้เสนอขอแก้ไขไว้
ผมว่าขอครับ ซึ่งท่านเรวัตขอแก้ไขให้มีการชำระค่าเสียหายเบื้องต้น ค่าใช้จ่าย
เกี่ยวกับรักษาพยาบาลต่าง ๆ และเป็นตัวแทนของผู้ประสบภัยจากรถ ท่านประธาน
เราขอได้ตัด (๒) (๓) ทั้งหมด เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้ว ผมเชื่อว่าแก้ไข
ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะถือว่าเป็นการตั้งบริษัทใหม่ขึ้นมาอีกบริษัทหนึ่งเท่านั้นเอง
มีการรวบรวมทุนจากบริษัทต่าง ๆ เข้ามารวมไว้ เป็นการแข่งขันกับบริษัทอื่น ๆ
เท่านั้น ท่านประธาน ไม่ตรงตามที่เรต้องการให้แก้ไขว่า เป็นตัวแทนรัฐบาล
ไปประจำแต่ละจังหวัด เพื่อคอยดูแลความทุกข์ร้อนของพี่น้องประชาชน
ซึ่งเดือดร้อนจากกฎหมายฉบับนี้ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เนื่องจากท่านเรวัตผู้สงวนคำแปรญัตติไม่ได้ตั้งใจเป็นข้อสังเกต เมื่อที่ท่านเรวัตบอกเป็นข้อสังเกตใช้ใหม่ครับ มีอะไรเพิ่มเติม เชิญครับ

นายเรวัต สิริกุล (กาญจนบุรี) : ท่านประธานครับ ผมครั้งแรกคิดว่าท่านสมาชิกฯ คงจะเห็นด้วยกับกรรมาธิการส่วนใหญ่ พอมาฟังท่านสมาชิกพูดนี้ ผมก็เปลี่ยนใจครับท่านประธาน ผมคิดว่าตรงนี้เป็นหัวใจเลย ยิ่งมาดูอย่างที่ท่านฟังสมาชิกพูดมาเป็นบริษัทตั้งเสียเองอย่างนี้ ผมว่ายิ่งกว่าที่มีกฎหมายรองรับเลย การพิจารณาการตั้งบริษัทท่านประธาน กระทรวงพาณิชย์ หลายกระทรวงต้องมาพิจารณา นี่จู้ ๆ มีกฎหมายรองรับตั้งบริษัทเลย ผมว่าไม่ถูกไปกันใหญ่ท่านประธาน เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอความกรุณาที่ท่านสมาชิกได้พิจารณาเรื่องนี้ครับ ผมจะขอเป็นมติแล้วก็แล้วกันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ตามที่ท่านเรวัตได้สงวนคำแปรญัตติไว้ในมาตรา ๑๐ ทวิ ใน (๑) นะครับ ส่วนใน (๒) (๓) นั้น ท่านไม่ได้แปรญัตติเอาไว้ นะครับ เพราะฉะนั้นผมก็จะขอถามมติ นะครับ

นายวิชัย ชัยจิตวิชัยกุล (อุดรธานี) : ท่านประธานครับ ก่อนจะถามมติ ขออนุญาตผมอีกนิดหนึ่งได้ไหมครับ ขอนิดเดียวครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : หมอวิชัยมีอะไรครับ

นายวิชัย ชัยจิตวิชัยกุล (อุดรธานี) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายแพทย์วิชัย ชัยจิตวิชัยกุล พรรคความหวังใหม่ จังหวัดอุดรธานี ผมอยากให้การกรรมาธิการได้หารือกันนิดหนึ่งได้ไหมครับ ผมขอเรียกร้องอย่างนั้นจริง ๆ เพราะว่าถ้าจะโหวตไปแล้ว ผมคงจะอดอัดใจที่เดียว แต่ว่าอยากให้ท่านหารือกันนิดหนึ่งว่าเพราะจุดประสงค์ผมนั้น เข้าใจว่า ถ้าตั้งบริษัทกลางแล้วจะเป็นไม่ตรงตามที่เราต้องการแก้ไข เมื่อผมเป็นกรรมาธิการชุดที่แล้วครับ และได้พูดเรื่องนี้ไว้ว่า ต้องการตั้งบริษัทกลางที่เป็นตัวแทนของรัฐบาลไม่ใช่ตัวแทนของบริษัทครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายอาคม เอ่งฉ้วน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม อาคม เอ่งฉ้วน กรรมาธิการนะครับ ขอบพระคุณมากที่เพื่อนสมาชิกได้

พยายามตั้งข้อสังเกตเพื่อให้พระราชบัญญัตินี้สมบูรณ์ ผมขออนุญาตกราบเรียนว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่เสนอเข้าสู่สภา เนื่องจากว่ามีผลในทางปฏิบัติ กล่าวคือ ในขณะที่ผู้ประสบภัยจากรถ ไปรับค่าสินไหมจากบริษัทประกันภัยไม่สะดวกเท่าที่ควร จะบอกว่าไม่ได้เลยคงไม่ได้แน่ครับ แต่อย่างน้อยมีปัญหาข้อขัดข้องอยู่บางประการ เช่น เมื่อเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้น เมื่อมีคู่กรณีผู้ประสบภัยก็มักจะถูกอ้างจากบริษัทที่รับประกันภัยว่า จะจ่ายค่าสินไหม หรือจ่ายในส่วนที่เหลืออีก ๕๐,๐๐๐ บาท สมมุติกรณีตายใช้ไหมครบ ๑๐,๐๐๐ บาท นี้ได้อยู่แล้ว อีก ๕๐,๐๐๐ บาท บริษัทประกันภัยก็จะอ้างว่าต้องให้คดีเสร็จสิ้น ตรงนี้จะเป็นปัญหาให้กับประชาชนทั่วประเทศ เลขที่ประสบภัย กฎหมายฉบับนี้จึงต้องการอุดช่องว่างตรงนั้นนะครับ เมื่ออุดช่องว่างตรงนั้นก็ถือว่า จัดตั้งบริษัทกลางขึ้นมา แต่วก่อนที่จะจัดตั้งบริษัทกลางขึ้นมาก็ต้องมีมาตราที่ว่าโดยให้มีคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งนะครับ ในขณะนั้นมี ปลัดกระทรวงพาณิชย์เป็นประธาน คณะกรรมการชุดนี้ก็จะดูแลเรื่องการรับประกันภัยทั่วประเทศ สามารถที่จะกำหนดอัตราในวันข้างหน้าได้ อาจจะมีเพิ่มจาก ๕๐,๐๐๐ บาท หรือเป็นอย่างอื่น หรือกรณีที่มีความเสียหายเบื้องต้นในขณะนี้ ๑๐,๐๐๐ บาท คณะกรรมการชุดนี้ต่อไปในวันข้างหน้าเราก็คุยกันว่า อาจจะมีเพิ่มเป็น ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นต้น ท่านประธานครับ เพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติครับ กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่เป็นการช่วยผู้ประสบภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ ต้องยอมรับนะครับว่า นี่เป็นการบรรเทาภัยนะครับ เป็นการบรรเทาภัย แล้วกรณีที่มีกฎหมายฉบับนี้แล้ว เจตนาที่สำคัญที่สุดก็คือว่า ให้ผู้ขับขี่รถยนต์ทุกชนิดที่อยู่ในประเทศนี้ ต้องมีใบขับขี่ให้เข้าสู่ระบบทุกคนต้องประกัน แต่ในขณะนี้ท่านก็จะเห็นว่ามียกบางคันที่ประสบภัยแล้วยังไม่ประกันก็มี และที่สำคัญที่สุดช่องว่างของกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งผมคิดว่าในวันข้างหน้าต้องแก้อีกแน่นอนคือ ขณะนี้มีรถราชการอีกเป็นแสนนะครับ ไม่เข้าสู่กฎหมายนี้ รถรัฐวิสาหกิจ รถราชการไม่สามารถบังคับได้ เพราะฉะนั้น ท่านจะเห็นว่าไม่ใช่ร้อยเปอร์เซ็นต์ในการความสมบูรณ์ แต่ได้รับค่าชี้แจงว่า ที่รถราชการไม่สู่กฎหมายนี้ เพราะว่าเนื่องจากว่ารถราชการนั้น มีการค้าประกันไว้ชิ้นหนึ่งแล้ว เพราะคนขับรถราชการทุกคนนี้ จะต้องมีการวางหลักทรัพย์ ค้ำประกันต่อรถราชการนั้น ๆ ถึงจะขับรถได้ เพราะฉะนั้นท่านจึงเห็นว่า ถ้าประชาชนไปเกิดอุบัติเหตุกับรถราชการแล้วจะมีปัญหาตลอดไม่มีคนจ่าย ในที่สุดบางทีคนขับรถราชการต้องติดคุก อธิบดีหรือผู้อำนวยการกองที่นิ่งมาในรถคันนั้น กลับต้องมารับภาระแทนอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในวันข้างหน้า ผมเข้าใจว่า เมื่อรัฐมีกำลังงบประมาณเพียงพอต้องเอารถพวกนี้เข้ามาสู่ระบบด้วย

ส่วนในมาตรา ๑๐ ทวิ นะครับ ที่กรณีเพื่อนสมาชิกได้กรณานี้แจ้งว่า ทำไมใน
 มาตรา ๑๐ ทวิ จึงเขียนไว้ว่า ให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเฉพาะการ
 ประกันภัยรถตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการคิดอย่างนี้นะครับ บริษัทกลางนี้
 ไม่ใช่ตั้งง่าย ๆ ต้องไปเก็บมาจากบริษัทประกันภัยตามอัตราสัดส่วนที่เขียนไว้ใน
 กฎหมาย เพื่อได้เงินมาสักก้อนหนึ่ง แล้วเงินก้อนนี้นะครับก็จะส่งกลับไปยังจังหวัด
 ในวันข้างหน้า เพราะกฎหมายเขียนไว้ว่า อีก ๑ ปีข้างหน้าต้องมีบริษัทกลางทุก
 จังหวัดเพื่ออะไรครับ เพื่อกรณีที่ประชาชนประสบภัยแล้วไปรับจากบริษัทประกันไม่ได้
 ต่อไปนี้บริษัทกลางนี้จะทำหน้าที่อย่างนี้นะครับ ในกรณียังชี้ผิดชี้ถูกไม่ได้ บริษัทกลางนี้
 จะจ่ายให้ทันทีเลยครับ ไม่ต้องรอชี้ผิดชี้ถูกเพราะอย่างไร ๆ ต้องจ่ายเขาอยู่แล้ว
 คนตายแล้ว กฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยต้องให้ทันทีเลย ๕๐,๐๐๐ บาท เงินก็จะไป
 อยู่ที่จังหวัดซึ่งมีประกันภัยจังหวัดดูแล-----

เพราะฉะนั้นเมื่อจ่ายเขาไปแล้ว ๕๐,๐๐๐ บาท บริษัทประกันภัยที่เป็นคู่กรณี ต้องไปไล่เบี้ยกันเอาเอง ใครผิดใครถูก ไล่เบี้ยเสร็จค่อยเอาเงินกลับมาคืน กองทุน ไล่เบี้ยเสร็จเอาเงินมาคืนกับบริษัทกลางนี้ กรณีที่นายแพทย์วิชัยพูดนั้น เป็นประเด็นที่น่าสนใจครับ ตกเถียงกันมากก็คือว่าที่ต้องเขียนมาตรา ๓ ให้มี ภารกิจในการรับประกันภัยได้ คือกรณีที่บริษัทประกันภัยบางบริษัทไม่รับ ท่าน จะเห็นว่าเดี๋ยวนี้เขาปฏิเสธเรื่อย แต่กฎหมายไปบังคับให้เขารับประกันภัย รถจักรยานยนต์ รถอื่น ๆ เยอะแยะเลยซึ่งเขาไม่ยอมรับ ต่อไปนี้ถ้ารถอื่น ๆ ที่ไม่สามารถไปรับประกันภัยได้ ไม่สามารถไปขอกับบริษัทประกันภัยที่มีอยู่ทั่วไปได้ ให้มาจดทะเบียนหรือให้มาทำประกันภัยกับบริษัทกลางนี้ หวังเท่านั้นเอง กฎหมายจึงไม่ยอมให้ทำวินาศภัย เหตุผลก็เพราะว่าไม่ต้องการให้เป็นบริษัท ที่จะไปแข่งกับบริษัทที่เขามีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นให้ภารกิจเฉพาะคุ้มครอง ผู้ประสบภัยจากรถ รถยนต์เท่านั้นเป็นประการเดียว นั่นก็คือว่าบริษัทกลางนี้ สามารถรับได้ประเภทเดียว ในกรณีที่บริษัทอื่นไม่รับ ท่านจะเห็นว่าในขณะนี้ มีบริษัทหลายบริษัทปฏิเสธการรับ เพราะเขาอ้างว่าค่าธรรมเนียมไปบ้าง อย่างโน้นอย่างนี้ แต่ในวันข้างหน้าคณะกรรมการที่ประชุมมีมติว่า บริษัท ประเภทเอาโตะตัวเดียวแล้วไปตั้งไว้ที่หน้ากรมทะเบียนขนส่ง ^{MS} ^(...) ไม่ให้มีต่อไปนี้ ประเภทตั้งโตะตัวเดียวแล้วประชาชนไปจดทะเบียนแล้วจ่ายเงิน ต่อไปนี้ ไม่ให้มีแล้ว ต้องมีสำนักงาน ซึ่งต่อไปนี้จะเข้มงวดตรงนี้ ซึ่งอธิบดีเขาก็จะ ยืนยัน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเพื่อให้บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เดินไปได้ เพราะในวันข้างหน้าต้องขยายไปถึงทุกจังหวัด เปิดโอกาสให้เขา รับจดทะเบียนได้ด้วย ให้เขาสามารถรับประกันภัยได้ด้วย เฉพาะรถนะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าประเด็นนี้ผมขออนุญาตกราบเรียนให้เพื่อนสมาชิกทราบว่า ต่อไปนี้กฎหมายนี้ก็จะเป็นการแก้ปัญหาที่ผมได้กราบเรียนนะครับว่า จะ เป็น การลด บรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนมากขึ้น แต่ว่าจะให้สมบูรณ์ ร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนปัญหาที่ผมกราบเรียนยังไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ว่าจะดีขึ้น ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่าน พันตำรวจโท ไหวพจน์ มีอะไรเชิญครับ

พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร ในส่วนของที่กรรมการได้ชี้แจงว่า
บริษัทกลางจะจ่ายให้ ๕๐,๐๐๐ บาทนั้น ตามหลักการแล้วจะจ่ายอีก ๑๐,๐๐๐ บาท
เหลืออีก ๔๐,๐๐๐ บาทจนกว่าศาลจะตัดสินว่าผิดหรือถูก เพราะฉะนั้นในกรณีที่
บริษัทกลางจะจ่ายให้อีก ๔๐,๐๐๐ บาทนั้น เมื่อศาลตัดสินมาให้แล้ว สมมุติว่า
เราไปชนท้าย ที่ทางกรรมการได้บอกแล้ว อีก ๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อศาลตัดสินว่า
เป็นผู้ผิด ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบเมื่อบริษัทกลางเป็นคนให้ จะต้องไล่เบี้ยกับคนตาย
หรือไม่ ญาติคนตายใช่หรือไม่ หรือเป็นการสูญเปล่าของรัฐ เงิน ๔๐,๐๐๐ บาท
ที่ได้ชดเชยอันนี้เป็นการสูญเปล่าของรัฐใช่หรือไม่ ในส่วนของบริษัทประกัน
เพราะว่าถ้าเกิดเราตั้งบริษัทแล้วไปแข่งจะทำให้บริษัทกลางนี้ไม่เป็นกลางจริง
ก็จะไปแข่งกับบริษัททั่วไป ซึ่งจริง ๆ แล้วตามในหลักการแล้วบริษัททุกบริษัท
ต้องรับประกัน จะไม่รับประกันไม่ได้ ถ้าหากมีหลักฐานพร้อมทุกอย่างต้องรับประกัน
มีโทษทางกฎหมายด้วย เพราะฉะนั้นจะอ้างว่าบริษัทกลางจะรับประกันสำหรับรถต่าง ๆ
ซึ่งทางบริษัทเอกชนทั่วไปรับประกันไม่ได้ แล้วให้บริษัทกลางเป็นผู้รับ น่าจะไม่ถูกต้อง
ขอให้กรรมการชี้แจงให้เข้าใจด้วย กราบขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คุณหมอวิชัยมีอะไรครับ

นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล (อุดรธานี) : ขอบคุณท่านประธานครับ
ผม วิชัย ชัยจิตวณิชกุล ความหวังใหม่ อุดรธานี เพลิดเพลินประเด็นต่อเนื่อง
และประเด็นแรกที่ท่านไวพจน์ได้ถามไปนั้น ผมก็ตั้งใจครับ ที่ได้บอกว่าจะจ่ายให้
๕๐,๐๐๐ บาททุกรายที่ตายแล้ว ผมว่าปัญหาตามมาอีกเยอะครับ ซึ่งตอนแรก
เราเคยเสนอว่าจ่ายสัก ๒๐,๐๐๐ บาทได้ไหม หรือ ๓๐,๐๐๐ บาทได้ไหม
แล้วก็จบเรื่องกันไปเลย ไม่ต้องไปตามว่าใครผิดใครถูก แต่ประเด็นนี้ก็คงฝากไว้
ยังไม่ได้แก้ตอนนี้ ที่นี้ผมสนใจตอนนี้ครับ ถ้ามีบริษัทกลางแบบที่ว่าและตั้งขึ้นมา
โดยเราเรียกจากหุ้นส่วนบริษัทต่าง ๆ เข้ามาแล้ว หมายความว่าต่อไปบริษัท
ประกันวินาศภัยทุกชนิดไม่ต้องประกันภัยรถยนต์ถูกต้องไหม ให้อยู่ในบริษัทกลาง
อย่างเดียวยุติถูกต้องไหม ถ้าทำแบบนี้ถูกต้องครับ แต่ถ้าทราบใดก็ตามที่ยังมี
บริษัทประกันภัยทั่วไปยังรับประกันภัยรถยนต์อยู่และมีบริษัทกลางขึ้นมา ผมว่า
ปัญหาตามมาอีกเยอะเลย เพราะฉะนั้นผมเสนอท่านไว้อย่างนี้ครับ ถ้าบริษัทกลาง

จะต้องรับประกันภัยรถยนต์จะต้องห้ามบริษัทอื่น ๆ ทั่วประเทศรับประกันภัยรถยนต์
ไว้มาอยู่บริษัทกลางอย่างเดียว ผลกำไรประกอบการแบ่งไปตามสัดส่วนใครถือหุ้น
เท่าไร อย่างนั้นได้ครับ แต่ถ้าขึ้นบอกว่าบริษัทกลางก็มี บริษัทนั้นก็มี แย่งลูกค้ากัน
อูตุลุด และบริษัทกลางจะรับประกันภัยอย่างเดียวครับ รถมอเตอร์ไซด์ รถอีแต๋น
เพราะฉะนั้นผมเรียนว่า เสนอท่านกรรมการดังนี้ครับ ท่านปรึกษานิดหนึ่งก่อน
ท่านเขียนเพิ่มเติมได้ไหม บริษัทประกันวินาศภัยทั้งหมดห้ามรับประกันภัยรถยนต์
ไว้มาอยู่บริษัทกลางอย่างเดียว คุณจะถือหุ้นกี่เปอร์เซ็นต์ ตามสัดส่วนครับ
๕ เปอร์เซ็นต์ ๗ เปอร์เซ็นต์ ๘ เปอร์เซ็นต์ ว่าไปตามนั้น ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการสัมพันธ์ เชิญครับ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานครับ กระผม สัมพันธ์ จากเชียงราย กรรมาธิการครับ ปัญหา
มาตรา ๑๐ ทวิ นะครับ (๑) (๒) (๓) ก็ผ่านการรับหลักการจากสภามาแล้ว
เดิม (๒) เขียนไว้แย้งกว่าที่เราแปรญัตติออกมา เขียนบอกว่า ให้บริษัทกลาง
ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยได้ ก็หมายถึงว่า ประกันทั่ว ๆ ไป จะเป็นรถยนต์
ไฟไหม้ อะไรได้หมด กรรมาธิการก็คิดอย่างคุณหมอวิชัย โดยเฉพาะผมเอง ถ้า
พูดอย่างภาษาที่เราฟัง ๆ ก็บอกว่า อะไรวะ ประกันภัยได้แข่งกับบริษัททั่วไป
ผมขอตัดทั้งมาตรา ทั้งอนุเลย ผมเป็นคนแรกที่เสนอตัดทั้งอนุ เมื่อฟังจากการ
ชี้แจงของกรมประกันภัยจากเจ้าหน้าที่แล้วว่า ก็มีปัญหาก็ต้องตั้งบริษัทขึ้นมา
แล้วก็ให้สิทธิรับประกันภัยทางวินาศภัย ก็คือ โดยเฉพาะรถยนต์ ก็เนื่องจากว่า
อย่างที่ท่านอาคม เอ่งฉ้วน ได้ชี้แจงไปแล้วว่า หลายบริษัทพยายามหลีกเลี่ยง
ผมไม่พูดอย่าง พันตำรวจโท ไวพจน์ ว่า กฎหมายมันมีอยู่แล้ว กฎหมายมีอยู่แล้ว
มันก็ยังยิงคนตายทุกวัน เพราะฉะนั้นกฎหมายมีอยู่แล้ว แต่ว่าบริษัทก็พยายามเลี่ยง
ว่า จะไม่รับรถที่ได้เบี้ยประกันน้อย ก็เกิดความคิดหรือเกิดนโยบายของบริษัทของ
กรมประกันภัยขึ้นมาว่า ถ้าบริษัทกลางนี้สามารถที่จะรวบรวมรถที่บริษัททั่ว ๆ ไป
ไม่รับ เรารับไว้เอง ถึงเวลาเคลมเราก็เคลมเอง ถ้าถามว่า ธุรกิจขาดทุนไหม
แน่นอน ถ้ารับเฉพาะ ๑๐๐ บาท รถสกายแล็บ ๒๐๐ บาท รถมอเตอร์ไซด์
อย่างเดี่ยวมันขาดทุนแน่นอน ขาดทุนหรือใครขาดทุน ก็บริษัทประกันภัยเหล่านี้
ขาดทุน เพราะว่าถือหุ้นตามสัดส่วน ขาดทุนต้องลงเงินมาตามสัดส่วน เพียงแต่
บริษัทกลางเป็นผู้ดำเนินการให้ พร้อมคิดค่าบริการในการจัดการ ตอนแรกผมว่า
จะพูดสั้น ๆ ก็นี่เมื่ออธิบายเรื่องตรงนี้ต้องพูดยาว ๆ เมื่อบริษัทเป็นคนรับจัดการ
แล้ว ก็จะมีค่าจัดการด้วย เพราะฉะนั้นบริษัทที่ไม่รับก็ไม่ใช่ไร บริษัทกลาง
ที่เราตั้งขึ้นมาใหม่นี้จะเป็นผู้รับเอง แล้วก็ถ้ามีเรื่องขึ้นมา ทางบริษัทกลางก็จะ
ออกใบเคลมให้ เบื้องต้น ๑๐,๐๐๐ บาท เสียชีวิต ๕๐,๐๐๐ บาท ท่านอาคม
ได้ชี้แจงไปแล้วว่า อาจจะมีเพิ่มเป็น ๕๐,๐๐๐ บาทก็ได้ อาจจะมี เพราะอะไร
ครับ เพราะว่ากรมการกลางชุดใหญ่มีอำนาจในการพิจารณาค่าสินไหม
ทดแทน ให้เปลี่ยนแปลงตามอัตราที่เหมาะสมก็ได้ เพราะว่าค่ารักษาพยาบาล

ตอนนี้ ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อไปอาจจะต้องเป็น ๕๐,๐๐๐ บาท เพราะมันแพง ค่าเสียหายมากขึ้น เสียชีวิตอาจจะต้องเป็น ๑ แสนบาท เป็น ๒ แสนบาท กำหนดวิธีการใหม่ในการที่จะพิจารณาการรับค่าชดใช้สินไหมทดแทน เพื่อให้มันรวดเร็วและรัดกุมยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นกรรมการครับ เรารับหลักการในวาระหนึ่ง ซึ่ง (๒) เขียนไว้กว้างกว่านี้เยอะ เราให้รับเฉพาะประกอบประกันภัยตามพระราชบัญญัตินี้ ก็หมายความว่า ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งให้มันแคบเข้า แล้วก็สมารถที่จะเฉลี่ยค่าใช้จ่ายจากบริษัทประกันภัยต่าง ๆ ได้ ให้มาใช้จ่ายในการเสียหายว่า ถ้าขาดทุนก็ช่วยกันออก ถ้าไรก็อาจจะแบ่งกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมเรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า ก็คงจะรู้ถึงความเป็นมาเป็นไปในมาตรานี้ และใน (๒) ที่เราพูดถึงนี้ อีกนิดหนึ่งเพิ่มเติมจากท่านสมาชิกซึ่งเป็นสำนักกฎหมายว่า เมื่อขึ้นกรรมการบอกว่าไม่เห็นด้วยในการตั้งอนุกรรมการประจำอำเภอ แต่ไม่ได้บอกว่าไม่มีอนุกรรมการอื่น กรรมการชุดใหญ่สามารถที่จะตั้งอนุกรรมการเพื่อพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ อยู่แล้ว ก็ช่วยแบ่งเบางานตรงนี้ได้ กราบเรียนท่านประธานผ่านไปท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ทราบด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมขออนุญาตเดี๋ยวก่อน ผมขออนุญาตครับ ความจริงมาตรา ๑๐ ทวิ ผู้ที่สงวนคำแปรญัตติก็มีเฉพาะท่านเรวัต เฉพาะ (๑) เท่านั้นนะครับ นอกนั้นไม่มีใครแปรญัตติ (๒) ที่กรรมการเพิ่มเติม (๓) ก็ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข มีเฉพาะที่จะอภิปรายได้ โดยเฉพาะ (๒) นี้มีการแก้ไข เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า ให้สมาชิกอภิปรายมามากพอสมควรแล้ว และยังจะพิจารณาอีกหลายฉบับ อยากจะขอความกรุณาคุณหมอว่าเอาสั้น ๆ หน่อย

นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล (อุดรธานี) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม วิชัย ชัยจิตวณิชกุล ความหวังใหม่ อุดรธานี ที่ท่านรองประธานอธิบาย
 เมื่อผมรับได้และจะไม่ตั้งใจไม่ถามประเด็นนี้ แต่ผมถามนิดหนึ่งว่าบริษัทกลาง
 ที่ตั้งขึ้นมาอยู่ในหน่วยงานกรมการประกันภัย เป็นบริษัทซึ่งตั้งขึ้นมาและเจ้าหน้าที่
 เป็นข้าราชการใช้ไหม หรือเป็นที่อยู่นอกเหนือเท่านั้นเอง เจ้าหน้าที่ที่อยู่ในนั้น
 เป็นข้าราชการถูกต้องไหม ผมอยากถามเป็นความรู้เท่านั้น ขอคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : พันตำรวจโท ไวพจน์ เชิญครับ

พันตำรวจโท ไวพจน์ อารมณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) :

กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท ไวพจน์ อารมณ์รัตน์
 ตามที่ท่านรองประธานกรรมาธิการฯ ท่านได้บอกว่า เนื่องจากบริษัทบางบริษัท
 ไม่มีการรับประกัน เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องจัดบริษัทกลางขึ้นมารับประกัน
 ก็แสดงว่าพาณิชย์จังหวัดหรือรัฐบาลเองไม่สามารถควบคุมเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 ควบคุมบริษัทประกันให้รับประกันได้ ซึ่งมีบทบัญญัติตามกฎหมายอยู่แล้ว ถ้าหาก
 บริษัทใดไม่รับประกันรถ ประกันภัย เมื่อมีหลักฐานพร้อม พาณิชย์จังหวัดจะต้อง
 ดำเนินคดี และท่านอาคมเองยังไม่ได้ชี้แจงผมในเรื่องของ ๑๐,๐๐๐ บาท
 กับ ๕๐,๐๐๐ บาท เพราะในเรื่องของการปฏิบัติผมเป็นตำรวจมาก่อนทราบดี
 ประชาชนซึ่งไม่รู้กฎหมายก็จะไม่ได้รับ ๕๐,๐๐๐ บาทที่เหลือ รอแล้วรอเล่า
 จนกระทั่งมีการตกลงว่าเอาอย่างนี้ดีกว่าไม่ต้องผิดต้องถูก เอาไป ๓๐,๐๐๐ บาท
 ก็แล้วกัน อีก ๕๐,๐๐๐ บาทไม่ต้อง ปัญหาเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเราต้องพูดกัน
 ให้เคลียร์ ถ้าในสภานี้ไม่เคลียร์ (Clear) ผู้ปฏิบัติไม่ว่าบริษัทประกันเองก็ดี
 ตำรวจก็ดี ทำงานลำบากครับ ผลที่ตกจะตกแก่ประชาชนผู้ยากไร้ ผู้ซึ่งไม่รู้
 กฎหมาย เพราะฉะนั้นในสภานี้ต้องเคลียร์ก่อน ผมเองยังไม่เคลียร์เลยครับ
 เพราะฉะนั้นขอให้รองประธานกรรมาธิการฯ ชี้แจงให้เข้าใจด้วยครับ
 กราบขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : คือท่านสมาชิกครับ ผมขออนุญาตที่จะกราบเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า
 ความจริงผู้สงวนคำแปรญัตติคือท่านเรวัต ในมาตรา ๑๐ (๑) มาตรา ๑๐ ทวิ
 เท่านั้น และกรรมาธิการในวงเล็บนี้มีการแก้ไขคำว่า อื่น ๆ เท่านั้นถึงจะ
 อภิปรายได้ ปัญหาตรงนี้เท่านั้นเอง นอกนั้น (๒) ก็มีการเพิ่มเติม ไม่มีการสงวน

เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนว่า ขอความกรุณาเถอะครับ เห็นว่าอภิปรายพอสมควร ผมขอปิดอภิปรายและขอมตินะครับ

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) :

ท่านประธานครับ ผมว่ามันน่าจะมีการชี้แจงนะครับ เพราะฉะนั้นออกไปแล้ว ผู้ปฏิบัติจะปฏิบัติอย่างไรครับ ถ้าราชการตำรวจเองหรือบริษัทประกันภัย ก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้ ผลจะตกแก่ประชาชน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านไวพจน์ ต้องขอความกรุณาครับ (๑๐) เราพูดตรงนี้ ซึ่งอันนี้น่าจะอภิปรายในชั้นรับหลักการเพื่อสอบถามกัน อันนี้เกี่ยวกับเรื่องการแก้ไขถ้อยคำเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถ้าท่านยังติดใจ กระผมคิดว่าน่าจะใช้นอกกรอบนะครับ ขอขอบคุณครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมขอเรียนถามท่านสมาชิก ตามที่ท่านเรวัตได้ส่งวนค่าแปรญัตติ ในมาตรา ๑๐ ทวิ เฉพาะ (๑) ท่านจะเห็นด้วยตามที่กรมการหรือเห็นด้วยกับท่านเรวัต ที่ส่งวนค่าแปรญัตติ ที่มีการแก้ไข ที่มีการแปรญัตติ ผมขอลถามว่า ท่านใดเห็นด้วยกับค่าส่งวนแปรญัตติของท่านเรวัต สิรินกุล กรุณายกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๓๔ คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านใดเห็นด้วยกับคณะกรรมการที่มีการแก้ไข กรุณายกมือครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๔๖ คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เห็นด้วยกับท่านเรวัต ๓๔ ท่าน เห็นด้วยกับคณะกรรมการ ๔๖ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นด้วยกับกรมการ ท่านเลขาธิการฯ เชิญต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปั้นบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๘ มาตรา ๙
ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ คำสิ้นใหม่ทดแทน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐
มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔
มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

นางศิริลักษณ์ ปั้นบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖
มาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘ มีการแก้ไข มาตรา ๑๙
มีการแก้ไข มาตรา ๒๐ ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านศิริศักดิ์ ครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ช.ม.พร) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม ศิริศักดิ์ อ่อนละมัย ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ในมาตรา ๑๙ ผมยังไม่
เข้าใจอยากจะให้กรรมาธิการช่วยอธิบายให้ฟังสักนิดหนึ่งว่า การจัดตั้งบริษัทกลาง
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ตามมาตรา ๑๐ ทวิ ต้องดำเนินการให้แล้ว
เสร็จภายใน ๖ เดือน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้บริษัทกลาง
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด จัดให้มีสถานที่ดำเนินการ เพื่อให้บริการครบ
ทุกจังหวัด ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่จัดระเบียบจัดตั้งเสร็จ ตรงนี้ที่
ผมสงสัยมีอยู่ ๒ ประการ

ประการที่ ๑ ระยะเวลาการดำเนินการที่บอกว่า ให้แล้วเสร็จ
ภายใน ๖ เดือน ท่านมีเหตุผลอย่างไร ถึงให้ระยะเวลาสั้นเนิ่นนานถึงขนาดนั้น
ทั้ง ๆ ที่ความจริงพระราชบัญญัติฉบับนี้เราต้องการให้มีผลบังคับใช้ ต้องการให้มี
การดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อที่จะได้แก้ไขปัญหาให้กับพี่น้องประชาชน
นั่นคือประการแรกนะครับ

ประการที่ ๒ ขอทราบความแตกต่างของคำว่า นับแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ที่ท่านตัดออก กับการจดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ คือท่าน
ไปตัดตรงที่ว่า คือหลังจากที่จะให้บริการครบทุกจังหวัดให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี
เดิมก็บอกว่านับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ท่านก็ตัดออกเสียบอกว่า

วันที่จดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ ถ้ามองตรงน้ำมันแตกต่างกันอย่างไร และจดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ มันไม่มีระยะเวลาที่จะควบคุมได้เลยว่า เมื่อไรจะจดทะเบียนเสร็จ แล้วเมื่อไรจะดำเนินการได้ เพราะเราต้องการที่จะให้พี่น้องประชาชนเขาได้รับความคล่องตัว ได้รับความสะดวกในการที่จะติดต่อการประสานกับคณะกรรมการหรือบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถของท่าน แต่ปรากฏว่าระยะเวลาที่ท่านไปกำหนดไว้มันกลับนานไปอีก เดิมเขาดีอยู่แล้ว ท่านไปตัดออก แล้วไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพราะอะไร ฉะนั้นขอคำอธิบายจากท่านกรรมาธิการด้วยครับ ขอขอบคุณมาก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญ ท่านไพโร พัฒโน ครับ

นายไพโร พัฒโน (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ไพโร พัฒโน ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดสงขลา จากมาตรา ๑๙ ได้มีการแก้ไข ซึ่งผมเห็นด้วยกับเพื่อนสมาชิกที่ได้อภิปรายเมื่อสักครู่นี้ ในส่วนของการแก้ไขนี้ในมาตรานี้ ผมถือว่าเป็นการแก้ไขในสาระสำคัญ

ท่านประธานครับ ประการแรก ในส่วนของเงื่อนไขซึ่งเปลี่ยนแปลงไป ๖ เดือน ทั้ง ๆ ที่ตามร่างฯ เดิมได้กำหนดเอาไว้ว่า ให้มีสถานที่บริการครบทุกจังหวัดให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เปลี่ยนมาเป็นนับจากจดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ ระยะเวลาตรงนี้ต่างออกไปถึง ๖ เดือน จะทำให้ช้าเกินไป เพราะว่าจริง ๆ ร่างพระราชบัญญัตินี้ต้องการที่จะให้มีผลใช้บังคับให้เร็วที่สุด เงื่อนไขซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจึงเป็นสาระสำคัญ

ประการที่ ๒ ถ้าเกิดว่ากรรมาธิการได้แก้ไขถ้อยคำในส่วนของพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมาเป็นในส่วนของจดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ หมายความว่า คณะกรรมาธิการต้องแก้ไขถ้อยคำทั้งมาตรา เพราะจากที่อ่านไปยังมีความคลั่นกันอยู่ครับท่านประธาน เพราะเนื่องจากว่า ถ้าอ่านคลุม ๆ ไปในมาตรานี้ก็จะเป็นการจัดตั้งบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถจำกัด ตามมาตรา ๑๐ ทวิ ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖ เดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถจำกัดให้มีสถานที่ดำเนินการเพื่อให้บริการครบทุกจังหวัดให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่จดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ ตรงนี้ครับท่านประธานครับ จะเห็นได้ว่าการจดทะเบียนแต่ละจังหวัดเสร็จไม่พร้อมกัน เพราะฉะนั้นกฎหมายนี้ประชาชนจะได้ฟังกฎหมายนี้ในแต่ละพื้นที่ในแต่ละจังหวัดจะไม่พร้อมกัน ผมจึงฝากข้อสังเกตผ่านไปยังกรรมาธิการ ท่านประธานว่า ถ้าเป็นไปได้แล้วให้ใช้ตามร่างเดิม คือนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ถ้าเกิดว่าจะเอาตามที่กรรมาธิการแก้ไข ผมขอความกรุณาท่านกรรมาธิการให้แก้ไขถ้อยคำใหม่ทั้งหมด ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจง

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน ผม สัมพันธ์ กรรมาธิการ ขออธิบายนิดหนึ่ง เพราะว่าท่านสมาชิกถามมา เดิมให้จัดตั้งสาขาว่าอย่างนั้นเถอะครับ ของบริษัทกลางทุกจังหวัดให้เสร็จภายใน ๑ ปี มีคำถามว่าถ้าบริษัทนี้ตั้งไม่เสร็จและ ๑ ปี ยังตั้งไม่ได้จะทำอย่างไร ผมว่าคงไม่มีใครตอบได้ เอาทางออกที่ดีที่สุดก็คือว่า ข้อบังคับบริษัทนี้ตั้งเสร็จก่อน แล้วถึงจะบังคับการจัดตั้งสาขา อันนี้เป็นที่มาของกรรมาธิการที่ปรึกษาหารือกัน มีความเห็น่า ถ้าจะให้บริษัทนี้ไปตั้งสาขาโดยที่ไม่มีข้อบังคับให้ตั้งเสร็จภายในกี่เดือน กี่ปี กี่วัน อาจจะต้องไม่เสร็จหรือตั้งเสร็จภายใน ๑๐ เดือน เหลือเวลา ๒ เดือน ไปตั้งสาขาคงจะไม่ทัน แล้วไม่รู้จะไปเอาผิดกับใครได้ กรรมาธิการ

มีความเห็นว่า น่าจะมีหลักเกณฑ์หรือมีเวลาบังคับว่า ให้บริษัทนี้จดทะเบียนให้เสร็จภายในกี่วัน ก็พิจารณากันว่า บางคนบอก ๓ เดือน บางคนก็บอก ๑ ปี บางคนก็บอก ๖ เดือน เพราะเนื่องจากว่ามีขั้นตอนในการจัดตั้งพอสมควร จะต้องเรียกหุ้นจะต้องมาจดทะเบียนกันว่า บริษัทเล็กบริษัทใหญ่หุ้นกันอย่างไร มีขั้นตอนในการจดทะเบียนบริษัทผมเข้าใจว่าหลายเดือนอยู่ กรรมการมีความเห็นว่า น่าจะระบุลงไปเลยว่า ให้จัดตั้งภายใน ๖ เดือนให้เสร็จ เมื่อเสร็จแล้วนับ ๑ ก็ตั้งสาขาออกไปได้เลยว่า จังหวัดที่ ๑ จังหวัดที่ ๒ อาจจะต้องพร้อมกัน ๕๐ - ๕๐ จังหวัดก็ได้ ให้เสร็จภายใน ๑ ปี ไม่ได้หมายความว่าทั้งหมดจะต้องเสร็จภายใน ๑ ปี หรือทั้งหมดจะต้องเสร็จภายใน ๑ เดือน ก็ทยอยตั้งตามความสามารถของเงินทุนตั้งตามความสามารถของบุคลากรที่มีอยู่ เพราะฉะนั้นจึงกราบเรียนเพื่อนสมาชิกว่า กรรมการมีความคิดอย่างนี้ แต่ถ้ากรรมการเห็นว่าร่างเดิมดีอยู่แล้ว กรรมการไม่ขัดข้อง เพราะเนื่องจากว่าไม่ได้มีการบังคับว่าให้จัดตั้งเสร็จภายในกี่วัน ก็เดือน ขอขอบคุณครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านศิริศักดิ์ครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ท่านประธานครับ ผมศิริศักดิ์ อ่อนละมัย ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ผมเข้าใจครับ อย่างที่กรรมการท่านได้ชี้แจง แต่ว่าประเด็นอยู่ตรงนี้ครับว่า เราเห็นด้วยว่าการจัดตั้งบริษัทการคุ้มครองผู้บริโภคผู้ประสบภัยจากรถตามมาตรา ๑๐ ทวิ ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖ เดือน แต่ระยะเวลาเรามองว่ามันนานเกินไปตรงนี้นี้คือประการแรกว่า ๖ เดือน ท่านให้มันกระชั้นลงมาใช้ระยะเวลาเพียงสัก ๓ เดือน ได้หรือไม่อย่างนี้เป็นต้น-----

และที่ท่านได้ชี้แจงเมื่อสักครู่ที่ว่า จัดให้มีสถานที่ดำเนินการเพื่อให้บริการครบทุกจังหวัดให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่จดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ นั้นหมายความว่าวันที่เขาจดทะเบียนจัดตั้งเสร็จ เรานับตั้งแต่วันนั้นเลย ภายในหนึ่งปี ผมก็เลยสงสัยว่า แล้ววันที่ไปจดทะเบียนจัดตั้ง แต่ถ้าจดทะเบียนยังไม่เสร็จเราก็ยังไม่ได้นับ ตรงนี้ที่เราต้องเสียเวลาไปเปล่า ๆ ไม่ได้หมายความว่าท่านกรรมาธิการ ท่านรองประธานชี้แจงเมื่อสักครู่ที่ว่า ไปใช้ระยะเวลาหนึ่งปีแล้วจดทะเบียนอะไรให้เสร็จรวมอยู่ในนี้ ถ้าจริง ๆ แล้ว เริ่มนับตั้งแต่วันจดทะเบียนเสร็จ แล้วนับไปว่าภายในหนึ่งปี ตรงนี้ต่างหากละครับที่ผมไม่อยากจะให้ระยะเวลาเนิ่นนานไปแล้วก็ทำให้ประชาชนเสียโอกาสตรงนี้ เพราะว่าทุกคนก็ยอมรับว่าในขณะนี้กฎหมายฉบับนี้ที่เรามีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมอะไรขึ้นมา มันก็ไม่ได้ทำให้ประโยชน์กับพี่น้องประชาชนถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่อย่างน้อยก็ได้ทำให้เกิดผลประโยชน์ที่ประชาชนจะไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากบริษัทประกันบ้าง ผมก็เห็นด้วยว่ามีบริษัทกลางดี เพราะที่ผ่านมาเราถูกเอารัดเอาเปรียบจากบริษัทประกันที่ทำให้พี่น้องประชาชนเขาเสียโอกาส เขาทำประกันแล้ว ตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว แต่พอเวลาเขาควรจะได้รับเงินประกันค่าประกันภัย เขากลับไม่ได้รับความเป็นธรรมตรงนี้ ฉะนั้นเราถึงต้องมีการปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมขึ้นมา ฉะนั้นผมอยากให้คุณลองพิจารณาสักนิดนะครับว่า เจอเนื้อหาของระยะเวลาเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประเทือง วิจารณ์ปรีชา

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประเทือง วิจารณ์ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี พรรคชาติไทย ในมาตรา ๑๕ ที่คณะกรรมการไปแก้ไข ในการพิจารณากฎหมายนั้นหรือการพิจารณาใด ๆ ก็ตามของคณะกรรมการหรือของคณะกรรมการ มีหลักง่าย ๆ อยู่ว่าต้องแก้ไขดีกว่าเก่าแล้วก็ให้เกิดประโยชน์และก็รวดเร็วขึ้น แต่ว่าตรงนี้ที่ไปแก้แล้วมันช้านะครับ เพราะฉะนั้นเมื่อแก้แล้วให้ช้ากว่าร่างเดิมแล้วไม่ดีกว่าร่างเดิม ก็ไม่ควรจะไปแก้ ก็เห็นควรที่จะเอาไว้ตามร่างเดิม แต่ถ้าฟังที่ท่านประธานคณะกรรมการท่านชี้แจงบอกว่า ท่านเป็นห่วงว่าถ้าจดทะเบียน

ไม่เสร็จแล้วไม่รู้จะไปเอาผิดกับใคร ก็เอาผิดกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ที่รักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ เมื่อกฎหมายให้กำหนดให้เวลาให้ปฏิบัติแล้วยังปฏิบัติไม่เสร็จ ก็ต้องเอาโทษกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ที่นี้โทษที่เอากับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ก็คือไล่ออกนั่นเอง ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง : ท่านไพโรจน์ครับ

นายไพโรจน์ พัฒโน (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ไพโรจน์ พัฒโน ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดสงขลา ต้องขอขอบคุณกรรมาธิการผ่านไปยังท่านประธานที่กรรมาธิการกรุณาได้รับความเห็นของเพื่อนสมาชิกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขว่าถ้าจะเอาตามร่างเดิมก็ได้ ซึ่งผมคิดว่าถ้าใช้ตามร่างเดิม ทุกคน ทุกฝ่ายจะได้ประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประเด็นที่ท่านบอกว่า จะมีปัญหาในส่วนของ การจดทะเบียนว่าจะไม่เสร็จ แต่ในมาตรา ๑๕ ได้กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว จะต้องดำเนินการให้เสร็จภายในหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เพราะฉะนั้นถ้าเกิดว่าเราใช้บรรทัดฐานเดียวกันในการกำหนดระยะเวลา ให้แต่ละจังหวัดจัดสถานที่บริการให้ครบภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ก็น่าจะได้ เพราะถ้าเกิดว่าเขียนตามที่กรรมาธิการได้แก้ไข ระยะเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปจะทำให้ประชาชนสับสนแน่นอนว่าจังหวัดนี้มีสำนักงานหรือยังมีสถานที่หรือยัง ถ้าเกิดว่าแก้ไขตามกรรมาธิการ ผมขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้อยคำในมาตรา ๑๕ กรรมาธิการต้องแก้ไขใหม่ เพราะเท่าที่อ่านดูยังสับสน และเข้าใจยากครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการจะชี้แจงไหมครับ เชิญท่านพีระพันธุ์ครับ
นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณ
ท่านประธานครับ ผม พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
กรุงเทพมหานคร จากพรรคประชาธิปัตย์ ในร่างฯ มาตรา ๑๙ ผมอยากจะ
ขอสอบถามท่านกรรมาธิการสักนิดครับว่า ในมาตรา ๑๙ นี้เรากำหนดไว้ว่า
ให้ดำเนินการจัดตั้งบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถให้เสร็จภายใน
๖ เดือน นับแต่วันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ แล้วเราก็บอกต่อไปครับว่า
ให้ดำเนินการจัดสถานที่ดำเนินการที่ดำเนินการเพื่อให้ครบทุกจังหวัดภายใน
๑ ปี แต่ที่ผมอยากจะสอบถามว่าทางกรรมาธิการพิจารณาไว้อย่างไรครับว่า
ถ้าหากว่าภายใน ๖ เดือนหรือ ๑ ปีก็แล้วแต่มันไม่เสร็จตามนี้ ผลบังคับของ
กฎหมายนี้เป็นอย่างไรครับ เป็นอันว่าบริษัทกลางนี้ตั้งไม่ได้ใช้ไหมครับ
เพราะพันทกำหนดกฎหมายแล้ว เมื่อกำหนดกฎหมายบอกว่าต้องตั้งให้เสร็จ
ภายใน ๖ เดือน ถ้าเมื่อตั้งไม่ได้ภายใน ๖ เดือน ผลเป็นอย่างไรครับ
เพราะว่าเท่ากับว่าคุณตั้งเกิน ๖ เดือนมันก็ขัดกับกฎหมายแล้ว เพราะฉะนั้น
ผลที่สุดแล้วมาตรา ๑๙ นี้ อาจจะเป็นอุปสรรคหรือเปล่าครับว่าถ้าเกิด
มีปัญหาอุปสรรคเพราะว่าไม่ได้เขียนข้อยกเว้นไว้เลย ถ้าจัดตั้งไม่เสร็จภายใน
๖ เดือนผลเป็นอย่างไรครับ แล้วถ้าภายใน ๖ เดือนจัดตั้งบริษัทไม่เสร็จ
ภายใน ๑ ปี ตั้งบริษัทที่ทำการไม่ครบทั่วทุกจังหวัด ผลก็คือตั้งไม่ได้อีก
ใช้ไหมครับ เพราะกฎหมายไม่ได้เปิดช่องไว้ ไม่ได้แก้ไขไว้ เพราะฉะนั้น
ตรงนี้ผมคิดว่าต้องขอความชัดเจนจากกรรมาธิการก่อนครับ ขอบพระคุณ
ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ ท่านกรรมาธิการชี้แจง

นายศราวุธ ภาสวุฒิชัยพงศ์ (กรรมาธิการ) : กระผม
นายศราวุธ ภาสวุฒิชัยพงศ์ กรรมาธิการ ผู้แทนจากสมาคมประกันวินาศภัย
ความจริงอันนี้ที่ทางภาคธุรกิจเราก็เป็นห่วงเป็นกังวลและที่ผมเป็นกรรมาธิการ
อยู่ก็เป็นกังวลว่าสิ่งที่กลัวที่สุดก็คือว่าเราจะเปิด ๗๖ จังหวัดนั้น เราจะมี
สถานที่ที่จะหาได้ไหม มีตึก มีออฟฟิศ ที่จะเปิดได้ไหม แล้วบุคลากรที่จะรู้เรื่อง
เรื่องนี้จะหาได้ทันไหม อย่างน้อยจังหวัดหนึ่งจะต้องมีบุคลากรไม่น้อยกว่า
๓ ถึง ๕ คนอย่างต่ำที่สุด แล้วบุคลากรนั้นจะต้องเอาเข้ามาอบรมให้รู้เรื่อง

ฉะนั้นใช้เวลาตรงนี้ที่เราเป็นกังวลมาก เราก็เป็นห่วงว่าถ้ามันไม่เสร็จละ
อะไรจะเกิดขึ้น ฉะนั้นถ้าเพื่อว่าปล่อยเวลานิดหนึ่งจากกฎหมายนี้มีผลบังคับแล้ว
ให้จดภายใน ๖ เดือน คือทางกรมประกันภัยโดยท่านอธิบดีนั้นก็ต้องเรียกประชุม
บริษัททันที แล้วก็ต้องกึ่งบังคับละครับให้เอาเงินมาลงทุนตรงนี้ ต้องระดมทุน
มาจดทะเบียนตรงนี้เสร็จแล้วเปิดออฟฟิศในกรุงเทพฯ แล้ว แล้วก็ต้องมองหา
สถานที่ทำงานต่างจังหวัด แล้วจะต้องหาบุคลากรซึ่งจะใช้บุคลากรอย่างน้อย ๆ
อีกประมาณ ๓๐๐ คน ฉะนั้นตรงนี้ก็ถึงได้บอกไว้ถ้าเพื่อว่าขอเวลาไป ๑ ปี
เราอาจจะจัดเสร็จก่อน ดีกว่าที่จะถึงเวลาแล้วมันไม่เสร็จจะเกิดปัญหาขึ้น
ที่เราเป็นห่วงอยู่นะครับ ฉะนั้นตรงนี้ทางคณะกรรมการเราดูแล้ว แล้วทาง
กรมประกันภัยกับทางสมาคมประกันภัยนั้นเราอาจจะให้เสร็จภายใน ๑ ปี
หรือใน ๖ เดือนด้วยซ้ำไป แต่ก็เพื่อเอาไว้เพื่อไม่ให้มันสะดุด แต่ขอให้
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติสบายใจว่า วัตถุประสงค์อันนี้มีความตรงกันระหว่าง
สมาคมประกันวินาศภัยกับกรมการประกันภัยที่จะจัดตั้งขึ้น ฉะนั้นเราคงจะ
เร่งเต็มที่นะครับ แต่ว่าบุคลากรอย่างที่ผมเรียนแล้วต้องใช้ประมาณ ๓๐๐ กว่าคน
แล้วสถานที่จะต้องใช้ประมาณ ๕๐ แห่ง คือกรุงเทพฯ ใช้ประมาณ ๕ แห่ง
สำนักงานใหญ่แล้วมีเขตต่าง ๆ ประมาณ ๕ เขต และจังหวัดต่าง ๆ
๗๕ จังหวัด ฉะนั้นประมาณ ๕๐ สถานที่ คนประมาณอีก ๓๐๐ กว่าคน อันนี้
ขอเรียนตรงนี้ว่า ขอความกรุณาขอให้ไปเป็นไปตามร่างฯ นี้เถอะครับเพื่อ
เพื่อเวลาไว้สักนิดครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านพีระพันธุ์ เชิญครับ

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ
ผม พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร จากพรรค
ประชาธิปัตย์ ประการแรกท่านกรมการประกันภัยยังไม่ได้ตอบคำถามผมครับว่าเมื่อพัน
กำหนด ๖ เดือนก็ดี ๑ ปีก็ดี ผลบังคับของกฎหมายจะเป็นอย่างไร ประการที่ ๒
ท่านประธานครับ ผมจะกราบเรียนท่านประธานว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะมันติดปกติ
ในความเป็นจริงแล้วหน่วยงานตรงนี้เป็นบริษัทกลางตรงนี้เป็นมันไม่ควรจะเป็นบริษัทครับ
มันควรจะเป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งเข้ามาทำหน้าที่กลางในการที่จะดูแลปัญหาต่าง ๆ
ให้กับประชาชนเพื่อให้ได้ความเป็นธรรมถูกต้องจากบริษัทประกันภัย เพราะฉะนั้น
ในทางปฏิบัติแล้วเมื่อกฎหมายมีผลบังคับ อาจจะไม่ต้องถึง ๖ เดือนครับอย่างที่
เพื่อนสมาชิกบอก เรื่องนี้ต้องเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนต้องรีบร้อน อาจจะต้อง

ให้กฎหมายมีผลบังคับภายใน ๓๐ วัน ๖๐ วันหรือ ๑๘๐ วันก็ได้ แล้วเมื่อเป็น
อย่างนั้นไป เมื่อเป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐเช่นกระทรวงพาณิชย์ หรือ
กรมการประกันภัยจะต้องเร่งรัดจัดตั้งหน่วยงานของตนเองขึ้นมาทำหน้าที่
ให้แก่ประชาชน ปัญหาที่จะต้องเกิดขึ้นซึ่งผมเข้าใจครับว่าคงจะไม่เสร็จภายใน
๖ เดือนหรือ ๑ ปีละครับ เพราะท่านประธานลองดูนะครับว่าบริษัทนี้ ผมจำได้ว่า
มีเพื่อนสมาชิกสอบถามไว้ยังไม่ได้คำตอบเช่นกันว่าบริษัทนี้เป็นหน่วยงานของรัฐ
หรือเอกชน ถ้าเราดูตามร่างฯ นี้เห็นชัดเจนว่าบริษัทนี้เป็นเอกชนครับ จะมีการ
เข้าซื้อถือหุ้นจะมีอะไรกัน ประการแรกยังมีปัญหาเลยครับท่านประธานว่า
บริษัทนี้จะมีทุนจดทะเบียนเท่าไร -----

ยังไม่มี การเขียนไว้เลย ประการที่ ๑ คือจะต้องเอาบริษัทซึ่งตรงนี้ก็ไม่ได้
เขียนไว้ว่าจะอะไรบ้าง ก็คืออาจจะต้องเอาบริษัททั่วประเทศประกันกันมานั่ง
ประชุมหารือว่าทุนจดทะเบียนของบริษัทนั้นจะเป็นสักเท่าไร ถึงจะตกลงกันได้
เบื้องต้น และเมื่อเป็นเช่นนั้นท่านประธานลองคิดดูว่า จะจบเรื่องนี้ผมว่า
อย่างมาก ๆ ก็ ๕ - ๕ เดือน และเมื่อเสร็จตรงนี้ก็ต่อระดมทุนจะต้องชาย
หันนี้ให้แก่ประชาชนหรือไม่ หรือชายให้กันเองระหว่างบริษัทในขณะที่ภาวะ
บ้านเมือง ภาวะเศรษฐกิจขณะนี้บริษัทต่าง ๆ ก็ประสบกับปัญหาขาดทุน จะเอา
ทุนที่ไหน บริษัทเหล่านี้ยังเป็นปัญหาอยู่เลยว่า จะเอาเงินที่ไหนมาระดมทุนกัน
เพื่อจะจัดตั้งบริษัทนี้ขึ้นมา และเมื่อจัดตั้งบริษัทนี้ขึ้นมาแล้ว ถ้าเกิดระดมทุน
ไม่เสร็จ กำหนดเงื่อนไขกันไม่เสร็จ ตกลงไม่เสร็จ ๖ เดือนไม่เสร็จ ๑ ปี
ไม่เสร็จ ผลของกฎหมายจะตั้งได้ไหมครับ บริษัทนี้จะตั้งขึ้นมาได้อีกไหม
ถ้าตั้งไม่ได้แล้วผมไม่ทราบว่ากฎหมายนี้จะเป็นหมันหรือเปล่า เพราะว่า
ท้ายที่สุดแล้ว เขียนมาตั้งเยอะแ็กมาตั้ง เยอะมาตายตอนจบครับมาตรา ๑๘
เพราะว่าทำไม่เสร็จภายในกำหนด ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สัมพันธ์ กรรมาธิการ กรรมาธิการแก้ไข
คิดว่าให้ดีขึ้น อย่างที่ขออนุญาตเอ่ยชื่อ ท่านประเทืองที่ว่าแก้ไขดีขึ้นใหม่
ก็เข้าใจว่าดีขึ้น ก็ไม่มีเจตนาที่จะขึ้นมาโต้กับสมาชิกทุกท่าน แต่เราก็ต้อง
ชี้แจงเหตุผลเพื่อให้เป็นที่เข้าใจ เข้าใจว่าดีขึ้น ทั้งนี้ระยะเวลาที่ช้าลง
หรือเร็วขึ้นอะไรจะดีกว่า กรรมาธิการก็เห็นว่าช้านิดหนึ่งจะดีกว่า ดีกว่าเร็ว
แล้วก็ทำไม่ได้ ก็เป็นความเห็นของกรรมาธิการ ส่วนกรรมาธิการที่ถามว่า
ถ้าทำไม่ได้แล้วจะทำอย่างไรต่อ ผมเข้าใจว่ากฎหมายหลายฉบับก็เขียนแบบ
ลอย ๆ อย่างนี้ว่าให้ใช้ภายในกี่วัน ทำในกี่วัน ถ้าไม่ปฏิบัติต้องทำอย่างไร
ผมก็ต้องยึดความคิดของท่านประเทืองว่าก็ต้องใช้วิธีการอย่างนั้น รัฐบาลหรือ
รัฐมนตรีที่รับผิดชอบในพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ต้องเป็นคนรับผิดชอบ ส่วนจะให้
กรรมาธิการทำอย่างไร ผมก็คงตอบแทนเพื่อนกรรมาธิการได้ว่าก็คงทำอะไร
ไม่ได้ นอกจากเอาความคิดของพี่ประเทืองของผมมาใช้ ขอบคุณท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านศิริศักดิ์ เชิญครับ

นายศิริศักดิ์ อ่อนละมัย (ชุมพร) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม ศิริศักดิ์ อ่อนละมัย ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดชุมพร ผมเข้าใจเจตนาของ
 กรรมการธิการ เจตนาของกรรมการก็ไม่ได้ผิดแผกไปจากเจตนาของ
 พวกเราทุกคน แต่ว่าจริง ๆ แล้วถ้าเราฟังเหตุผลจากเพื่อนสมาชิกด้วยกัน
 ผมคิดว่ากรรมการก็คงจะมองออกว่าปัญหาคงจะมีแน่ ที่ท่านเขียนเพิ่มเติม
 เข้าไปแล้วไปตัดออก เพราะฉะนั้นผมก็ขออนุญาตว่า ถ้าเราดูจากร่างฯ เดิม
 เขาก็จะเขียนว่า ให้บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด จัดให้มี
 สถานที่ดำเนินการเพื่อให้การบริการครบทุกจังหวัด รวมทั้งกรุงเทพมหานคร
 ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าเราดูตรงนี้
 เงื่อนไขมันจะแตกต่างกว่าของเรา ของเรา ๖ เดือนจริงอยู่ แต่เรามาบวก
 อีก ๑๒ เดือนเป็น ๑๘ เดือน แต่ถ้าตรงนี้เขาไปตั้งบริษัทได้ภายใน ๑ ปี
 หลังจากกฎหมายนี้ใช้บังคับ ระยะเวลาเขาเหลือเฟือครับ ท่านกรรมการ
 จะเห็นว่าที่ท่านชี้แจงเมื่อสักครู่นี้มันจะแตกต่างกว่าร่างฯ เดิม ตรงนี้มันจะ
 เหลือเฟือแล้วก็เพียงพอ และต่อจากนั้นส่วนการจัดให้มีสถานที่ดำเนินการ
 เพิ่มเติมต่อไปให้สอดคล้องกับปริมาณความต้องการของการให้บริการแก่
 ผู้ประสบภัยจากรถให้เป็นไปตามที่อธิบดีกรมการประกันภัยกำหนด โดย
 คำแนะนำของคณะกรรมการตรงนี้ก็สอดคล้องอย่างที่ท่านว่า อย่างที่ท่าน
 กังวล ท่านบอกว่าถ้าไม่ให้เงื่อนไขตรงนี้ไว้กลัวว่า เขาจะทำไม่เสร็จ
 ถ้าอย่างนั้นก็เอาร่างฯ เดิมสิครับมันดีกว่า ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ทางกรรมาธิการว่าอย่างไร ที่ท่านสมาชิกว่าจะเอาร่างฯ เดิม หรือว่าจะเอาที่แก้ไข

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน ผมขออภัยครับ คงจะเป็นรอบสุดท้าย ก็ขอเท้าความนิดหนึ่งว่า วาระที่ ๑ สมาชิกหลายท่านก็ไม่ได้อภิปราย และก็อาจจะไม่ได้อยู่ในที่ประชุม วันนี้ก็อภิปรายกันมากมาย ซึ่งกรรมาธิการก็ไม่ได้เอาความคิดเห็นนี้ไปพิจารณา เนื่องจากว่าเข้าไป เพราะว่าเราไม่ได้ฟังการอภิปรายที่ผ่านมา กรรมาธิการผมปรึกษาแล้วว่า ถ้าคิดว่าตามร่างฯ เดิมจะได้ประโยชน์มากกว่า กรรมาธิการไม่ขัดข้อง ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญ พันตำรวจโท ไชยจันทร์

พันตำรวจโท ไชยจันทร์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท ไชยจันทร์ อภรณ์รัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกำแพงเพชร ขอตั้งข้อสังเกตถึงประธานสภาและกรรมาธิการด้วยว่า ต่อไปนี้กฎหมายใดเมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถบังคับบริษัทต่าง ๆ หรือหน่วยงานได้ ก็มีการออกกฎหมายเรื่อย ๆ ต่อไปนี้สภานี้ก็ต้องออกกฎหมายซ้ำซ้อน เพราะเนื่องจากกฎหมายเก่าที่ได้ลอกไว้แล้วไม่สามารถบังคับเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ จึงมีการตั้งหน่วยงานใหม่ ๆ ขึ้นตลอดเวลา ฝากข้อสังเกตไว้ กราบขอบคุณมาก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกเมื่อทางกรรมาธิการกับสมาชิกตกลงกันได้ว่า กรรมาธิการยินยอมเอาตามร่างฯ เดิมที่สมาชิกเสนอก็เป็นอันว่ามาตรา ๑๙ เป็นไปตามร่างฯ เดิมก่อนที่จะมีการแก้ไข เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อ

นางศิริลักษณ์ มีนบุรีรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๐ ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ก็เป็นอันว่าจบการพิจารณาตามลำดับมาตราแล้ว ต่อไปเป็นการพิจารณาทั้งร่างฯ ในการสรุปอีกครั้งหนึ่ง ท่านใดจะมีการแก้ไขก้อยค่าหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีก็ถือว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ท่านเอกภาพ เชิญครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ ผม เอกภาพ พลซื่อ ผมคงประเด็นเดิม เป็นการแก้ไขถ้อยคำให้ถูกต้องเท่านั้นเอง มาตรา ๖ ที่ผ่านมาเราไปแก้ไขข้อความเรื่องกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินสามคน แต่เราแก้ไขใหม่เป็นสองคน ไม่มีไม่เกิน สองคนฟิกซ์ (Fix) ไปเลยว่าจะต้องมาจาก ผู้มีความเชี่ยวชาญด้านการประกันภัย และกฎหมายด้านละหนึ่งคน ไม่มีคำว่าไม่เกิน และมาเรียงมาตรา ๖ ตรี การอยู่ในตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ มาตรา ๖ จัตวา กรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคล ในประเภทเดียวกันตามมาตรา ๖ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทน และให้ผู้ซึ่งรับการ แต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน มาตรา ๖ จัตวา วรรคสองบอกว่า ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้น ก็หมายความว่าถ้าเดิมนั้นไม่เกินสามคน ตั้งหนึ่งคนหรือตั้งสองคน เพิ่มมาอีกหนึ่งคนนั้น ในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้ว ซึ่งยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ก็หมายความว่ากฎหมายมาตรา ๖ นั้นบอกว่าไม่เกินสามคน ถ้าเกิดตั้งแต่สองคน จะตั้งเพิ่มอีกหนึ่งคน จะต้องอยู่ในตำแหน่งเท่ากับคนที่ตั้งอยู่เดิม เมื่อเราไปแก้ไข มาตรา ๖ ตัดออกคำว่า ไม่เกินสามคน เป็นสองคนแล้ว มาตรา ๖ จัตวา ก็ไม่มี ความจำเป็น ท่านกรรมาธิการดูสิครับ เมื่อไม่มีความจำเป็นเราก็ตัดออก เขียนไว้ ก็อ้ายเขาเปล่า ๆ ขึ้นไปสู่วุฒิสภา เขาตัดออกอยู่แล้ว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิก เมื่อท่านอื่นไม่มีท่านติดใจในการที่จะแก้ไขถ้อยคำ ผมก็จะ ขอลาอนุมัติจากที่ประชุมว่า จะเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๓ หรือไม่

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ที่ผมอภิปรายเมื่อสักครู่นี้ กรรมาธิการว่าอย่างไร เห็นด้วยกับขมใหม่ คือเป็นการแก้ไขถ้อยคำ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน ผม สัมพันธ์ กรรมาธิการ ผมเห็นด้วยในส่วนหนึ่ง และก็ไม่เห็นด้วยในส่วนหนึ่ง ส่วนที่เห็นด้วยก็คือสองคน ที่ตัดคำว่าไม่เกินสามคน ความจริงต้องคงคำว่า ไม่เกิน สองคนไว้ ตัดเฉพาะตัวสาม ส่วนมาตรา ๖ จัตวา นั้นต้องคงไว้ เพราะเนื่องจาก ยังมีผู้ทรงคุณวุฒิอยู่อีก ๒ ท่าน คงตัดออกไม่ได้ ท่านสมาชิก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คุณเอกภาพ เชิญครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธาน ถ้าท่านกรรมาธิการ
พูดอย่างนั้นว่าไม่เกินสองคน ถ้าอย่างนั้นมาตรา ๖ จัตวา ก็ไม่จำเป็นต้องตัด
แต่ว่าหนังสือที่แจกไปนั้นบอกว่า อีกสองคน คำว่า ไม่เกิน ไม่มี ตัดออกหมดแล้ว
ให้ดูให้ดีนะครับ มาตรา ๖ ท่านตัดออกคำว่า ไม่เกินสามคน แต่เป็นว่า อีกสองคน
ก็หมายความว่าพิชชีเลย ตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ ๓ คน เอาให้แน่ ถ้าเป็นอย่างท่านว่า
ไม่ต้องตัดมาตรา ๖ จัตวา แต่ถ้าเป็นอย่างผมว่าต้องตัดออก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมขออนุญาตอย่างนี้ครับท่านเอกภาพ และท่านกรรมาธิการที่ท่านได้อภิปรายมานี้มันไม่ใช่ถ้อยคำ มันเป็นสาระสำคัญนะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในขั้นนี้เราคงจะไปแก้ไขอะไรไม่ได้ จำนวนต่าง ๆ มันก็ผ่านไปแล้วไม่ใช่ถ้อยคำ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ถือเป็นการหารือก็ได้ท่านครับ เพื่อความถูกต้อง ถ้าท่านยังยืนยันก็ขอให้ เป็นข้อสังเกตไว้ เมื่อขึ้นไปถึงวุฒิสภา จะได้ว่าสภาผู้แทนราษฎรเราเห็นอยู่นะตรงนี้เท่านั้นเองนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ก็เป็นข้อสังเกตได้ครับ ต่อไปผมขอถามมติว่าที่ประชุมจะเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๓ หรือไม่ ท่านใดเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านใดไม่เห็นชอบ กรุณายกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ไม่มีนะครับ เป็นอันว่าสมาชิกเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นะครับ ขอขอบคุณครับคณะกรรมาธิการ

ต่อไปเป็นร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. . . . . ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการจะมีอะไรเชิญชี้แจงครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดนครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานครับ เรื่องที่กระผมนำเสนอ
ในวันนี้ก็สืบเนื่องมาจาก ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์
๒๕๔๐ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและ
ปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. . . . . ซึ่งคณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ
และร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. . . . .
คุณอัญชลี วานิช เทพบุตร กับคณะ เป็นผู้เสนอ ทางสภาได้ตั้งคณะกรรมการ
วิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อพิจารณากำหนดการแปรญัตติตามข้อบังคับ โดยให้ถือเอา
ร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา บัดนี้ คณะกรรมการ
วิสามัญได้พิจารณาเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จึงขอเสนอต่อสภาเพื่อพิจารณา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเลขาธิการฯ ดำเนินการต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

ร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก
พ.ศ. . . . . ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕
ไม่มีการแก้ไข แต่มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณอัญชลีครับ

นางอัญชลี วานิช เทพบุตร (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานสภา
ที่เคารพ ดิฉัน อัญชลี วานิช เทพบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดภูเก็ต
พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย การที่ดิฉันได้ขอสงวน
ความเห็นไว้ โดยให้แก้ข้อความในมาตรา ๕ นั้นแก้ดังนี้ -----

ผู้ใดนำหรือร่วมกับผู้อื่นนำหญิงหรือเด็ก ดิฉันต้องเรียนท่านประธานนะคะว่า มีการพิมพ์ผิดเล็กน้อย ตามที่ดิฉันจะเรียนนำเสนออย่างนี้ว่า

ผู้ใดนำหรือร่วมกับผู้อื่นนำหญิงหรือเด็ก เข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อการค้าประเวณี หรือนำเข้ามาเพื่อธุรกิจทางเพศ หรือเกี่ยวกับการค้าหญิง และเด็ก ชื่อ นาย จำหน่าย ล้อลวง ชักพา หรือส่งหญิงหรือเด็กไปยัง สถานที่อื่นใด ไม่ว่าจะในหรือนอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอม หรือไม่ก็ตาม ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่บุคคล อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

เหตุที่ดิฉันจะต้องขอสงวนความเห็นไว้ในมาตรา ๕ นั้นก็สืบเนื่อง มาจากที่ดิฉันเองได้ เสนอร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิง และเด็กไว้ตั้งแต่เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๐ และภายหลังจากนั้นรัฐบาลเองได้ เสนอร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก เข้าสู่สภาตามเข้ามา และในที่สุดที่ประชุมได้มีมติให้รวมพิจารณาร่างฯ ทั้ง ๒ ฉบับ ไปพร้อม ๆ กัน แต่ปรากฏเหตุอย่างนี้ที่ท่านประธานว่า เจตนารมณ์หรือว่า ปรัชญาของการเสนอกฎหมายของทั้ง ๒ ร่างฯ นั้นไม่ตรงกัน เจตนารมณ์หรือปรัชญา ของดิฉันเองที่ เสนอร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก เข้ามานั้น มีเจตนาเพื่อจะทำให้กฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กนั้น เป็นกฎหมายลักษณะพิเศษ ซึ่งกำหนดองค์ประกอบความผิดและก็ลักษณะของความผิด ไว้ พร้อมกับอัตราโทษไว้ในกฎหมายฉบับเดียวกัน เจกเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งได้ผ่านสภาแล้วก็ออกไป บังคับใช้เป็นกฎหมายอยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว ในขณะที่ร่างพระราชบัญญัติมาตรการ ในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กของรัฐบาลเองนั้น ได้เสนอ เข้าสู่สภาตามที่ทางท่านกรรมาธิการเสียงข้างมาก หรือว่ากรรมาธิการที่มาจาก กฤษฎีกาเองนั้น ได้ยืนยันว่าเป็นการร่างพระราชบัญญัติเพื่อเป็นมาตรการในการ ป้องกันและปราบปรามเท่านั้น หมายความว่าถ้าความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและ

เด็กในมาตรา ๕ ของร่างฯ รัฐบาลนั้นไปเข้าความผิดของประมวลกฎหมาย
ชนิดใดก็ให้ไปเอาโทษตามประมวลกฎหมายชนิดนั้น นั่นเป็นเหตุผลประการที่ ๑
ถึงความแตกต่างระหว่างมาตรา ๕

ประการที่ ๒ ก็คือในเรื่องของลักษณะของความผิด แล้วก็เรื่อง
อัตราโทษที่บัญญัติกันไว้ นั้น ดิฉันต้องกราบเรียนว่า ในลักษณะความผิดนั้น ดิฉันได้
เคยอภิปรายในสภาแห่งนี้แล้วว่า ความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กนั้น
ในปัจจุบันมีการกระทำที่เหี้ยมเกรียมมาก เป็นขบวนการทั้งในและ
นอกประเทศ แล้วเป็นการนำมนุษย์มาเป็นสินค้า เป็นการค้ำมนุษย์ซึ่งเป็นการ
ลิดรอนสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง เพราะฉะนั้นจำเป็นที่เราจะต้องมีกฎหมาย
ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษเป็นมาตรการขั้นเด็ดขาดให้ผู้ที่กระทำนั้นรู้จักหลบจำ แล้วก็
กลัวต่อการที่จะกระทำความผิดดังกล่าว จึงต้องนำเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ดิฉันได้เรียนว่าความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กนั้น นอกจากจะบังคับค้าหญิง
และเด็กเพื่อมาบังคับค้าประเวณีแล้วนั้น ยังมีวิธีการที่หลากหลายอีกหลายชนิด
ยกตัวอย่างเช่น การหลอกผู้หญิงไทยไปแต่งงานกับชาวต่างชาติ แล้วปรากฏว่า
ไม่ได้เป็นคู่สามีภรรยาตามปกติ แต่ปรากฏว่าหญิงเหล่านั้นถูกหลอกไปเพื่อไป
บังคับใช้แรงงานในครัวเรือน ในขณะที่เด็กนั้นก็ต้องเป็นการสนองความใคร่
ของชาวต่างชาติเหล่านั้นไม่ได้รับเงินทอง นอกจากนั้นยังไม่ได้รับเกียรติแล้วก็
หาทางกลับบ้านไม่ได้ นั่นก็เป็นความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กประเภทหนึ่ง
เหมือนกัน

อีกประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นก็คือการบังคับค้าแรงงาน ที่เราเคยพบ
แรงงานนรกในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น นอกจากนั้นก็ยังมีลักพาเด็ก
ไปเพื่อไปค้าเป็นบุตรบุญธรรมให้กับชาวต่างชาติ ยกตัวอย่างเช่นที่มาเลเซีย
เป็นต้นอย่างนี้ ซึ่งถ้าเราไม่มีบัญญัติกฎหมายในลักษณะความผิดของการค้าหญิง
และเด็กเป็นกฎหมายลักษณะพิเศษแล้ว -----

เราจะไปบังคับใช้ตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายประเภทอื่น ๆ ก็จะทำให้เกิดการลักลั่นกัน แล้วก็ทำให้เกิดความบิดเบือนในเจตนารมณ์ที่เราต้องการที่จะให้ขบวนการที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องการค้ามนุษย์นั้นหลายจำดิฉันคงจะยกตัวอย่างได้ง่าย ๆ เช่นในมาตรา ๓๑๒ ตรี ซึ่งเป็นบทแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งทางรัฐบาลได้เสนอร่างเข้ามาเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ก็ได้มีการถกเถียงกันในคณะกรรมการว่า ในมาตรา ๓๑๒ ตรี นั้น ผู้ใดโดยทุจริตรับไว้จำหน่ายเป็นสุระจัดหาล่อไปหรือพาไป ผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ดิฉันได้เคยเขียนถามว่า ถ้าเกิดมีคนลักเด็กไปเพื่อไปขายเป็นบุตรบุญธรรมให้กับชาวต่างชาตินั้น จะมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตราไหน ก็มีการพูดกันในกรรมาธิการว่า ก็มาเอาผิดตามมาตรา ๓๑๒ ตรี เป็นต้น ดิฉันอยากจะให้ท่านประธานได้ดูถึงอัตราโทษที่กำหนดไว้ ในมาตรา ๓๑๒ ตรี นั้น บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดนั้นเอาโทษระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในขณะที่เดียวกันในมาตรา ๕ ที่ดิฉันได้ขอสงวนความเห็นไว้ นั้น ถ้าใครกระทำความผิดในการค้าหญิงและเด็กนั้น จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท นี่เป็นอัตราโดยทั่วเฉลี่ยทั่วไปสำหรับคนที่มีอายุเกิน ๒๐ ปี เป็นต้นไป แต่ในวรรคสองนั้น ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกินกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีนั้น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท ก็จะเห็นว่าอัตราโทษลักลั่นกันอยู่ ถ้าเอาตามมาตรา ๓๑๒ ตรี นั้น อัตราโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นตามมาตรา ๕ ของดิฉันแล้ว ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท เหตุที่ต้องบัญญัติโทษไว้เช่นนี้ ก็เพื่อเป็นการล้อตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งเป็นหนึ่งในกระบวนการกระทำความผิดในเรื่องเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก ดิฉันต้องการให้ขบวนการเหล่านี้ได้รับโทษที่เท่าเทียมกัน แล้วก็เกิดความหลายจำในหมู่ของผู้กระทำความผิด เพื่อเราจะได้บริหารจัดการซึ่งถือได้ว่าเป็นวงจรอุบาทว์ แล้วก็ทำลายล้างสิทธิมนุษยชนของคนไทยและบุคคลซึ่งอยู่ในประเทศข้างเคียงของเราด้วย ดิฉันจึงเขียนเสนอมายังสภาแห่งนี้ เพื่อว่าท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอาจจะรับพิจารณาในประเด็นเหล่านี้ แล้วอาจจะเห็นพ้องตามความคิดเห็นของดิฉัน แล้วก็จะได้ยกมือสนับสนุนตามข้อความที่ขอสงวน

ความเห็นไว้ ขอขอบพระคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
กรรมมาธิการชี้แจงครับ เชิญท่านสาทิศย์ครับ

นายสาทิศย์ วงศ์หนองเตย (กรรมมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม สาทิศย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตรัง พรรค
ประชาธิปัตย์ ผมเป็นกรรมมาธิการเสียงข้างน้อยที่สงวนความเห็นเอาไว้ในมาตรา ๕
ของร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก
ฉบับที่สภากำลังพิจารณาอยู่ ความจริงแล้วการพิจารณามาตรา ๕ ที่พวกกระผม
๓ - ๕ ท่าน รวมทั้งท่านอัญชลีที่เพิ่งนั่งลงไปเมื่อสักครู่นี้ ได้สงวนความเห็นเอาไว้
โดยจำเป็นอย่างซึ่งต้องทบทวนกลับไปถึงว่า ในช่วงที่สภาได้รับหลักการในร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้มานั้น ในตอนนั้นมีกฎหมายเสนอเข้าสู่สภาทั้งสิ้นที่เป็นกฎหมาย
ในลักษณะที่เกี่ยวเนื่องกัน ๓ ฉบับ ฉบับหนึ่งนั้นเป็นฉบับที่ท่าน ส.ส. อัญชลี
วานิช เทพบุตร ประธานโทษที่ขอเอ่ยนาม รวมทั้งผมและคณะได้เสนอเข้าสู่สภา
เป็นพระราชบัญญัติความผิดว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก ซึ่งเป็นการแก้ไขกฎหมาย
ความผิดว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิงเดิม ซึ่งบัญญัติเอาไว้ และใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐
กว่า ซึ่งมีความเก่าแก่มาก จนกระทั่งความผิดที่เกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก
ได้พัฒนารูปแบบไปอย่างมากมาย -----

ความตั้งใจของเราที่เสนอกฎหมายในขณะนั้น ก็คืออยากให้เห็นกฎหมายซึ่งเป็น
 มาตรการทางสังคมที่ชัดเจน และตามทันกับรูปแบบของการค้ามนุษย์ ในรูปของ
 การค้าหญิงและเด็ก และอยากให้เห็นมาตรการทางกฎหมายที่ออกมานั้นมีโทษที่หนัก
 ถึงขนาดที่เป็นการทั้งป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ซึ่งบัดนี้เป็น
 กระบวนการข้ามชาติไปด้วย ในกฎหมายฉบับนั้นได้บัญญัติมาตรา ๕ เอาไว้
 เป็นข้อความเดียวกับที่พวกกระผมได้ส่งวนคำแปรญัตติเอาไว้ในร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ แต่ในช่วงเวลานั้นรัฐบาลได้เสนอกฎหมาย ๒ ฉบับ ฉบับหนึ่งเรียกว่า
 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก
 ก็คือฉบับที่เรากำลังพิจารณาอยู่ ซึ่งในกฎหมายฉบับนี้นั้นตลอดทุกมาตราที่มี
 การบัญญัติเอาไว้ เป็นการบัญญัติเอาไว้ในลักษณะของมาตรการเฉย ๆ โดยที่
 ไม่มีลักษณะของการบัญญัติเป็นความผิดไว้แต่ประการใด โดยรัฐบาลได้ไปเสนอ
 กฎหมายอีกฉบับหนึ่ง คือเป็นการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งประมวลกฎหมาย
 อาญาซึ่งเสนอเข้ามาควบคุมกัน และสภาต้องพิจารณาต่อจากกฎหมายฉบับนี้นั้น
 ได้มีการบัญญัติให้มีการแก้ไขกฎหมายใน ๕ มาตรา ซึ่งในกฎหมายที่บัญญัติให้แก้ไข
 นั้นจะเป็นประมวลกฎหมายอาญาที่มีความผิดในฐานะความผิดเกี่ยวกับเพศ
 ในขณะที่พิจารณาเข้าสู่ขั้นกรรมาธิการวาระ ๒ นั้น สภาได้รับหลักการของ
 กฎหมายทั้ง ๓ ฉบับ แต่ใช้กฎหมายของรัฐบาลเสนอเป็นหลัก คือพระราชบัญญัติ
 มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กเป็นหลัก คู่ไปกับการ
 พิจารณาการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ในลำดับตอนของการพิจารณานั้น
 พวกกระผมซึ่งส่งวนความเห็นเอาไว้ ได้เปรียบเทียบกับ ร่างพระราชบัญญัติ
 ที่รับเป็นหลักคือ ร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปราม
 การค้าหญิงและเด็ก พิจารณาคู่กับการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญานั้น
 ทั้ง ๒ ฉบับนี้ได้มีการบัญญัติในสาระสำคัญของกฎหมายครอบคลุมเจตนารมณ์
 ของพวกกระผมที่เสนอกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก
 หรือไม่ ปรากฏว่าในการแก้ไขทั้งหมดนั้น มาตราอื่นมิได้ติดใจครับ แต่ที่ติดใจ
 อยู่และต้องส่งวนความเห็นคือมาตรา ๕ มาตรา ๕ นี้เป็นมาตราที่ถือได้ว่า
 เป็นมาตราหัวใจของกฎหมายฉบับนี้ถือว่าได้ ความจริงถ้าในมาตรา ๕ นี้
 บัญญัติเป็นลักษณะมาตรการอย่างนี้ แล้วในการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
 มีการแก้ไขฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ และฐานความผิดอื่น ครอบคลุมรูปแบบ
 ของการค้าหญิงและเด็ก ตามที่พวกกระผมเสนอกฎหมายความผิดว่าด้วย
 การค้าหญิงและเด็กตามเจตนารมณ์เดิมที่เสนอไปแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องส่งวน

ความเห็น แต่เนื่องจากเราพิจารณาแล้วเห็นว่า ในประมวลกฎหมายอาญาที่
 แก้ไปนั้น ฐานความผิดต่าง ๆ ยังไม่ครอบคลุม ยังมีรูปแบบการดำเนิน
 หมายอย่าง รูปแบบการค้าหญิงและเด็กบางประการ ซึ่งในกฎหมายอาญามีได้
 บัญญัติเอาไว้ ดังเช่นความเห็นที่เพื่อนสมาชิกที่ร่วมกันเสนอคือคุณอัครชัย
 ได้เสนอความคิดเห็นไปแล้ว ดังนั้นสิ่งที่เราทำได้ก็คือ ต้องกลับมาดูใน
 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันปราบปรามการค้าหญิงและเด็กที่มาตรา ๕
 และท่านประธานจะได้เห็นมาตรา ๕ ในร่างพระราชบัญญัติที่อยู่ในพระราชบัญญัติ
 มาตรการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กนั้น ท่านประธานจะเห็นได้
 ที่เดี๋ยวนั้นว่า ไม่มีการบัญญัติไว้ในเรื่องของความผิดใด ๆ สมทอนุญาตท่านประธานอ่าน
 มาตรา ๕ ที่อยู่ในร่างพระราชบัญญัติที่เรากำลังพิจารณาอยู่ ในมาตรา ๕ นี้
 บัญญัติว่า ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ชื่อ ชาย จำหน่าย
 พามาจาก หรือส่งไปยังที่ใด รับ หน่วงเหนี่ยว หรือ กักขัง ซึ่งหญิง หรือ เด็ก
 หรือจัดให้หญิงหรือเด็กกระทำการ หรือยอมรับการกระทำใด เพื่อสนองความ
 ใต้อื่นของผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบ
 สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ล้วนเป็น
 ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
 การค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือพระราชบัญญัตินี้
 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ นี้คือที่บัญญัติเอาไว้

พวกกระผมมีความเห็นว่าถ้าบัญญัติเอาไว้อย่างนี้ ก็แปลว่าฐานความผิดที่พูดถึงนี้ ก็ต้องไปปรับเอาตามกฎหมายที่พูดถึง เช่น ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งไม่ครอบคลุม ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีบางส่วนที่เป็น ความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและ เด็กไม่ได้มีบัญญัติเอาไว้ในกฎหมายว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและ เยาวชนก็ยังไม่ มี หรือพระราชบัญญัตินี้ก็คือพระราชบัญญัติฉบับที่พิจารณาอยู่ ก็ไม่มีส่วนใดที่บัญญัติเอาไว้ถึงโทษความผิดเหล่านี้ พวกกระผมมีความเห็นว่า ในเมื่อเรื่องนี้ เป็นเรื่องสำคัญและเป็นหัวใจก็ น่าที่จะ ได้มีการปรับปรุงแก้ไข หรือแปรญัติในมาตรานี้ จึงได้เสนอคำแปรญัติติดนี้ครับว่า ผมขออนุญาต ท่านประธานอ่านนะ ครับ ผู้ใดนำหรือร่วมกับผู้อื่นนำหญิงหรือเด็กเข้ามาใน ราชอาณาจักรเพื่อการค้าประเวณี หรือ ตรงนี้สำคัญครับ หรือนำเข้ามาเพื่อ ธุรกิจทางเพศ หรือเกี่ยวกับการค้าหญิงและ เด็ก มันกว้างมากนะ ครับ ไม่ว่าจะรูปแบบใดมันจะครอบคลุมอยู่ ชื่อ ขาย จำหน่าย ล่อลวง ชักพา หรือส่งหญิงหรือเด็กไปยังสถานที่อื่นใด ไม่ว่าจะในหรือนอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท ในวรรคถัดมา ยังบัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคล อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปี ถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท ในวรรคสามบัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุยังไม่เกิน สิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท นี่คือข้อความที่พวกเราขอแปรญัติเข้าไปในช่วงที่ พิจารณาในชั้นกรรมาธิการ ถ้าเปรียบเทียบในมาตรานี้ ทั้งในส่วนร่างฯ ของกรรมาธิการส่วนเสียงข้างมาก กับเสียงที่พวกเราสงวนความเห็นเอาไว้ ท่านประธานจะเห็นได้อย่างชัดเจนครับว่า ในส่วนที่พวกเราสงวนความเห็น เอาไว้นั้นมีความละเอียดชัดเจนและรอบคอบ ครอบคลุมฐานความผิดที่ เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและ เด็ก และเข้าใจว่าสามารถตามทันรูปแบบและ กระบวนการหลอกลวงการค้ามนุษย์ การค้าหญิงและ เด็กได้ ทั้งยังบัญญัติ ความผิดเอาไว้มีโทษที่สูงมาก ซึ่งเชื่อว่าจะ เป็นโทษที่สามารถทั้งป้องกัน และทั้งปราบปรามการค้าหญิงและ เด็ก จะทำให้กฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่มี

เจี้ยวเล็บจริง ๆ เป็นกฎหมายที่จะนำไปสู่การเป็นมาตรการทางสังคมที่ชัดเจน
 ร่วมกับมาตรการอื่น ๆ ซึ่งจะต้องดำเนินการควบคู่กันไป เพื่อให้การคุ้มครอง
 ในรูปแบบการค้าหญิงและเด็กนี้ลดจำนวนลง หรือหมดไปในที่สุด กระผมเชื่อว่า
 ถ้าหากเราไม่แปรญัตติตามที่พวกกระผมได้สงวนความเห็นเอาไว้ พระราชบัญญัติ
 มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและ เด็กแทบจะหาความหมาย
 ไม่ได้เลย ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาซึ่งมีอยู่แล้วแม้ปรับโทษขึ้น
 แต่โทษฐานความผิดที่จำกัดกว่าจะทำให้ขบวนการคุ้มครองหลุดรอดไปอีก
 แล้วในที่สุดเรื่องการค้าหญิงและ เด็กก็จะกลายเป็นตราบาปของประเทศไทย
 เป็นตราบาปของสังคมไทยที่ต่างชาติมองว่าเราเป็นเมืองที่มีการค้าหญิงและ เด็ก
 ค่าประเวณีจนเป็นศูนย์กลางของโลก พวกเราอับอายทุกครั้งที่มีคนพูดถึง เรื่อง
 เหล่านี้ ผมยังเห็นต่อไปว่าถ้าเราแปรญัตติตามที่พวกเราสงวนความเห็นใน
 มาตรา ๕ ก็ไม่ได้ทำให้กฎหมายฉบับนี้เปลี่ยนแปลงอะไรไป ไม่ได้ทำให้
 ประมวลกฎหมายอาญาที่เราแก้ไขจะต้องด้อยความศักดิ์สิทธิ์หรือเปลี่ยนสาระ
 ความหมายอย่างไรไป ประมวลกฎหมายอาญาที่แก้ไขก็ยังคงเป็นสาระที่บัญญัติ
 เอาไว้ในฐานความผิดเรื่องเพศ ที่เพิ่มโทษของความผิดมากขึ้น แต่ตรงกันข้าม
 ถ้าหากเรายืนยันตามกรรมาธิการเสียงข้างมาก พระราชบัญญัติมาตรการป้องกัน
 และปราบปรามการค้าหญิงและ เด็กจะเป็นเพียงชุดกระดาดแผ่นหนึ่งที่เรียกว่า
 กฎหมาย และไม่มีผลในการบังคับใช้แต่ประการใด ผมทราบครับว่ากรรมาธิการ
 หลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรรมาธิการซึ่งแต่งตั้งเข้ามาโดยรัฐบาลนั้น
 ท่านมีความเป็นห่วงเพราะท่านร่างมากับมือ -----

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรรมการจากกฤษฎีกา ซึ่งต้องขอประทานโทษที่ต้องเอ่ยถึง
หน่วยงานท่าน แต่ไว้ในชั้นกรรมาธิการนั้นผมเข้าใจว่าเราทำได้เพียงในเรื่อง
แนวความคิด ในเรื่องสาระของการบัญญัติตามสมควร แต่หลังจากเรามาดูแล้ว
ความเห็นของพวกเราที่จำเป็นต้องสงวนความเห็นนั้นจะเป็นหัวใจสำคัญได้รับ
ยิ่งถ้าได้คู่ต่อไปท่านประธานครับ มาตราซึ่งคาบเกี่ยวกับมาตรา ๕ นั้น คือ
มาตรา ๗ นั้น ได้ระบุเลยว่าในการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุใน
มาตรา ๕ ระบุว่าผู้ใดสมคบกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปอีกด้วย ซึ่งมีผู้รู้บางท่าน
ประทานโทษที่เอ่ยนาม คุณพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค ให้ความเห็นว่าเป็นเรื่อง
แปลกด้วยครับ ที่ทำไมต้องทำผิด ๒ คนขึ้นไปจึงจะมีความผิด แต่คนเดียวทำ
ไม่ผิดหรือ ในขณะที่ถ้าแปรพฤติตามที่พวกกระผมเสนอความเห็น เราใช้คำว่า
ผู้ใดเลย คือคนเดียวทำก็มีความผิดแล้ว นี่เป็นสาระหลัก เป็นความคิดเห็นหลัก
ที่พวกเราได้เสนอแปรพฤติและก็สงวนความเห็นเอาไว้ ผมเชื่อว่าในชั้นนี้
กรรมาธิการก็น่าจะรับฟังเหตุผลร่วมกับสภา ในการที่จะทำให้กฎหมายฉบับนี้
เป็นกฎหมายที่มีเขี้ยวเล็บ เป็นกฎหมายที่จะนำไปสู่การเป็นมาตรการทางสังคม
แล้วก่อให้เกิดบังคับใช้อย่างจริงจังในอนาคต ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เมื่อท่านสงวนคำแปรพฤติที่เหลือไม่ผิดใจ กรรมาธิการ
มีอะไรรู้แจ้งไหมครับ เชิญครับ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ดิฉัน ดวงกมล
นิธิอุทัย รองเลขาธิการฯ กฤษฎีกา กรรมาธิการ ดิฉันขออนุญาตกราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพและที่ท่านสมาชิกว่า ความจริงแล้วความผิดที่ทาง
ท่านผู้ขอแปรพฤติขอแปรพฤติมานี้ ก็แท้ที่จริงแล้วมันก็เป็นเรื่องความผิดตาม
กฎหมายอาญาตามปกติที่มีอยู่แล้ว ทั้งในเรื่องเอาคนลงเป็นทาส เรื่องค้าขาย
นำส่ง นำเข้า ทั้งผู้หญิง ทั้งเด็กออก มันก็เป็นความผิดอยู่แล้ว การที่จะมา
บัญญัติซ้ำซ้อนกัน เมื่อเรื่องนี้เข้าไปในชั้นกฤษฎีกานั้นก็เสนอเข้าไปในลักษณะ
การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก แต่กฎหมายว่าด้วยการ
ค้าหญิงและเด็กนั้นมันออกมาตั้งแต่ครั้งโบราณ มันออกมาตั้งแต่ครั้งกฎหมาย
ลักษณะอาญา ความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิง ความผิดเกี่ยวกับเพศอะไรนั้น
มันยังไม่มี ไม่ชัด เพราะฉะนั้นเมื่อกฎหมายอาญาแยกความผิดเกี่ยวกับเพศ
ความผิดเกี่ยวกับเรื่องเสรีภาพแล้วนี้ ทุกอย่างมันก็มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาแล้ว
ถ้าเราจะบัญญัติซ้ำซ้อนกันอีก มันก็จะทำให้กฎหมายส่วนหนึ่งต้องเป็นหมันไป

๑๑๗

สผ ๗/๒๕๕๐ (ส. ๒)

พรเทพ ๕๓/๒

แม้ว่าถ้าเราไปเลือกใช้ สมมุติว่ากำหนดเสียให้สูงทีเดียว โทษที่ยังคงอยู่ใน
กฎหมายอาญามันก็จะยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นมันก็จะซ้ำกัน มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร
ในเมื่อเขาทำผิดกฎหมายอาญาก็ฟ้องไปตามกฎหมายอาญา เรื่องเอาคน
ซีกพาไปอะไรต่ออะไรนี้ ท่านจะเห็นว่าในความผิดเกี่ยวกับเรื่องเสรีภาพอะไร
ต่ออะไรนี้มีอยู่หมดแล้ว ทางกฤษฎีกาก็แยกออกมาว่า เอาอย่างนี้แล้วก็เห็นว่า
เรื่องมาตรการนี้ เป็นมาตรการเสริม อะไรที่กฎหมายหลักไม่มีก็เขียนเพิ่มขึ้นไว้
ทั้งในเรื่องสมคบ เรื่องตระเตรียมการอะไร ที่กฎหมายปกติ กฎหมายอาญา
หลักกฎหมายอาญาทั่วไปไม่มี กฎหมายนี้จะเป็นกฎหมายเสริมให้ แต่ว่าหลัก
ในเรื่องการทำผิดทั้งหมดนั้นก็จะเป็นอยู่ในกฎหมายอาญา จะได้ไม่ซ้ำซ้อนกัน
แล้วก็เมื่อเห็นว่าโทษมันน้อย ทางกฤษฎีกาก็แก้ไขกฎหมายอาญามาให้ แล้วก็
รวมทั้งกำหนดให้ความผิดที่กระทำนอกประเทศนี้ รวมเอาความผิดเกี่ยวกับ
เรื่องพวกนี้เอาไว้ให้ อย่างที่แก้กฎหมายอาญาใหม่ที่ท่านเห็น การที่จะไปกำหนด
เอากฎหมายเฉพาะเป็นกฎหมายพิเศษ แม้ว่าในเรื่องการค้าประเวณีก็เหมือนกัน
ในการแก้ไขกฎหมายค้าประเวณีนั้น อะไรส่วนที่ซ้ำอยู่ในกฎหมายอาญา กฎหมาย
ปรามการค้าประเวณีจะไม่เขียนไว้ จะเขียนให้เฉพาะความผิดที่เกิดขึ้นมี
ลักษณะเฉพาะ ก็ไม่เข้าเกณฑ์ตามกฎหมายอาญาเท่านั้น ถ้าท่านดูกฎหมายอาญา
ท่านก็จะเห็น แล้วท่านไปเปรียบเทียบกับกฎหมายการค้าประเวณี จะเห็นว่า
ไม่มีส่วนที่ซ้ำกันเลย จะต้องพิสูจน์ความผิดให้พิเศษออกไปจากการพิสูจน์ตาม
กฎหมายอาญาว่า เขาผิดตามกฎหมายปรามการค้า เพื่อไม่ให้การเขียนกฎหมาย
มันซ้ำซ้อนกัน -----

เพราะฉะนั้นการที่ท่านขอแปรญัตติมาอย่างนี้ มันก็เรื่องของมาตรา ๓๑๒ ธรรมดา ที่มีอยู่แล้ว และรวมทั้งบทมาตราอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้ว แล้วส่วนที่จะเพิ่ม ถ้าสมมุติว่า ถ้าเราจะไปแก้กฎหมายอาญาให้มันเพิ่มโทษให้เป็นไปอย่างที่ท่านต้องการ ทางคณะกรรมการก็เห็นว่ามันเกินหลักการไป แล้วก็นอกจากนั้นมันจะทำให้ระบบโทษในกฎหมายอาญาต้องเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก ส่วนหนึ่งโทษเรื่องหนึ่งสูงอยู่ในหมวดเดียวกัน ซึ่งโทษนี้มันก็จะได้ลำดับกันไป ซึ่งคณะกรรมการก็เห็นแล้วว่าเพื่อไม่ให้โทษซ้ำกัน โทษซ้ำ แล้วเอากฎหมายนี้มาเขียนโทษไว้สูง ในขณะที่กฎหมายอาญาก็มีอยู่แล้ว มันก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น ทั้งทางกฤษฎีกา ทั้งกรรมการก็เห็นว่าอย่างนั้น ดิฉันก็น่าเรียนท่านค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านพีระพันธุ์ไม่ได้ส่งวงไว้หน้าครับ ขอประทานโทษ ท่านจะมีอะไร

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ผม พีระพันธุ์ กทม. ประชาธิปัตย์ ผมจะไม่อภิปรายอะไร แต่ผมอยากจะขอหารือ ท่านประธานนิดหนึ่งว่า ผมได้พยายามฟังท่านผู้สงวนทั้ง ๒ ท่านอภิปราย และผมก็ได้ฟังท่านกรรมการอภิปราย และขณะเดียวกันผมก็พยายามอ่านข้อความในมาตรา ๕ ของเดิม แล้วก็พยายามอ่านมาตรา ๕ ที่ท่านผู้สงวนได้ส่งวงคำแปรญัตติไว้ ผมยังไม่สามารถเข้าใจว่าข้อความในมาตรา ๕ ของกรรมการนั้น อ่านแล้วมันแปลว่าอย่างไร แล้วเจตนารมณ์ที่แท้จริงมันเป็นอย่างไร สิ่งที่ท่านกรรมการได้ยกขึ้นมา นั้น ว่าอะไรที่เป็นเรื่องอยู่แล้วก็ไม่ควรจะไปบัญญัติไว้ในความเป็นจริงแล้วในร่างฯ มาตรา ๕ ของกรรมการนั้น ก็คือไปล้อเอาประมวลกฎหมายอาญามาบัญญัติซ้ำเองต่างหาก ของผู้สงวนคำแปรญัตติต่างหาก ที่เปลี่ยนแปลงไปจากกฎหมายอาญา เจตนารมณ์ก็ไม่เหมือนกัน มูลเหตุจูงใจ หรือเจตนาพิเศษก็ไม่เหมือนกัน แต่ของกรรมการในมาตรา ๕ นั้นต่างหากที่เหมือนกัน ผมเองพยายามฟังเพื่อจะลงมติครับ ผมยังไม่สามารถเข้าใจได้ว่าถ้าอย่างนั้นในมาตรา ๕ ซึ่งอย่างที่ท่านผู้สงวนคำแปรญัตติได้ส่งวงเอาไว้ และอภิปรายไปแล้ว ว่ามาตรา ๕ นั้นเป็นหัวใจของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านประธานครับ แต่ในมาตรา ๕ ของกรรมการไม่ได้บอกไว้เลยว่าอะไรเป็นความผิด ถ้าท่านประธานจะกรุณาคุณะครับ ท่านประธานลองดูครับ ขึ้นมาก็บอกว่าการกระทำผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ชื่อ ชาย จำหน่าย พามาจาก และอื่น ๆ อะไรครับท่านประธาน ใครชื่อ ใครขายครับ อยู่ ๆ ก็ขึ้นมาชื่อเลย

ใครซื้อ ใครขาย ใครจำหน่ายครับ และท้ายที่สุดในช่วงแรกกรรมาธิการท่านบอกว่าการกระทำอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการป้องกัน การปราบปรามและการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ครับท่านประธาน ท่านประธานเป็นนักกฎหมาย เช่นเดียวกับผม ทางกฎหมาย ให้ แปลว่า ต้อง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็แปลว่าต่อไปถ้ามีความผิดอะไรตามนี้ ไปเข้ากฎหมายอาญา ไป เข้ากฎหมายป้องกันการปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งผ่านสภาไปแล้ว หรือสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนต้องมาดำเนินการตาม พระราชบัญญัติฉบับนี้ทั้งหมด หรือตรงกันข้าม สิ่งที่ท่านบอกว่าไม่ต้องการให้คนอื่น เป็นหมัน ท่านกลับทำให้คนอื่นเป็นหมันไปเอง เพราะกฎหมายทั้งหมดที่อ้างไว้ ในมาตรา ๕ นี้ เป็นอันว่าเป็นเพียงแต่อ้างหลักว่า ถ้ากฎหมายเขียนไว้ ความผิดเข้ากฎหมายนั้น ไม่ต้องไปดำเนินการตามกฎหมายนั้นครับ มาดำเนินการ ตามกฎหมายนี้ แต่พอในตามกฎหมายนี้ ท่านประธานครับ ในมาตรา ๕ ท่านกรรมาธิการกลับไม่ได้บอกไว้เลยว่า ผู้ใดที่ทำตามมาตรา ๕ นี้ ซึ่งไม่มีคำว่า ผู้ใดเลยสักคำหนึ่งจะมีความผิดอะไร โทษคืออะไร มันไม่ใช่ กลายเป็นว่าไปอยู่ ในมาตรา ๗ กลายเป็นว่าผู้ใดสมคบกัน ๒ คนขึ้นไปทำความผิดตามกฎหมายนี้ ถึงจะมีโทษ และถ้าเขาไม่ได้สมคบกันล่ะครับ แล้วท่านก็ไปบอกแล้วว่า ความผิด ตามกฎหมายอาญาที่เข้าอันนี้ ความผิดตามกฎหมายป้องกันการปราบปราม การค้าประเวณี สวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ให้มาดำเนินการตามพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ และถ้าเขาทำคนเดียวล่ะครับ มันก็ไม่เข้ามาตรา ๗ และก็ไปบอกว่า ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ และที่สำคัญท่านประธาน ผมไม่เข้าใจ ตามมาตรา ๕ เพราะว่าอะไรครับ เพราะขึ้นมาไม่มีประธานครับ ตามรูปประโยค ของการเขียนหลักภาษาไทยธรรมดาต่าง ๆ ต้องมีประธาน กริยา กรรม มีใครว่า ใครจะทำอะไร ทำอย่างไร และใครเป็นคนได้รับผลของการกระทำ ท่านประธาน ลองอ่านในมาตรา ๕ ของกรรมาธิการ ขึ้นมาบอก ในการกระทำความผิด เกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ตรงนี้มันชื่อพระราชบัญญัติ ตรงนี้เราจะต้องบอกว่า กระทำแบบนี้ พฤติกรรมแบบนี้ ที่จะเขียนในมาตรา ๕ นี้ต่างหาก ถึงจะถือว่าเป็น การกระทำการค้าหญิงและเด็กตามกฎหมายนี้ และมีโทษอย่างไร แต่ในตรงกันข้าม บอกว่าในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจาก หรือส่งไปยังที่ใด รับ หน่วงเหนี่ยว หรือกักขัง ซึ่งหญิง หรือเด็ก

ใครชื่อ ใครจำหน่าย ใครพามาครับ ไม่มี ท่านประธานตรงนี้มีนทายไปไหนครับ
ผมไม่เคยเห็นกฎหมายอย่างนี้มาก่อน เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมถึงอยากหาหรือ
ท่านประธาน ขอความกรุณาท่านกรรมมาธิการชี้แจงให้ชัดเจนกว่านี้ครับ เพื่อ
จะลงมติได้ต่อไป ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญกรรมการครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล ส.ส. นครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา
เรื่องที่ทางกฤษฎีกาที่ชี้แจงไปนั้นผมก็อยากจะขอชี้แจงเสริมเพิ่มเติม เพราะว่าเราได้มี
การประชุมแล้วก็พูดกันอย่างกว้างขวาง อันที่จริงกฎหมายฉบับนี้ผมก็อยากจะเรียนว่า
ชื่อพระราชบัญญัติก็บอกอยู่แล้วว่า เป็นพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและ
ปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก คือวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้เท่าที่ได้คุยกับทาง
กฤษฎีกาบอกว่า วัตถุประสงค์นั้นเป็นกฎหมายมาตรการ เพราะฉะนั้นตามที่ท่าน ส.ส.
ผู้ทรงเกียรติได้พูดผมก็เข้าใจว่า ท่านไม่จริงไม่ได้บัญญัติว่าผู้ใดกระทำความผิด กระทำ
อย่างไรแล้วมีโทษอย่างไร อันนี้ท่านกฤษฎีกาก็เลยพูดในคราวนั้น เขาบอกว่ากฎหมาย
ฉบับนี้เป็นกฎหมายมาตรการ ซึ่งในกฎหมายฉบับนี้ก็มีหลักใหญ่ ๆ อยู่หลายข้อ เช่น
มาตรการในการตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเอาตั้งแต่ระดับ ซี. ๓ ขึ้นไป มีมาตรการ
ในการกักตัวหญิงหรือเด็กว่าจะให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ทำอะไรบ้าง มีการ
สืบพยานก่อนฟ้อง นี่บัญญัติไว้ในมาตรการต่าง ๆ รวมทั้งมีการออกบัตรการกักตัว
วัตถุประสงค์กฎหมายฉบับนี้คือเป็นเรื่องของมาตรการ เพราะฉะนั้นในมาตรา ๕
ที่บัญญัติเอาไว้อย่างนี้ก็เหมือนกับว่า เป็นการพูดในภาพรวมว่า ถ้ามีการกระทำ
ความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ชื่อ ชาย จำหน่าย อะไรต่าง ๆ เหล่านี้อันเป็น
ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือพระราชบัญญัตินี้
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะฉะนั้นตามที่
ท่าน ส.ส. ผู้ทรงเกียรติท่านอัญชลินะครับ ขอกล่าวนามกับท่านสำคัญ มีความ
ประสงค์อยากจะร่างขึ้นมาอย่างนั้น ทางกฤษฎีกาบอกาก็ต้องไปอยู่ในกฎหมาย
ที่บัญญัติเป็นองค์ประกอบความผิด แต่กฎหมายฉบับนี้เราเน้นในเรื่องมาตรการ
เพราะฉะนั้นในที่ประชุมเสียงส่วนใหญ่ก็เลยเห็นคงไว้ตามที่ทางร่างฯ ของที่ทาง
คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ ก็ขอเรียนชี้แจงแค่นี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
ท่านสมาชิกครับ ถ้าหากว่าไม่มีท่านใดติดใจอภิปราย ก็ถือว่าปิดอภิปรายสำหรับมาตรา ๕
ผมจะขอลาหมดินะครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง)
มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

๑๒๒

สพ ๗/๒๕๕๐ (ส. ๒)

วิรุทัย ๕๕/๒

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
คือผมจะขอลาผมคิดว่า จะเห็นด้วยกับตามร่างฯ ของกรรมาธิการหรือว่าจะเห็นด้วยกับ
ผู้สงวนคำแปรญัตตินะครับ ท่านไวพจน์มีอะไรครับ

พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : ท่านประธานครับ
ขออนุญาต เนื่องจากมีผู้ไปทานข้าว ช่วงนี้ช่วง ๖ โมงกว่า ขออนุญาตเข้าอีกสักนิดครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
ครับ ก็ขอเรียนผ่านว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่อยู่ด้านนอกถึงเวลาจะลงมติแล้วครับ
ขอเรียนเชิญครับ ผมขอลาผมนะครับ ท่านใดเห็นด้วยกับผู้สงวนคำแปรญัตติในมาตรา ๕
เห็นด้วยกับผู้สงวนคำแปรญัตติ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๘๓ คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
ท่านใดเห็นด้วยกับคณะกรรมการ กรุณายกมือขึ้นครับ ท่านเจ้าหน้าที่กรุณานับด้วย
เพราะกำลังเข้ามาใหม่ก็มี

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๕ คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านที่เห็นด้วยกับผู้สงวนความเห็น ๘๓ ท่าน เห็นด้วยกับ
คณะกรรมการ ๑๐๕ ท่าน เป็นอันว่าที่ประชุมแห่งนี้เห็นด้วยกับคณะกรรมการ
เชิญท่านเลขาธิการฯ ต่อครับ กรุณาอยู่ในความสงบด้วยครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ
ขออนุญาต ผมยกมือ ท่านประธานไม่ดูเลย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอภัยครับ ท่านพีระพันธุ์มีอะไรครับ

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ในมาตรา ๗ ครับ
ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : มาตรา ๗ ไขใหม่ครับ เชิญครับ

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ในมาตรา ๗
บอกว่า ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุ
ในมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ ข้อความในวรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ ก็ทำนองเดียวกันครับ
ท่านประธาน แต่สิ่งที่ผมอยากจะสอบถามก็คือว่า อยากจะสอบถามข้อแรกครับว่า
ในเมื่อมาตรา ๗ บัญญัติไว้แต่เฉพาะว่า ผู้ใดสมคบกันกระทำความผิดตั้งแต่ ๒ คน
ขึ้นไปตามมาตรา ๕ ถ้าเกิดในมาตรา ๕ เป็นการกระทำของคนคนเดียว แล้วใน
มาตรา ๕ ก็ไปบอกไว้อย่างที่ผมได้อธิบายไปแล้ว เมื่อสักครู่ครับท่านประธานว่า
ถ้าการกระทำตามมาตรา ๕ อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมาย
ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและ
เยาวชน หรือพระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ก็คือ พนักงานเจ้าหน้าที่
ต้องมีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็แปลว่าในการดำเนินการคดี
เราจะเห็นว่าถ้ากรณีอย่างนี้เป็นกรณีที่การกระทำความผิดกรรมเดียวผิดหลายบท

คือผิดพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย แล้วก็ไปผิดกฎหมายอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ แต่ในกฎหมายอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ นั้น การกระทำของบุคคลคนเดียว ก็เป็นความผิด แต่พอมามาตรา ๕ ของเรา ซึ่งเป็นหัวใจของกฎหมาย ไม่ได้เขียนเอาไว้ว่าการกระทำแบบนี้เป็นความผิดอย่างไร และจะมีโทษอย่างไร แล้วกลับมาเขียนในมาตรา ๗ ว่า การกระทำตามมาตรา ๕ ที่สมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปถึงเป็นความผิดแล้วมีโทษที่กำหนดไว้ เพราะฉะนั้น ในมาตรา ๗ วรรคแรก ถ้าเป็นเช่นนี้ ท่านประธานครับ ผมอยากจะสอบถาม กรรมการครับว่า ถ้าเป็นการกระทำความผิดคนเดียว และไม่มีการสมคบกัน จะมีความผิดตามมาตรา ๗ วรรคแรกนี้หรือไม่ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมการครับ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมการ) : ดิฉัน ดวงกมล นิธิอุทัย
ดิฉันขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานนะค่ะว่า ตามปกติมันถ้ายังไม่ทำก็ไม่มี
ความผิด แต่เนื่องจากว่ากฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่เสริมมาตรการปกติ จึงกำหนดว่า
คนสมคบกันแม้แต่ยังไม่ลงมือกระทำก็เป็นความผิด แค่นี้เป็นมาตรการเสริม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพิธีพันธุ้ครับ

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
 ผม พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค กทม. ประชาธิปัตย์ ท่านประธาน เมื่อสักครู่นี้
 ท่านกรรมาธิการจากกฤษฎีกาคณะนี้ ท่านอภิปรายไว้ในมาตรา ๕ ว่าสิ่งที่กรรมาธิการ
 อัญชัญกับสภาคณะสงวนคำแปรญัตติไว้เป็นสิ่งที่กฎหมายมีอยู่แล้ว กฎหมายอาญา
 มีอยู่แล้ว แล้วในมาตรา ๗ ประเด็นที่บอกว่าผู้ใดสมคบกันมันก็มีความผิดในเรื่องของ
 ตัวการในมาตรา ๘๓ ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งร่วมกระทำความผิดด้วยกัน
 มันมีเรื่องของผู้สนับสนุนและมีเรื่องของผู้ใช้อยู่แล้วเช่นเดียวกัน และทำไมจะต้อง
 มีมาตรการเสริมในมาตรา ๗ วรรคแรกอีก แต่ทำไมเราจะมีมาตราเสริม
 ในมาตรา ๕ ท่านบอกไม่ได้ ทำไมในมาตรา ๗ วรรคแรก ท่านกลับมีมาตรการ
 เสริมได้ แต่ประเด็นที่ผมถามเมื่อสักครู่ผมยังไม่ได้รับคำตอบ คำถามที่ผมถามคือว่า
 ในเมื่อมาตรา ๗ เป็นมาตรการเสริมของท่านว่าผู้ใดสมคบ ผมเรียนท่านประธาน
 แล้วว่าในมาตรา ๕ บอกไว้แล้วว่าถ้าเป็นการกระทำความผิดในกฎหมายต่าง ๆ
 ที่เขียนไว้แล้วนั้นให้มาดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ แล้วในมาตรา ๗
 บอกว่าในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้สมคบกัน ๒ คนผิดตามนี้ และถ้า
 ๑ คนละครึ่ง โทษคือตรงไหน ผมไม่เห็นมีเขียนไว้ เมื่อไม่มีกฎหมายเขียนไว้
 มันก็ผิดผิดในฐานะสมคบกันสี่ครึ่ง ถึงจะเข้าองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๗
 วรรคแรก ถึงจะมีความผิด เพราะฉะนั้นผมถึงได้กราบเรียนท่านประธาน
 ย้อนไปสักนิดว่า ผมถึงได้อภิปรายว่าผมไม่เข้าใจในมาตรา ๕ ของท่านกรรมาธิการ
 เพราะในมาตรา ๕ ที่สงวนคำแปรญัตติไว้เมื่อสักครู่เขียนไว้ชัดเจนว่า มาตรา ๕ นั้น
 เป็นหลัก ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๕ นั้นมีความผิดอย่างไร ตรงนั้นเป็นหลักว่า
 คนเดียวก็ผิดตามมาตรา ๕ แล้วมันถึงจะมาสอดคล้องกับมาตรา ๗ วรรคแรก
 ตรงนี้ว่าเมื่อสมคบกันเพิ่มขึ้นจากมาตรา ๕ แล้ว มีโทษหนักขึ้นอย่างไรตามมาตรา ๗
 แต่ในเมื่อมาตรา ๕ กรรมาธิการไม่เขียนไว้ บอกให้มาดำเนินการตามกฎหมายฉบับนี้
 กฎหมายฉบับนี้มีมาตราเดียวในทั้งฉบับในมาตรา ๗ วรรคแรก และมาตรา ๗
 วรรคสอง วรรคสาม ที่กำหนดโทษ นอกจากนั้นไม่มี แต่ในมาตรา ๗ กำหนดไว้
 เฉพาะกรณีผู้สมคบกันกระทำความผิดตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป และเป็นเช่นนี้
 คำถามที่ผมถามว่า ถ้าไม่ได้สมคบละครึ่ง ทำคนเดียวไม่มีการสมคบ โทษอยู่ตรงไหน
 มาตราอะไร วรรคใด ขอคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : กรรมาธิการชี้แจง เชิญครับ
 นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตกราบเรียนว่า

บทที่กำหนดเสริมชั้นมันเป็นเรื่องที่กฎหมายอาญาไม่ได้มีอยู่ การที่สมคบ โดยเพียงแต่ร่วมสมคบเริ่มร่วมกันคบคิดยังไม่ได้ลงมือกระทำความผิด หรือมีการพยายามกระทำความผิดกฎหมายอาญาไม่ถือเป็นการกระทำความผิด แต่อันนี้ เพียงแต่สมคบกันโดยมีการคบคิดกันร่วมกัน แม้แต่ยังไม่ทำความผิด สำหรับความผิด ตามกฎหมายอาญาที่บัญญัติไว้ในลักษณะที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕ ให้ถือว่าคนที่ ร่วมคบคิดกัน เพียงแต่ยังไม่ได้ลงมือกระทำเพียงแต่คิดกัน ก็ถือว่าเป็นการ กระทำความผิดแล้ว ซึ่งกฎหมายอาญาความผิดทั่ว ๆ ไปนั้นไม่มี จะเขียนแต่ เฉพาะในบางเรื่องเท่านั้น เฉพาะเรื่องเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้กฎหมายอาญาไม่ได้ เขียนไว้ จะเขียนก็จะมีอยู่ในหมวดอั้งยี่ช่องโจรอะไรพวกนั้น แต่อันนี้จะเขียนเป็น มาตราการเสริมว่า เพียงแต่คบคิดกันเพื่อจะร่วมกัน แต่ยังไม่ได้ลงมือกระทำ ความผิดก็ถือว่าเป็นความผิดเหมือนกัน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพีระพันธุ์อีกครึ่งครับ

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ มาตรา ๗ ท่านบอกว่าไม่มีกฎหมายอาญาเขียนไว้ และก็บอกว่าในมาตรา ๗ นี้ เป็นเรื่องมาก่อนที่จะมีการลงมือกระทำความผิด ในมาตรา ๘๖ ประมวลกฎหมาย อาญาเขียนไว้ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนกระทำความผิด เพราะฉะนั้น ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๖ ก็มีความผิดได้ ถึงแม้ว่าขณะนั้นยังไม่มี การกระทำความผิด เพราะเขียนไว้ชัดว่าให้ความสะดวกหรือให้ความช่วยเหลือ ผู้อื่นในการกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิด ก็แปลว่าในการช่วยเหลือ หรือให้กระทำความผิดนั้นทำได้ ๒ อัน ในขณะที่กระทำความผิดหรือก่อนกระทำ ความผิด แต่อย่างไรก็ตามท่านประธานครับ ผมถาม ๓ ครั้งแล้ว ผมยังไม่ได้รับ คำตอบจากกรรมาธิการว่าในกรณีที่กระทำความผิดคนเดียว ผิดมาตราไหน อย่างไร โทษเป็นอย่างไร มาตราไหน วรรคไหน ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ทำผิดกฎหมายอาญา มาตราไหนทำผิดก็ไปปรับผิดตามกฎหมายอาญา

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ขออนุญาต มันไม่เป็นอย่างนั้น เพราะผมกราบเรียนท่านประธานแล้วว่า

๑๒๖

สผ ๗/๒๕๕๐ (ส. ๒)

รัตนนา ๕๗/๓

ในมาตรา ๕ บอกว่าถ้าเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ และจะกลับไปดำเนินการตามประมวลกฎหมายอาญาได้อย่างไร ในเมื่อมาตรา ๕ เขียนเอาไว้ว่าให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้าอย่างนั้นท่านก็ต้องแก้มาตรา ๕ สิครับ ในเมื่อมาตรา ๕ เขียนไว้ชัดเจนอย่างนั้น และท่านยังบอกว่าคนเดียวถ้าไปทำความผิด ก็ไปดำเนินการตามประมวลกฎหมายอาญา แล้วมาตรา ๕ ท่านเขียนไว้อย่างนั้นทำอะไร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เมื่อความเห็นขัดแย้งกันก็เป็นปกติธรรมดา นะครับ ผมต้องขอมติเชิญครับ

นายถาวร กาส่มสัน (ตาก) : ท่านประธาน ผม นายแพทย์ถาวร กาส่มสัน ประชาธิปัตย์ จังหวัดตาก ท่านประธานจะให้ลงมติคงยังไม่ได้ ผมขอเรียนหรือท่านประธานด้วยความเคารพ ว่าตอนนี้เราจะมาเอาแค่ชนะกันคงไม่ได้ ประเด็นของที่ท่าน ส.ส. พีระพันธุ์ได้อภิปรายไปเมื่อกี้คือมาตรา ๕ ไปกำหนดว่าความผิดตามประมวลกฎหมายต่าง ๆ เหล่านั้นให้มาปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้---

ก็หมายความว่าต้องมีพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดความผิดไว้ลึกรับ ถ้าไม่มีก็เท่ากับคนทำผิดตามพวกนั้นก็ไม่ได้รับโทษอะไรเลย ผมว่าตรงนี้น่าจะเป็นความผิดพลาดในการร่างกฎหมาย เพราะฉะนั้นที่เราลงมติไปนั้น ผมอยากจะเรียนฝากท่าน ส.ส. พรรครัฐบาลว่าคนใช้ผมตั้งเยอะแยะ ฟังเสียก่อนก่อนท่านจะลงมติ อย่าถือเป็นการชนะคะคานกันเลย เอาให้มันเป็นประโยชน์กับประเทศชาติ ประชาชนจริง ๆ ขอบพระคุณครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่าน พันตำรวจโท ไวพจน์ มีอะไรเชิญครับ

พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกำแพงเพชร ผมเองก็มีความคิดเหมือนกับคุณหมอบว่าทางคณะกรรมการนั้นน่าจะชี้แจงว่า ในกรณีทำผิด ๑ คนต้องได้รับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา หรือตามประมวลกฎหมายที่แก้ไขใหม่นี้ ควรจะชี้แจงให้เข้าใจ ไม่ใช่อีกอึกก็ยกมือเลย ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการจะชี้แจงไหม เชิญครับ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ดิฉันขออนุญาตกราบเรียนนะคะว่า ความในมาตรา ๕ นั้น ถ้าท่านอ่านท่านก็จะเห็นนะคะว่าหมายความว่า ผู้ที่กระทำผิดกฎหมายอาญาตามลักษณะโทษที่เขียนไว้ ผู้ที่ทำผิดตามกฎหมายประมวลการค้าประเวณี หรือว่าทำผิดตามกฎหมายสวัสดิภาพเด็ก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เสริมนอกเหนือไปจากโทษที่เขาจะต้องรับตามกฎหมายอาญา และกฎหมายฉบับนี้ก็มีมาตรการเสริมต่าง ๆ คือการกำหนดให้ผู้ตระเตรียมการต้องระวางโทษสำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย นี่เป็นมาตรการเสริมจากที่กฎหมายอาญาไม่ได้เขียนไว้ มาตรการตามมาตรา ๗ ก็เหมือนกัน ก็เป็นมาตรการที่กำหนดลักษณะความผิดอาญาเสริมขึ้นเนื่องจากว่ากฎหมายอาญาไม่ได้เขียนไว้ มาตรา ๘ มาตรา ๙ นี้ก็เป็นลักษณะของมาตรการเสริมที่เจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะนำหีบเอามาใช้เพื่อให้มาตรการในการปราบปรามนอกเหนือไปจากบทลงโทษตามกฎหมายอาญาแล้วก็ให้เอามาตรการนี้เข้ามาเสริมขึ้นด้วย อันนี้ดิฉันนึกว่าความในมาตรา ๕ ก็คงจะเขียนไว้ชัดแล้วว่า ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจตามกฎหมายนี้เสริมไป นอกเหนือจากโทษที่เขาจะต้องรับผิดตามกฎหมายอาญา ก็คือโทษตามมาตรา ๒๘๒

มาตรา ๒๘๓ เยอะแยะในกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพอะไรเยอะแยะคะ ความผิดเรื่องนี้ รวมทั้งโทษตามกฎหมาย ปราบการค้าประเวณีที่เขียนไว้ว่า ล่องไปให้ร่วมในการค้าประเวณีในกฎหมายค้าประเวณีอะไร ดิฉันเข้าใจว่ามีอยู่ชัดเจนแล้วโทษที่เขาจะต้องรับ แต่ว่ามาตรการเหล่านี้จะกำหนดเสริมขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจเอาไปใช้ได้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านดอกเตอร์มานะครับ

นายมานะ มหาสุวีระชัย (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม มานะ มหาสุวีระชัย ส.ส. ศรีสะเกษ พรรคประชาธิปัตย์ ผมคิดว่าคงไม่ตอบกันยาวหรอกครับ เพราะว่าผมก็ฟังอยู่ไม่ค่อยเข้าใจ ผมคิดว่าอยากจะขอให้กรรมาธิการชี้แจงว่า ถ้าคนทำผิด ๑ คนจะได้รับโทษมาตราไหนอย่างไร ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการช่วยชี้แจง เห็นสงสัยหลายท่านว่า ถ้าคนทำผิด ๑ คนนี้มาตราไหน อย่างไร

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ก็ผิดกฎหมายอะไรละคะ ถ้าผิดกฎหมายอาญาก็ต้องรับโทษตามกฎหมายอาญา ถ้า ๒ คนทำผิดทั้ง ๒ คนก็รับโทษตามกฎหมายอาญา ถ้าทำความผิดล่องไป ซักพาไปเพื่อให้ผู้อื่นเข้าร่วมประเวณีก็ผิดตามกฎหมายมาตราที่ว่าด้วยเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศอย่างมาตรา ๒๗๖ ถ้าทำอนาจารก็ผิดตามมาตรากัดมาอีกเยอะแยะไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
ขอประทานโทษกรรมาธิการ ที่ผมเข้าใจท่านสมาชิกยังสงสัยคือ ถ้าผิดตามมาตรา
ถ้าคนเดียวจะผิดหรือไม่ ผมฟังว่าอย่างนั้นนะครับ ช่วยชี้แจงนิดหนึ่งครับ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : คนเดียวกันก็มีความผิด
คนเดียวก็คงไม่มีการสมคบ ไม่มีการร่วมตกลงกัน ไม่มีการสมคบกัน ถ้าคนเดียว
ทำความผิด แต่ถ้าหากว่าพรรคสองก็บอกต่อมาว่าในการคิดกัน ถ้าคนอื่นลงมือ
กระทำไปแล้วนี้ คนนั้นก็ต้องรับผิดชอบอย่างที่เขาทำเหมือนกัน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านพิธีพันธุ์ครับ

นายพิธีพันธุ์ สาสิริรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานครับ
ผม พิธีพันธุ์ สาสิริรัฐวิภาค กทม. ประชาธิปัตย์ ท่านประธานครับ ถ้าเป็นอย่าง
ที่ท่านกรรมาธิการชี้แจงว่า ในมาตรา ๕ บอกไว้ว่าใครทำผิดกฎหมายอะไรก็ไป
ลงโทษกฎหมายนั้น ใครทำผิดประมวลกฎหมายอาญาก็เอาไปลงโทษตามประมวล
กฎหมายอาญา ใครทำผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
ก็เอาไปดำเนินการตรงนั้น ใครทำผิดกฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน
ก็ไปดำเนินการตามนั้น แล้วเราจะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้เพื่ออะไรครับ
เราไม่ต้องร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตำรวจ เจ้าหน้าที่บ้านเมือง ศาล อัยการ
เขาก็รู้อยู่แล้วว่าผิดกฎหมายอะไรเขาต้องลงโทษกฎหมายนั้น แล้วเราจะต้อง
มาเขียนมาตรา ๕ เอาไว้ให้ตำรวจดู ให้ศาลดู ให้อัยการดูทำไมครับว่า เขา
ผิดกฎหมายอาญา คุณก็เอาไปลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญานะ เขาผิดกฎหมาย
ป้องกันปราบปรามการค้าประเวณี คุณก็เอาไปลงโทษตามกฎหมายนั้นนะ ไม่ต้อง
เขียนให้เสียเวลาหรอกครับ มาตรา ๕ เขาต้องรู้กันอยู่แล้ว ท่านประธานครับ
นอกจากนั้นในมาตรา ๕ ตอนท้ายก็ยังบอกว่า หรือพระราชบัญญัตินี้ ก็แปลว่า
ผู้ที่กระทำความผิดตามมาตรา ๕ ตามกฎหมายนี้ยังผิด นอกจากกฎหมายอาญาอื่น ๆ
แล้วยังผิดตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย ก็บอกว่า หรือพระราชบัญญัติ คือหมายความว่า
กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่ว่าแล้วนะครับ หรือพระราชบัญญัตินี้
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ผมไม่ทราบว่าจะตอนที่
ท่านยกร่างฯ ฉบับนี้ขึ้นมาในที่นี้ก็โง่งไม่ทราบนะครับ ท่านไม่ต้องบอกละครับ
เพราะว่าในเมื่อท่านบอกว่าผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ต้องบอกครับ เขาก็ต้อง
ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ที่สำคัญท่านประธานครับ ถ้าเป็นอย่างที่ท่านว่า

สมมุติถ้าเป็นจริง สมมุติว่ามีหลักกฎหมายอย่างท่านว่าจริง ๆ ท่านบอกว่า พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะเลือกเสริมมาตรการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมเป็นห่วงครับ ว่าถ้าเป็นอย่างนั้นจะเป็นการชี้โพรงให้กระรอกหรือเปล่า เพราะอะไร เพราะถ้าเกิดว่าเราไม่พูดว่าหนึ่งคนหรือสองคน ตามประมวลกฎหมายนี้ ตามพระราชบัญญัติกฎหมายนี้ มาตรา ๕ เขาบอกว่า ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านประธานครับ โทษของกฎหมายอาญาที่ท่านยกไม่ว่าจะเป็นมาตรา ๒๘๒ มาตรา ๒๘๓ มาตรา ๒๘๔ หรือมาตรา ๓๑๒ มาตรา ๑๒ ทวิ หรือมาตรา ๑๒ ตรี ที่ท่านแก้ไขเสริมมาตรงนี้ ท่านประธานครับ โทษเหล่านั้นหนักกว่าโทษในมาตรา ๗ ครับ ท่านจะชี้โพรงให้กระรอกหรือครับว่า การกระทำเหล่านี้คุณมาเอากฎหมายนี้ก็แล้วกัน โทษเบากว่า ที่สำคัญร้ายที่สุดครับ มาตรา ๗ วรรคสุดท้ายบอกครับว่า ถ้ารับสารภาพจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้ เท่ากับคุณกำลังเขียนมาตรา ๗ ให้กฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาน้อยกว่าที่เขาได้รับตามประมวลกฎหมายอาญา คุณกำลังเขียนกฎหมายฉบับนี้ให้ไปลงโทษคนที่กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีน้อยกว่าที่เขาควรจะได้รับตามกฎหมายนั้น เพราะกฎหมายตรงนี้นอกจากสมคบกัน ๒ คนอย่างเดี๋ยวแล้ว โทษของความที่สมคบ ๒ คน ผมถามครับ ท่านประธานครับ สำคัญสำนึกของคนปกติโทษมันควรจะหนักกว่าคนเดียวหรือเปล่า แต่ประธานโทษครับ กฎหมายฉบับนี้โทษของคนสมคบกัน ๒ คน กลับเบากว่าคนกระทำคนเดียวตามประมวลกฎหมายอาญาครับ เบาว่าการกระทำของคนคนเดียวตามกฎหมายการค้าประเวณีครับ นี่หรือครับการเขียนกฎหมาย ผมถึงได้ถามครับว่า มาตรา ๕ นี้มันเป็นหัวใจของกฎหมาย แต่ไม่ได้เขียนอะไรไว้ตรงนั้น ท่านไม่ได้บอกเลยครับว่าในมาตรา ๕ ใครเป็นคนกระทำความผิด ขึ้นมาก็ซื้อขายจำหน่าย พามาจาก ใครซื้อก็ไม่บอก ผิดอย่างไรก็ไม่รู้ บอกมาดูตรงนี้ เพราะฉะนั้นตรงนี้ท่านประธานครับ ที่ท่านกรรมาธิการชี้แจงมานั้น ผมขอกราบเรียนว่ายังไม่ตรงประเด็นและไม่ได้มีเหตุผลชี้แจงให้ที่ประชุมแห่งนี้ได้รับทราบเพื่อจะลงมติเลยครับ ขอบพระคุณท่านสมาชิกจากรัฐบาลนะ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :

เชิญคุณหญิงสุพัตราครับ

๑๓๒

สพ ๗/๒๕๔๐ (ส. ๒)

พัชรี ๕๙/๓

คุณหญิงสุภัทรา มาศดิตถ์ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ดิฉัน สุภัทรา มาศดิตถ์ พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดนครศรีธรรมราช
ดิฉันอยากจะขอให้สภานี้กรุณาช่วยพิจารณาเหตุผลนะคะ เมื่อกี้ท่านสมาชิกจาก
กำแพงเพชรก็ได้พูดไปแล้ว ดิฉันขอเรียนทำความเข้าใจหนึ่งเพื่อให้กฎหมายนี้
สมบูรณ์ เมื่อปี ๒๕๓๒ ดิฉันเป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้ตั้งคณะกรรมการ
ขึ้นมาชุดหนึ่งศึกษากฎหมายทั้งระบบ แล้วกฎหมายฉบับนี้มันค้างอยู่ แล้วที่ตั้งใจทำ
เพื่อให้มีกฎหมายพิเศษแล้วก็มีโทษของเขาเองอยู่ในตัว เนื่องจากว่าเป็นปกติ
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติที่เคยเป็นตำรวจอาจจะอธิบายตรงนี้ได้ดีกว่า -----

- ๖๐/๑

จะด้วยเหตุอะไรก็ตามเมื่อมีการกระทำผิด จะเป็นการค้าหญิงและเด็ก หรือปราม การค้าประเวณีก็ดี ตำรวจมักจะใช้กฎหมายพิเศษนี้โดยไม่ไปใช้กฎหมายอาญา นี้ควบกัน เพราะฉะนั้นตอนนั้นก็เลยมีการประชุมกรรมการส่งเสริมประสานงาน สตรีแห่งชาติ และตั้งกรรมการขึ้นมาเพื่อจะศึกษาทั้งระบบ แล้วก็พยายาม ทำเป็นกฎหมายพิเศษ เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้หัวใจคือมาตรา ๕ ซึ่งจริง ๆ แล้วคุณอัญชลีนี้ได้ใช้ร่างฯ ซึ่งได้ทำกันมาหลายปี แต่วามันไม่ได้ผ่านสภาสักที ดิฉันอยากจะกราบเรียนคือดิฉันคิดอยู่นานว่า ดิฉันจะพูดประโยคนี้ดีไหม แต่ดิฉัน คิดว่าจำเป็นต้องพูด ก็คือว่าท่านวุฒิสมาชิกหลายท่านซึ่งร่วมในการร่างฯ มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ พิจารณาเรื่องนี้มา ท่านก็บอกว่าขอให้พยายามอธิบายในสภา แปรญัติมาตรา ๕ นี้ให้ได้ เพราะว่าถ้าออกไปอย่างนี้ ท่านในฐานะวุฒิสมาชิก ท่านก็ผ่านไม่ได้ เพราะหัวใจสำคัญของกฎหมายมันไม่ผ่าน เพราะฉะนั้นถ้าเรา อยากให้กฎหมายสมบูรณ์ออกไป และไม่ซ้ำกับการที่วุฒิสภาแก้แล้วกลับมาตั้ง กรรมการธิการร่วม ซึ่งดิฉันก็ไม่ทราบนะคะท่านประธาน ว่าท่านจะทำอย่างไร ในการที่จะกลับไปมาตรา ๕ ได้ เพราะหัวใจมันอยู่ตรงนั้น ดิฉันขอประทาน กราบเรียนสมาชิกทุกท่านว่าให้พิจารณาอย่างถ่องแท้ อย่าให้วุฒิสภาเห็นว่าเรา ผ่านกฎหมายไปโดยไม่รอบคอบ ดิฉันก็เคารพในการชี้แจงของท่านกรรมการ แต่ดิฉันคิดว่าดิฉันจำเป็นต้องพูดว่า เบื้องหลังในการทำกฎหมายก็คือเพื่อให้มี กฎหมายพิเศษ แล้วก็ให้สมบูรณ์ในตัวของมันเอง ขอบพระคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญออกเตอร์ปรีชา

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภาที่ เคารพครับ ผม นายปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม. ผมอยากจะทำความเข้าใจ ไปถึงความในมาตรา ๗ ครับ เฉพาะในเรื่องสมคบเท่านั้นครับ อันนี้โดยหลัก ของกฎหมายอาญา การกระทำเพียงแต่สมคบกัน ปรีक्षाหาหรือกันก่อนที่จะก้าวล่วง ไปถึงขั้นลงมือกระทำความผิด ต้องยอมรับว่าตามหลักกฎหมายอาญาเรายังไม่ ถือว่าเป็นความผิด เว้นแต่กฎหมายอาญาจะบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า เพียงแค่ สมคบเป็นความผิด ผมขออนุญาตยกตัวอย่างตามประมวลกฎหมายอาญาในเรื่อง ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชนครับ ในเรื่องของที่เราเรียกกัน ชองโจร ในมาตรา ๒๑๐ ขออนุญาตอ่านนิดหนึ่ง ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่ห้าคน ขึ้นไป อันนี้แหละครับเป็นความผิดเป็นพิเศษ กฎหมายอาญาจึงต้องบัญญัติเอาไว้

๑๓๔

สพ ๗/๒๕๔๐ (ส. ๒)

สุภัทวดี ๖๐/๒

ที่เราเรียกกันว่า ช่องโจร โดยนับเช่นเดียวกันครับ ความในมาตรา ๗ นี้ครับ ก็ต้องพูดถึงว่า สมคบเป็นความผิด ถ้ามาตรา ๗ ไม่เขียนเอาไว้ การสมคบกัน โดยทั่วไปตามประมวลอาญาจะไม่ใช่ความผิดครับ เพราะฉะนั้นมาตรา ๗ นี้จึง เขียนไว้ให้เป็นความผิดเป็นพิเศษครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านถวิล ไพรสณฑ์ อีกลีกท่านครับ

นายถวิล ไพรสณฑ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ถวิล ไพรสณฑ์ ไม่ใช่ นักกฎหมายนะครับ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร อยากเรียนถามท่านประธาน ผมไม่ถามใคร เพราะท่านประธานเป็นนายตำรวจผู้ใหญ่ เป็นเจ้าพนักงานสอบสวน เรื่องนี้ท่านตอบอย่างไร หรือจะถอนไปพิจารณาใหม่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประธานครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) : ขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล นครราชสีมา พรรคชาติพัฒนาครับ ถ้าให้ความเห็นของผมนั้น ผมอยากจะเรียนว่า เท่าที่ ทางคุณดวงกมล กฤษฏีกาชีแจงนี้ มันน่าจะเข้าใจนะครับ เพราะว่ากฎหมาย ฉบับนี้เป็นกฎหมายมาตรการนะครับ คือเราเน้นในเรื่องมาตรการ แล้วที่ ท่านที่ระพันธุ์ ขอภัยที่เอ่ยนามนะครับ ท่านถามว่า คนเดียวกระทำผิดนี้จะทำ อย่างไม่รู้ คือคนเดียวกระทำผิดก็คือหมายความว่า กฎหมายมีบัญญัติอยู่แล้ว ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือจะเป็นกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี บุคคลคนเดียวกระทำผิดตามกฎหมายใดก็ไปลงโทษ ตามกฎหมายนั้น แต่กฎหมายมาตรการนี้ มาตรา ๗ นี้เสริมขึ้น เสริมขึ้นเฉพาะว่า ในกรณีที่ยังไม่ได้กระทำความผิด เพียงแต่ว่า ๒ คนนี้ ร่วมกันสมคบกันนี้เพื่อจะ กระทำความผิด ก็มีความผิดแล้ว-----

แต่ถ้าเป็นคนเดียว ไม่มีความผิด นี่เป็นเพียงว่าเขากำหนดขึ้นมาเป็นมาตรการ เสริม แล้วท่านดอกเตอร์ปรีชาก็ได้กล่าวมาเมื่อกี้ก็เท่ากับเป็นการชี้แจงข้อเท็จจริง ในรายละเอียดอย่างนี้แล้ว ผมยังคิดว่าอันนี้น่าจะเข้าใจกันได้ ถ้าเราไปตีความ กันให้มันมากมายก่ายกอง คิดกันจนลึกลงไปแล้วมันก็ไม่มีความยุติ ฉะนั้นถ้าเราคิดกัน ให้มันสั้น ๆ เอาเหตุเอาผลนี้ ผมว่ากฎหมายฉบับนี้กฎหมายมาตรการนะครับ มาตรการ แล้วมาตรา ๗ นี่เป็นเพียงเสริมเท่านั้นเองนะครับ เสริมให้เห็นว่า ถ้า ๒ คน เพียงแต่เพื่อจะกระทำความผิด อันนี้คิดว่าเป็นการถูกต้องนะครับ ขอบคุณมาก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ผมขออนุญาตฟังท่านนิพิฏธ์บ้าง ท่านพิธีระพันธุหลายครั้งแล้วนะครับ ขออภัยครับ

นายนิพิฏธ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นิพิฏธ์ อินทรสมบัติ ประชาธิปัตย์ จังหวัดพัทลุงครับ ผมขออนุญาต สอบถามความคิดเห็นนะครับ ไม่ทราบว่าความเห็นของผมจะตรงกับที่ ท่านรองเลขาธิการกฤษฎีกาได้ชี้แจงต่อที่ประชุมหรือเปล่าครับ ผมขออนุญาต ท่านประธานอ้างถึงมาตรา ๕ นะครับ ประกอบมาตรา ๗ ที่กำลังพิจารณาอยู่ นี่นะครับ โดยเฉพาะในมาตรา ๕ ท้ายของมาตรา ๕ ที่บัญญัติว่า ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ทราบว่าความเข้าใจ ของผมจะถูกหรือเปล่าครับ สมมุติว่าผิดตามประมวลกฎหมายอาญานะครับ ก็ว่าตามกฎหมายอาญานะครับ ผิดตามประมวลกฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็ก และเยาวชนก็ว่าตามนั้น แต่ที่บัญญัติว่า ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงอำนาจ เช่น การกักเด็ก ซึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญาไม่มี ให้ใช้ตรงนี้เสริมประมวลกฎหมายอาญา เช่น ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ เช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ ในการเข้าตรวจค้น หรือว่ากักหญิงและเด็ก แต่ว่าในฐานะความผิดจริง ๆ นั้น เมื่อผิด กฎหมายอาญาก็ว่าตามกฎหมายอาญานะครับ แต่ใช้มาตรการเสริม เช่น มาตรา ๑๐ วรรคสุดท้าย การให้เด็กหรือหญิงเปิดความต่อศาลนะครับ ถือว่าเหตุในการกักนั้นสิ้นสุดแล้ว ความเข้าใจของผมอย่างนี้จะถูก หรือเปล่าครับ นี่คือมาตรการเสริมที่บัญญัติไว้ในท้ายมาตรา ๕ ที่ว่าให้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการ อำนาจนั้นคือ อำนาจทั้งหลายตาม

มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ เป็นต้นไป
ใช้หรือเปล่าครับ ถ้าอย่างนั้นก็ถือว่าเข้าใจกันได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการชี้แจงไหมครับ ใช้หรือเปล่าครับ คำถามของ
ท่านนิติกร

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ค่ะ ท่านก็เข้าใจถูก
แล้วค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านมานะมีอะไรครับ เชิญครับ

นายมานะ คูสกุล (นครพนม) : ท่านประธานครับ ผม มานะ
คูสกุล ความหวังใหม่ จากจังหวัดนครพนม คือผมได้อ่านในมาตรา ๕ นะครับ
แล้วก็มาดูมาตรา ๗ ถ้ามาดูในวรรคท้ายนี้ ถ้าใช้คำว่า หรือพระราชบัญญัตินี้
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือผมดูว่า
๒ วรรคสุดท้ายนี้นะครับ ๒ ประโยคสุดท้ายนี้เป็นการขยายความซึ่งกันและกัน
ไม่ได้ไปขยายความทั้งมาตรานะครับ นี่คือมาตรา ๕ ที่นี้พอถึงมาตรา ๗
ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปนี้นะครับ ผมคิดว่านี่คือการเสริมมาตรา ๕
ใน ๒ วรรคสุดท้าย ก็คือ หรือพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยไม่รวมไปถึงกฎหมาย
ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วย
สวัสดิภาพเด็กและเยาวชนนะครับ ถ้าผมเข้าใจอย่างนี้ไม่ทราบว่า
จะถูกต้องหรือไม่ เพราะว่าผมฟังที่แรกผมก็ขังงงนะครับ แต่พอมาฟัง
ท่านประธานวุฒิสภา ท่านได้แล้วก็มาจับประเด็นเอาตรง ๒ วรรคสุดท้าย
กับมาถึงมาตรา ๗ วรรคแรก และมาอ่านดูมาตรา ๗ ทั้งหมด จะเห็นว่า
ในมาตรา ๗ นั้นน่าจะเป็นการขยาย หรือพระราชบัญญัตินี้ นะครับ คือจะใช้
มาเป็นข้อความเฉพาะตรงนี้แค่นั้นเอง ไม่ทราบว่า จะถูกหรือเปล่าครับ
ผมอยากขอให้ทางกรรมาธิการได้ชี้แจงด้วย แต่ถ้าไปเถียงว่า ถ้าทำ
คนเดียวผิดหรือเปล่านี่ ผมว่าน่าจะ ไปอยู่ที่พระราชบัญญัติฉบับอื่นนะครับ
คือประมวลกฎหมายอาญา ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เห็นท่านสุนัยยกมือ เชิญครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม สุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดนครสวรรค์ พรรคชาติพัฒนา ผมเห็นเจ้าหน้าที่จากกฤษฎีกา ก็โต้เถียงกันกับท่านผู้พิพากษา ตัดสินกันไม่ได้ เห็นจะต้องให้ทนายความคัดค้านแทนนะครับท่านประธาน ก่อนที่จะได้มีการพิจารณา แล้วก็มีการยกมือกันนั้น ถ้าเป็นไปได้อยากจะให้ทางท่านประธานคณะกรรมการ ได้รวบรวมประเด็นอีกครั้งหนึ่งในการชี้แจง ผมต้องขออนุญาตครับ ตรงที่ว่า ผมเองก็ไม่ได้เป็นกรรมการ แต่เห็นว่าเป็นสาระสำคัญในเรื่องนี้ แล้วก็มีการชี้แจงกันในหลาย ๆ ด้าน เท่ากับว่าจริง ๆ แล้วพระราชบัญญัติฉบับนี้ถ้าจะมองเห็น เป็นเรื่องแปลก ก็ต้องยอมรับว่าเป็นเรื่องแปลกครับ เพราะโดยหลักการตาม ประมวลกฎหมายอาญานั้น ต้องมีเจตนาในการกระทำความผิด ถ้ากระทำแล้ว ไม่บรรลุต่อผล ก็ถือว่าเป็นเรื่องขึ้นพยายาม การเตรียมกระทำความผิดนั้น ในประมวลกฎหมายอาญานั้นจำกัดไว้ให้น้อยมากครับ ให้เฉพาะในส่วนที่กระทำต่อ องค์พระประมุขเป็นสาระสำคัญ ว่าจริง ๆ แล้วกฎหมายฉบับนี้ก็มีความแปลก อยู่ในตัวครับ ผู้ใดเตรียมตามมาตรา ๖ ก็เห็นชัดแล้วครับว่า เจตนาของ กฎหมายฉบับนี้ต้องการสร้างความแปลกแท้ ๆ และ ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับพยายาม กระทำความผิดครับ แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้โดยเฉพาะ เลยว่า แม้เตรียมการก็จะเอาผิดนะครับ นี่ประการที่ ๑ มาตรา ๗ ก็ใช้คำว่า การสมคบ ก็คงจะชัดเจนอยู่ในมาตรา แต่ว่าพอวรรคสามนี้แปลกไปอีกครับ ในกรณีที่ความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้า ขัดขวางของผู้สมคบ ถ้าผู้สมคบไปขัดขวางอีกละครับ ทำให้การกระทำนั้น กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้น แทนที่จะนึกเป็นคนดีนะ ไม่น่าจะรับโทษ กลายเป็นว่าผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้น คงต้องรับโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งเท่านั้น จะเห็นได้ว่ามาตรการเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ นั้น ต้องการจะปราบปรามการค้าหญิงและเด็กอย่างเข้มงวด ผมเองก็เห็นด้วยครับ ในฐานะผมเองก็เป็นกรรมการของมูลนิธิเด็ก ทำงานด้านเด็กมานาน คราวที่แล้วก็เป็นกรรมการกิจการเยาวชน สตรีและผู้สูงอายุด้วยนะครับ ดังนั้น ผมคิดว่า

เราไม่ต้องมาเถียงกันแล้วละครับ เพราะเจตนาของกฎหมายฉบับนี้นั้น ต้องการ
จะดำเนินการเข้มงวดขึ้นอีก ผมมาดูรายชื่อของกรรมการก็น่าจะเข้มงวดหรือครับ
มี ๒๖ ท่าน เป็นสุภาพสตรีเสียกว่าครึ่ง

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
ไม่ต้องอ่านรายชื่อ นะครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ครับ ไม่ได้อ่านหรือครับ
ในตำแหน่งต่าง ๆ นั้น ปราบกฏมีท่านประธาน รองประธาน เลขานุการ ผู้ช่วย
เลขานุการ มีผู้ชายอยู่คนเดียวครับ คือ พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล ดังนั้น ความจริง
ตั้งแต่สภาสัมัยที่แล้วกฎหมายฉบับนี้ก็เข้ามา เราก็ถกเถียงกันมากอยู่เหมือนกันว่า
เอากันอย่างนั้นเชียวหรือ ในเมื่อบอกอยากจะได้แบบนี้ ก็ออกมาอย่างนี้ ส่วนหนึ่ง
ที่เดียวครับ ก็เพื่อนสมาชิกฝ่ายค้านในวันนี้ ในขณะที่นั้นก็สนับสนุนกฎหมายในลักษณะนี้
อย่างเต็มที่ ผมคิดว่าข้อความมันชัดอยู่ในตัวแล้วครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
ถ้าชัดก็กรรณาสรูปได้แล้ว

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ผมยังคิดว่าถ้าฟังกันแล้วยังไม่ชัด
เพราะยังมีคนยกมืออีกนะครับ ท่านประธาน มีหมอด้อย มีหลายคนยกมือ ดังนั้น ตรงนี้
ถ้าจะให้ผ่านกันจริง ๆ แล้วละก็ ขอให้ประธานได้สรุปประเด็นอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็
เสนอให้มีการลงมติเลยครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านเอกภาพครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
 กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด พรรคเสรีธรรม
 ขออนุญาตครับ ที่เราถกเถียงกันอยู่เพื่อหาเหตุผลในข้อสรุปนั้นครับ
 ขออนุญาตนะครับ ผมได้อ่านมาตรา ๕ ที่หลายคนสงสัยนะครับ บอกว่าเมื่อสรุป
 สุดท้ายนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้
 ดำเนินการนะครับ ไม่ใช่ให้ลงโทษตามกฎหมายนี้นะครับ ให้ดำเนินการ
 ตามพระราชบัญญัตินี้ ดำเนินการอย่างไรครับ ก็มาดูมาตรา ๘ มาตรา ๙
 มาตรา ๑๐ นะครับ มาตรา ๘ นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจตรา สอดส่อง
 ดูแลตามท่าอากาศยาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง มาตรา ๙ เพื่อป้องกัน
 และปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ ให้พนักงาน
 เจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้ เรียงมานะครับ ๑. มีหนังสือเรียกให้บุคคลมาให้
 ถ้อยคำ ๒. ตรวจตราตัวหญิงหรือเด็กที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นผู้เสียหายจาก
 การกระทำความผิดอาญา แล้วก็ ๓. ตรวจค้นสถานที่ อ่านรายละเอียดดูนะครับ
 จะเห็นว่ามาตรา ๕ นั้นไม่ใช่มาตราให้ลงโทษนะครับเป็นมาตราที่บอกว่า
 ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ฉะนั้นมาตรา ๗ ที่เราถกเถียงกันอยู่นั้น
 ถูกต้องแล้วนะครับ มันจะต้องมีกฎหมายพิเศษ ถ้าจะลงโทษคนที่สมคบกัน
 เหมือนกับที่อาจารย์ปรีชาพูดนะครับ ฉะนั้นมาตรา ๕ ไม่ได้ผิดแปลกแตกต่าง
 ไม่ได้ผิดหลักการเลยนะครับ ถูกต้องทุกอย่างนะครับ ผมว่าเราลงมติได้แล้วครับ
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพีระพันธุ์ครับ อีกครั้งหนึ่ง

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
 ขอบพระคุณครับ กระผม พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค กทม. ประชาธิปัตย์ ท่านประธานครับ
 ผมเข้าใจอยู่แล้วครับประเด็นที่พูดกันนี้ แต่ผมเกิดความสงสัยครับท่านประธาน ที่ผม
 อภิปรายมาว่า ถ้าตรงนี้เป็นจริงอย่างนั้นคือเป็นเพียงมาตรการเสริม ท่านประธาน
 เป็นนักกฎหมาย ท่านประธานคงทราบดีว่ามาตรการเสริมมันต้องลงโทษหนักกว่า
 มาตรการปกติ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือประมวลกฎหมายอะไร
 ที่มีอยู่แล้วนั้น ไม่ได้แปลว่าเราจะออกกฎหมายอื่นให้มีความผิดหรือบัญญัติโทษ
 ให้สูงกว่าเดิมไม่ได้ แต่สิ่งที่จะต้องออกมาโดยเฉพาะท่านเพื่อนสมาชิกหลายท่าน
 อภิปรายว่า ตรงนี้เป็นมาตรการของความเข้มงวดในเรื่องของการป้องกัน
 การปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก โดยเฉพาะเน้นไปเรื่องของการค้าประเวณี

ท่านประธานครับ เมื่อสักครู่ท่านกรรมาธิการได้มีการหยิบยกตัวอย่างมาตรา ๒๘๒ ถ้ามตรา ๒๘๒ ของประมวลกฎหมายอาญา ผมจะไม่อ่านรายละเอียด แต่ผมจะบอกท่านประธานว่าโทษที่กำหนดไว้เนะครับ กระทำคนเดียวตามประมวลกฎหมายอาญาบอกว่า ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีถึง ๑๐ ปี แต่ว่าโทษสูงสุดคือ ๑๐ ปี ถ้าเป็นการกระทำแก่เด็กหญิง หรือหญิงอายุไม่เกิน ๑๘ ปี โทษหนักขึ้นครับ ถึง ๑๕ ปี แปลว่าถ้าตรงนั้นเขาทำคนเดียว ผมยกตัวอย่างแค่มาตราเดียว ๒ วรรคโทษถึง ๑๐ ปี ถึง ๑๕ ปี ถ้าตรงนี้เป็นมาตรการเสริม เรากำลังบอกว่า เรื่องการสมคบ สมคบตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๘ หรือมาตรา ๓๐๙ ประมวลนั้นเนะครับ ท่านประธาน เขาเป็นเรื่องที่กำหนดว่าสมคบกัน อย่างนี้ผิดเลย เป็นความผิดที่สมคบครับ มันไม่ใช่เรื่องอย่างนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา นั้น เป็นเรื่องของสมคบ เป็นความผิด แต่ตรงนี้เรากำลังจะบอกครับว่า สมคบ เมื่อสักครู่ท่านกรรมาธิการบอกว่า สมคบก่อนกระทำความผิด ซึ่งไม่ใช่ ก่อนกระทำความผิด มันไปเข้าตรงมาตรา ๖ ซึ่งเมื่อสักครู่มีเพื่อนสมาชิกอภิปรายไปแล้ว เรื่องของการเตรียม การร่วมกันกระทำความผิด ตรงนั้นมันไปเข้ามาตรา ๖ ส่วนมาตรา ๗ เรื่องของการสมคบ ท่านประธานครับ มันขึ้นตอนตั้งแต่ก่อนจนกระทั่งถึงกระทำความผิด มันชัดเจนอยู่ในมาตรา ๗ วรรคสอง วรรคสาม แต่ที่ผมอภิปรายตรงนี้ ท่านประธานครับ มันเป็นไปได้อย่างไรครับว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็น มาตรการเสริม มาตรา ๗ เป็นมาตรการเสริมเพื่อจะเข้มงวดกับกระบวนการค้าหญิงและเด็ก ก็แปลว่าเรากำลังจะเข้มงวดกับผู้กระทำความผิดกฎหมายอาญา เรากำลังจะเข้มงวดกับผู้กระทำความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี แต่เหตุไฉนครับเมื่อเราเข้มงวด แต่เรากำลังจะบอกว่า ตามมาตรา ๗ เราเข้มงวด แต่ถ้าคุณสมคบกัน ๒ คนขึ้นไป เราเอาโทษคุณน้อยลง เท่าที่ผมบอกท่านประธานไปแล้ว อภิปรายไปแล้วว่า ผมยกตัวอย่างมาตราเดียว มาตรา ๒๘๒ วรรคแรก กับวรรคสอง กระทำความผิดคนเดียว วรรคแรก จำคุกถึง ๑๐ ปี วรรคสอง ทำแก่เด็กหญิงหรือหญิงอายุยังไม่เกิน ๑๘ ปี ท่านประธานครับ โทษถึง ๑๕ ปี นั่นคือทำความผิดคนเดียว คนเดียวครับท่านประธาน แต่ว่าตาม มาตรา ๗ สมคบกันบอกเอาโทษแค่ ๕ ปี แล้วอย่างนี้เป็นมาตรการเสริมหรือครับ ถ้าอย่างนี้เราจะเข้มงวดหรือครับ ถ้าเป็นอย่างนี้คนที่เป็นผู้ร้ายเขาบอก ถ้าอย่างนั้นฉันร่วมสมคบกัน ๒ คน ๓ คน ไม่ดีกว่าหรือ โทษจะได้เบาลง ถ้าฉันทำคนเดียวฉันไปผิดประมวลกฎหมายอาญาโทษ ๑๐ ปี ๑๕ ปี ถ้าอย่างนี้

เป็นการส่งเสริมหรือเป็นการเข้มงวด ตรงนี้มันชัดเจนครับว่า ตรงนี้มัน
คนละเรื่องกับเรื่องของความสมคบที่เป็นข้อโจรตามประมวลกฎหมายอาญา
เพราะมันเป็นคนละอย่างคนละประเภท เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมถึงได้บอกว่า
ขอกราบเรียนท่านประธาน ไปถึงกรรมการช่วยอธิบายให้ชัดเจนว่า
ถ้าตรงนี้เป็นมาตรการเสริม ท่านต้องเสริมเพื่อเข้มงวด เสริมเพื่อลงโทษ
ให้หนักขึ้น แต่ในขณะนี้ท่านเสริมเพื่อไปเอาโทษเขาเบาลง แล้วเท่ากับ
ไปส่งเสริม ไม่ใช่เสริมนะครับ ไปส่งเสริมให้กระทำความผิดมากขึ้น
เพราะจะได้ชวนกันมาทำความผิด ๒ คนขึ้นไปครับ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมขออนุญาตเรียนหาหรือ อภิปรายมาหลายท่านแล้วนะครับ ผมเห็นควรปิดอภิปรายได้นะครับ ถ้าท่านใดไม่เห็นเป็นอย่างอื่น ก็ถือว่าปิดอภิปรายนะครับ ผมจะขอถามมติครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : มาตราที่มีการแก้ไขนะครับ ขอเรียนถามว่า ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับคณะกรรมการที่มีการแก้ไข กรุณายกมือขึ้นครับ เห็นด้วยกับคณะกรรมการนะครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการที่มีการแก้ไข กรุณายกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ไม่มีนะครับ เป็นอันว่าที่ประชุมแห่งนี้เห็นด้วยกับคณะกรรมการที่มีการแก้ไขครับ เชิญต่อไปครับ ท่านเลขาฯ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เป็นการจบพิจารณาตามลำดับมาตราแล้วนะครับ ต่อไปจะเป็นการพิจารณาร่างสรุปลีกครั้งหนึ่งนะครับ ท่านผู้ใดที่ได้มีการแก้ไขถ้อยคำหรือไม่ครับ

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อารมณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) :

ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่าน

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อารมณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : ผมพันตำรวจโท ไหวพจน์ อารมณ์รัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกำแพงเพชร ในกรณีมาตรา ๗ นะครับ ที่มีข้อสงสัยว่า เมื่อกระทำความผิดในเรื่องของ

สมคบแล้วโทษน้อยลงนะครับ มีมาตรา ๗ วรรคสอง ครับ ถ้าเกิดผู้สมคบ
ด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านไวพจน์ครับ ขออนุญาตตอนนี้เป็นการแก้ไขถ้อยคำครับ
ที่ท่านชี้แจงมาเข้าใจแล้วครับ เป็นการแก้ไขถ้อยคำนะครับ ขอบคุณครับ

พันตำรวจโท ไวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) :

เป็นข้อสังเกตครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เอาไว้ให้มันจบก่อนครับ ขอบคุณครับ ถ้าหากว่าไม่มีสมาชิก
ท่านใดแก้ไขถ้อยคำนะครับ ต่อไปผมจะเรียนถามมติว่าจะเห็นชอบกับ
ร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ครับ ท่านผู้ใดเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ กรุณายกมือขึ้นครับ เห็นชอบนะครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบ กรุณายกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ไม่มีนะครับ เป็นอันว่าที่ประชุมแห่งนี้มีมติเห็นชอบ ขอบคุณ
ท่านกรรมาธิการครับ ต่อไปเป็นร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา
เสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้ารับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล ชาติพัฒนา
จังหวัดนครราชสีมาครับ เกี่ยวกับเรื่องที่เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)
ก็เป็นกฎหมายที่เสนอเข้ามาพร้อมกับร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกัน
และปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)
เป็นกฎหมายที่เสนอมาควบคู่กัน และคณะกรรมการวิสามัญชุดเดียวกันเป็น
ผู้พิจารณา บัดนี้การพิจารณาก็ได้เสร็จสิ้นแล้วนะครับ จึงขอนำเสนอต่อสภา
เพื่อพิจารณาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเลขาธิการฯ ครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่...) พ.ศ....
ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านไพโร ครับ

นายไพโร พัฒน์ (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม ไพโร พัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์
ขอขอบคุณท่านประธานที่อนุญาตให้ผมได้พูดนะครับ แต่สิ่งที่ผมพูดในมาตรา ๕
ตรงนี้ก็จะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราได้พูดกันไปแล้วเมื่อกี้นะครับ ผมจะแสดงให้เห็น
เห็นต่อที่ประชุมนะครับ ในส่วนของมาตรา ๕ เป็นการเพิ่มเติมข้อความใน
มาตรา ๒๘๓ ทวิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๒๘๓ ทวิ ในวรรคสามได้มีการ
แก้ไขคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำดังกล่าวนะครับ ผมขออนุญาตอ่านให้ที่
ประชุมฟัง ผู้ใดชอบเร็นผู้ซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษ
ตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี ตรงนี้นะครับ ได้ตัดคำว่า ซึ่ง
ออกไป เพราะฉะนั้นถ้าเราดูคำซึ่งใกล้เคียงกันก็จะมีอยู่ในมาตรา ๒๘๓ ทวิ
วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๑๒ ตี ซึ่งมีคำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง อยู่นะครับ ตรงนี้จะเป็น
ความเคลือบแคลงอยู่ว่า บุคคลดังกล่าวเป็นหญิงหรือชาย เป็นหญิงหรือเด็ก
หรือเฉพาะเด็กอย่างเดียว เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ผมจึงมีเหตุผลในการ
อภิปรายประกอบกันอยู่สามประเด็นด้วยกันที่อยากจะฝากไปยังกรรมาธิการผ่าน
ท่านประธานนะครับ

ประเด็นที่หนึ่ง ก็คือว่าเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติมาตรการ
ในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. .... ที่ได้เสนอมาร่วมกัน

ประการที่สอง บุคคลที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายนี้
เป็นบุคคลคนเดียวกันกับตามร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปราม
การค้าหญิงและเด็กหรือไม่ ผมต้องกราบเรียนผ่านท่านประธานนะครับ ตามไปยัง
กรรมาธิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในประเด็นที่สาม ซึ่งมาตรา ๒๘๓ ทวิ จะเป็น ผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี

แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ตรงนี้จะเป็นที่เด็กตามความหมายของมาตรา ๔
 ร่างพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ....
 นั้นเอง เป็นเด็กตามมาตรา ๔ คือบุคคลผู้มีอายุไม่เกิน ๑๘ ปีบริบูรณ์ ท่านประธานครับ
 ตรงนี้ผมขออนุญาตท่านประธานยึดโยงมาตรานี้ มาตรา ๒๘๓ ทวิ ในมาตรา ๕
 กับโทษตามพระราชบัญญัติที่ได้กำหนดเอาไว้หน้าครับว่า ถ้าเป็นบุคคลที่กระทำ
 ความผิดคนเดียวนี้อาจจะติดคุกตั้งแต่ ๕ ปีถึง ๒๐ ปี แต่ทำไมโทษของผู้สมคบกัน
 กระทำความผิดในมาตรา ๗ ของร่างพระราชบัญญัติที่แล้ว พุดง่าย ๆ ท่านประธานครับ
 ถ้าข่มขืนคนเดียวรับโทษ ๕ ปีถึง ๑๐ ปี แต่ถ้า ๑๐ คนทำไมรับโทษน้อยกว่า ถ้าอย่างนั้น
 ไม่เป็นการสนับสนุนให้เกิดการรวมโทษหรือรับท่านประธานครับ นั่นคือประเด็น
 นะครับ ผมจึงขอฝากท่านประธานผ่านไปยังกรรมาธิการ และประเด็นนี้กรรมาธิการ
 ต้องชี้แจงนะครับ เพื่อประกอบการพิจารณาลงมติต่อสภาแห่งนี้ เพราะว่าผมถือว่า
 กฎหมายทั้ง ๒ ฉบับเกี่ยวข้องกัน ยึดโยงกัน และต้องไปด้วยกันได้ ขอขอบคุณครับ
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านวิเชียร คันฉ่อง ครับ
 นายวิเชียร คันฉ่อง (ตรง) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม วิเชียร คันฉ่อง พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดตรัง ท่านประธานครับ
 ในมาตรา ๒๘๓ ทวิ ซึ่งกรรมาธิการได้แก้ไขตามมาตรานี้ในวรรคแรกเราจะ
 เห็นว่ามีผู้พาไปซึ่งอายุเกิน ๑๕ ปี แต่ไม่เกิน ๑๘ ปี เพื่อการอนาจาร นั่นคือใน
 มาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคแรก แต่พอมาวรรคสาม ผมอ่านแล้วชักสงสัยว่า ผู้ถูกพาไปนี้
 คือมีผู้พาไปและก็มีผู้ถูกพาไป ปรากฏว่าผู้ใดซ่อนเร้นหรือถูกพาไปตามวรรคแรก
 หรือวรรคสองต้องระวางโทษด้วย เขียนกฎหมายอย่างนี้ผมไม่เข้าใจนะครับว่า
 ผู้ถูกพาไปคือคนที่เขาจะพาไปข่มขืนก็ดี พาไปทำอนาจารก็ดี นั่นคือผู้ถูกพาไปไซ้ใหม่ครับ

เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเขียนคำว่า ผู้ถูกพาไป ในความหมายที่ผมเข้าใจนี้ ผมคิดว่าควรจะให้เป็นคำ ถูกข่มขืน ที่หนึ่งแล้ว ๒. มีการกระทำความผิดด้วย ผมจึงใคร่เรียนถามท่านกรรมาธิการนะครับว่า ข้อความเดิมที่เขาเขียนเอาไว้ว่า ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งพาไป ทำไมท่านมาเพิ่มคำว่า ถูกพาไป ซ้ำคำว่า ซึ่ง ออก เป็น ผู้ถูกพาไป ในความหมายของท่านคือใคร ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านดอกเตอร์ปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม. ผมคิดว่า ความในมาตรา ๒๘๓ ทวิ กิติ ในวรรคสามกิติ ทางท่านกรรมาธิการคงจะตกคำใดคำหนึ่งไปครับ คำที่น่าจะตกไปคือคำว่า บุคคล ผมขอลอนุญาตอ่านนะครับ ความที่ท่านเขียนนะครับ ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่งอายุเกิน คำว่า ซึ่งผู้ซึ่งอายุเกิน ผมคิดว่าคำที่นี้จะน่าจะเป็นคำว่า บุคคล ครับ ถ้าผมขอลอนุญาตเสนออย่างนี้จะชัดเจนไหมครับ ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปี น่าจะมีคำว่า บุคคล ครับ ในวรรคสามก็เช่นเดียวกันครับ ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลผู้ซึ่งถูกพาไป ความจะได้ความอย่างนี้น่าจะชัดเจนกว่าครับ ปรึกษาท่านกรรมาธิการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการว่าอย่างไรครับ เชิญกรรมาธิการครับ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : อันนี้หมายถึงคนที่ถูกพาไปทำอนาจารนั้นละคะ แล้วก็ใครไปซ่อนเร้นคนนั้นไว้ ก็เหมือนกับ มาตรา ๒๘๔ วรรคสอง แต่ว่าตรงนั้นเขามี ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกพาไป อันนี้ก็คือ บุคคลนั้นละคะ ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปหมายถึง ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตรงนี้ละ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการ ขอประทานโทษครับ เมื่อกี้ท่านดอกเตอร์ปรีชาเรียนถามว่า ท่านอยากมีความเห็นว่าจะเพิ่มคำว่า บุคคล ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคล ไม่ทราบว่ากรรมาธิการเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไรครับ ประเด็นที่ท่านถามขอความกรุณาอีกครั้ง ซ้ำ ๆ ก็ได้ครับ มาตรา ๒๘๓ ทวิ ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลที่ท่านอาจารย์ดอกเตอร์ปรีชา ขอแก้ แล้วก็วรรคสามก็ ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไป ขอความกรุณาตอบในประเด็นนี้ครับ

สพ ๗/๒๕๕๐ (ส. ๒)

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ความในวรรคแรก
ใช้ใหม่ละ ก็ใช้คำว่า ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปี ก็ได้รับความแล้วนะละ
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณไพโรจน์อีกครั้งหนึ่งครับ

นายไพโรจน์ พัฒโน (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพ สม ไพโรจน์
ประชาธิปไตย จากจังหวัดสงขลา จากการศึกษาของกรรมาธิการนะครับ ซึ่งประเด็นนี้
ผมได้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้แล้วเมื่อตอนอภิปรายในช่วงแรกนะครับ คือ ใน
มาตรา ๒๘๓ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่งอายุเกิน ๑๕ ปี
แต่ยังไม่เกิน ๑๘ ปี เพื่อการอนาจาร ตรงนี้กฎหมายต้องระบุให้ชัดเจนครับว่า
เป็นบุคคล สัตว์ หรือสิ่งของ และนอกจากนั้นจะเป็นหญิงหรือชายหรือว่าจะเป็น
ผู้ใหญ่ ซึ่งจริง ๆ แล้วก็จะมีในวรรคสาม ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรก
หรือวรรคสอง มาตรา ๓๑๒ ตวิ ก็มีนะครับ ท่านประธานครับ

และนอกจากนั้นก็จะมียุติบัญญัติอยู่ในมาตรา ๕ แห่งร่างพระราชบัญญัติมาตรการ
ในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. .... ในมาตรา ๕
ในกฎหมายอีกฉบับหนึ่งได้ระบุเอาไว้ว่า เด็ก หมายความว่า บุคคล
ผู้มีอายุไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์ ซึ่งเป็นบุคคลเดียวกันกับ ซึ่งผู้ซึ่ง นี้ครับ
เพราะฉะนั้นผมจึงขอความกรุณากรรมการ ผ่านทางท่านประธาน
ให้แก้ไขถ้อยคำเพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านปรีชาอีกครั้ง เชิญครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภา
ที่เคารพครับ ผม ปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม. ผมมีมาตรา
เปรียบเทียบกับครับ คือความในประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้ละครับ
เรื่องอนาจารครับ ความในมาตรา ๒๗๘ น่าจะนำมาเทียบกันได้ความอย่างนี้ครับ
ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบปี ต้องมีบุคคล ครับ ท่านประธานครับ
เห็นไหมครับ ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคล ที่นี้ความตามของกรรมการ
มาตรา ๒๘๓ ทวิ คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง มันเข้าใจยากครับ ถ้าเราเติมคำว่า บุคคล
ไปก็ เป็นกรรม ทำให้เข้าใจชัดเจนครับ ขอท่านกรรมการดูความใน มาตรา ๒๗๘
ของประมวลกฎหมายอาญา เรื่องอนาจารครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ ท่านประธานคณะกรรมการ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล ชชาติพัฒนา
นครราชสีมาครับ อันที่จริงในมาตรา ๒๘๓ ตอนที่พิจารณากันในคณะกรรมการ
ผมเองละครับ เป็นคนคิดขึ้นแล้วก็ปรึกษากันว่า ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่ง
มันหลายซึ่งเหลือเกิน แล้วก็ไม่ใช่เข้าใจ น่าจะใช้คำว่า ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุ
หรืออะไรอย่างนี้ต่าง ๆ ให้มีคำว่า บุคคล เข้าไปด้วย แต่ทางกฎหมาย
ได้ให้ความเห็นมาชนิดหนึ่งบอกว่า นี่เป็นภาษากฎหมาย กฎหมายเวลาจะอ้างขึ้น
เขาจะมีเป็นภาษากฎหมายของเขา ซึ่งเป็นแบบธรรมเนียมในการที่จะใช้
ถ้อยคำอย่างนั้น แล้วก็ตกลงคุยกันไปคุยกันมาก็เลยไม่แก้นะครับ แต่คิดว่า
ถ้าหากว่าในที่ประชุมนี้มีความเห็นหลาย ๆ ท่าน และเป็นที่ยอมรับร่วมกันจะแก้ว่า
ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุเกิน ๑๕ ปี สำหรับทางกรรมการปรึกษากันแล้ว
ก็คงว่าไม่ขัดข้องนะครับ

แล้วอีกคำถามหนึ่งที่ท่าน ไพโร พัฒโน ขอภัยที่เอ่ยนามนะครับ
เมื่อก่อนสงสัยมาก ท่านบอกว่า กฎหมายบัญญัติเอาไว้แบบนี้ ในมาตรา ๗
สมคบกัน ๒ คน ความผิดกลับจะลดน้อยลงไป แต่ถ้าเป็นการกระทำ
ความผิดคนเดียวกลับสูงขึ้น ชื่อนี้ผมอยากจะเรียนย้ำให้ท่านฟังให้ดีนะครับ
ในมาตรา ๗ นั้น ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิด
ท่านอ่านดูนะครับ มันมีคำว่า เพื่อ ครับ ไม่ใช่ที่ว่าผู้ใดสมคบกันตั้งแต่
สองคนขึ้นไปกระทำความผิด นั่นคือความผิดสำเร็จ แต่ถ้าเป็นการสมคบกัน
กระทำความผิดสำเร็จอย่างนั้น ก็ต้องมาลงโทษตามกฎหมายหลัก แต่
นี่เป็นกฎหมายมาตรการเสริมนะครับ เพียงแต่ว่าเพื่อจะกระทำความผิด
ถ้าสองคนขึ้นไป เอาละครับ เอาเรื่องละครับ นี่ละครับอ่านให้เข้าใจ
เพราะฉะนั้นตรงนี้ไม่น่าจะต้องสงสัยกันอีก ขอขอบคุณครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ผมทำความเข้าใจสักนิดหนึ่งนะครับ หมายความว่า
กรรมาธิการยอม ตามที่ท่านดอกเตอร์ปรีชา ได้กรุณาเสนอแนะ

นายไพโร พัฒโน (สงขลา) : ท่านประธานครับ
ผมใช้สิทธิพาดพิงนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : สักครูครับ เดี่ยวอีกสักครูครับ เชิญนั่งก่อน ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคล
ตามนั้นนะครับ อายุเกินกว่า . . . . ว่าไป ที่นี้มีอีกในวรรคสาม ผู้ใดซ่อนเร้น
ซึ่งท่านดอกเตอร์ปรีชา เสนอว่าควรที่จะเพิ่มคำว่า บุคคลผู้ถูกพาไป ไม่ทราบ
ว่ากรรมาธิการเห็นชอบหรือไม่อย่างไร จะได้พิจารณาให้มันเสร็จไปในคราวเดียวกัน
เต็มคำว่า บุคคล ขึ้นมาอีกนะครับ ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลผู้ถูกพาไป เห็นด้วย
หรือไม่อย่างไรครับกรุณาชี้แจง เชิญท่านประธานวุฒิจำลอง

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมาธิการ) :
ถ้าจะแก้เป็น ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลผู้ถูกพาไป คณะกรรมาธิการไม่ขัดข้องนะครับ
เพื่อให้เกิดความชัดเจน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณครับ เชิญท่านไพโรครับ

นายไพโร พัฒโน (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม
ไพโร พัฒโน ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดสงขลานั้นครับ ที่จริง ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งถูกพาไป
ผู้ซึ่งถูกพาไป ตรงนี้น่าจะเป็นเด็กมากกว่าครับ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมาย

ทั้ง ๒ ฉบับ ถ้าจะเป็นใช้คำว่า เด็ก นะครับ ผมขออนุญาตอ่าน
ให้ท่านประธานฟัง ในวรรคสาม ผู้ใดซ่อนเร้นเด็กซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรก
หรือวรรคสอง ในขณะที่เดียวกันมาตรา ๒๘๓ ทวิ ซึ่งบัญญัติเอาไว้ในมาตรา ๕
ตรงนี้นะครับ ก็จะแก้เป็น ผู้ใดพาไปซึ่งเด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี
เพื่อการรอนาจาร นะครับ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๕ ไม่ทราบว่า
ทางกรรมาธิการจะรับไว้พิจารณาหรือไม่อย่างไร ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประยุทธ์ครับ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม กระผม
ขอกราบเรียนท่านประธานเฉพาะส่วนในวาระสามที่ทางคณะกรรมการแก้ไข
เพิ่มเติม กระผมได้พิจารณาตามตัวร่างเดิม คือเจตนาที่จะลงโทษผู้ใดซ่อนเร้น
ผู้ซึ่งพาไปตามวาระแรก หรือวาระสอง ท่านประธานครับ ในกรณีทาง
คณะกรรมการมาแก้ไขบอกตัดคำว่า ซึ่ง ออก แล้วก็เติมคำว่า ถูก ลงไป
กลายเป็น ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป แล้วก็มีความผิด ตามวาระแรก วาระสอง
นั้น จะบัญญัติเป็นความผิดให้ผู้กระทำความผิดผู้ซึ่งพาไปเป็นความผิด ในกรณีถ้า
สมมุติว่าบังเอิญท่านประธานเองเห็นการกระทำต่อเด็กของคนกลุ่มหนึ่ง ถ้าหาก
ท่านประธานไม่ซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป ท่านประธานก็ผิด ถ้าจะอ่านเคร่งครัดตาม
มาตรานี้ สมมุติว่าในกรณีที่มีการนำเด็กไปเพื่อกระทำอนาจาร แท้ที่จริงแล้ว
กระผมคิดว่า ทางคณะกรรมการไปเบี่ยงเบนเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้
เสียสิ้นเชิง แทนที่จะเป็นการบัญญัติความผิดผู้ซ่อนเร้นผู้ซึ่งพาไป ผู้ซึ่งพาไปคือ
ผู้กระทำความผิดในวาระแรก วาระสอง แต่ในกรณีที่เป็นความใจดีของ
ผู้ใดผู้หนึ่ง แม้จะเป็นการซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปเพื่อให้เขาปลอดภัยก็จะบัญญัติเป็น
ความผิด ผมคิดว่าจะเป็นการลับสนในการบัญญัติกฎหมาย แก้กันไปแก้กันมา
แทนที่ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปก็จะเป็นคุณ กลับกลายเป็นโทษ กระผมคิดว่ามันก็คง
ไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในมาตรานี้วาระสาม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านนพดลครับ

นาย นพดล บัณฑิต (กรุงเทพมหานคร) : ขอขอบคุณครับ
ท่านประธานครับ ผม นพดล บัณฑิต ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ความจริง
ผมไม่ได้แปรญัตติไว้ แล้วก็ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะลุกขึ้นมาอภิปราย
แต่เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างสำคัญ เพราะว่าเป็นเรื่องที่เราแก้ไข
ประมวลกฎหมายอาญา ท่านประธานซึ่งเป็นนักกฎหมายก็คงทราบว่า
ประเทศเราใช้ระบบประมวลกฎหมาย เพราะฉะนั้นถ้อยคำที่จะใช้แต่ละมาตรา
นี่นะครับ นอกจากจะต้องดูในการแก้ไขใน พ.ร.บ. ที่เราพิจารณาในสภาวันนี้
เราจะต้องดูถ้อยคำที่เกี่ยวข้องในมาตราอื่น ๆ ด้วยนะครับ ผมขอใช้เวลา

ไม่นานครับท่านประธานครับ จะขอความกรุณาท่านกรรมาธิการได้ดู
มาตรา ๒๘๓ ทวิ ความจริงบุคคลซึ่งอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี
ในกรณีมาตรา ๒๘๓ ทวิ หรือบุคคลที่อายุเกินสิบห้าปี ในมาตรา ๒๘๔ นั้นครับ
ผมขออนุญาตเทียบเคียงมาตรา ๒๗๘ อย่างที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ท่านอาจารย์ ดอกเตอร์ปรีชาได้พูดถึงบุคคลซึ่งอายุกว่า ๑๕ ปี เขาไม่ได้ใช้
คำว่า ผู้ซึ่ง หรือครับ เขาใช้คำว่า บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี เพราะฉะนั้น
มาตรานี้ถ้าเราจะแก้ไขจริง ๆ ผมคิดว่าควรจะต้องดูมาตราที่เกี่ยวข้องด้วย
ผมกราบเรียนเสนอท่านประธานผ่านไปยังท่านกรรมาธิการดังนี้ครับว่า การที่
เราจะใช้คำว่า ผู้ซึ่ง หลายขั้นตอนนี้ควรจะเปลี่ยนเป็น บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี
เป็นใช้คำว่า บุคคล จะเหมาะสมกว่า เพราะบุคคลนั้นใช้ได้กรณีทั้งเพศชาย
และเพศหญิง นั้นเป็นประเด็นแรกนะครับ การแก้ไขมาตรา ๒๘๓ ถ้าหากเรา
จะใช้ บุคคล เราจะต้องไปมองดูมาตรา ๒๘๒ มาตรา ๒๘๓ มาตรา ๒๘๓ ทวิ
และมาตรา ๒๘๔ ด้วยเพื่อให้สอดคล้องกัน ประมวลกฎหมายอาญาเป็น
ประมวลกฎหมายที่สำคัญครับท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะแก้ไขต้อง
ทำให้หมดจด สอดคล้องกับประเพณีนิติวิธีที่เราเคยทำมาในอดีต เพราะว่า
การตีความจะได้ตีความในมาตรฐานอันเดียวกัน ผมกราบเรียนท่านประธาน
แล้วก็ท่านกรรมาธิการไว้ด้วยความเคารพอย่างยิ่งครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมขออนุญาตเรียนอย่างนี้ครับว่า ขอประทานโทษคือขณะนี้ทางกรมการศึกษายอมตามที่ ดอกเตอร์ปรีชา สุวรรณทัต ได้เสนอโดยที่แก้ถ้อยคำไปว่า ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุเกินกว่าสิบห้าปีตามวรรคแรก และวรรคสาม ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลผู้ถูกพาไป ตามที่แก้แล้ว ไม่ทราบว่าท่านกรมการเห็นด้วยไหมเชิญท่านสุพรครับ

นายสุพร ดันยตั้งตระกูล (กรมการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเกรงว่าจะข้ามความสำคัญ ซึ่งท่านผู้มีเกียรติจากมหาสารคาม ได้กรุณาอภิปรายไปเมื่อสักครู่ ความเป็นจริงในมาตรา ๕ ที่แก้ไขมาตรา ๒๘๓ ทวิ โดยเฉพาะในวรรคสาม ซึ่งค่อนข้างจะชัดเจนในความหมายเดิมที่ได้ตราไว้ตามร่างก็คือ เป็นเจตนาของกฎหมายที่จะให้ลงโทษผู้ที่เอาผู้กระทำความผิดไปซ่อนเร้นไว้ แต่ปรากฏว่าหลังจากแก้ไขถ้อยคำไปเพียง ๒ คำเท่านั้นเองครับ กลายเป็นว่าคนที่ไปซ่อนเร้นผู้ที่เป็นผู้เสียหายจะกลายเป็นคนกระทำความผิดไปด้วย ซึ่งตรงนี้เป็น การเปลี่ยนวัตถุประสงค์ของการลงโทษในวรรคสามนี้อย่างชัดเจน ผมอยากให้กรมการได้กรุณาอีกครั้งหนึ่งครับ ความเป็นจริงนั้นผู้ที่อาจจะให้การช่วยเหลือผู้ที่ถูกกระทำหรือว่าผู้เสียหายนั้นอาจจะเจตนาที่ดี เช่นเด็กที่ถูกกระทำเป็นผู้เสียหายแล้วบังเอิญมีผู้ช่วยเหลือเอาไปเก็บซ่อนเร้นไว้ จนกว่าเจ้าพนักงานจะเดินทางมาถึงนั้นอาจจะถูกดำเนินคดีได้ตามที่แก้ไขอย่างนี้ แต่ถ้าหากว่าผู้ใดให้การซ่อนเร้นต่อผู้กระทำความผิด ตามเจตนารมณ์เดิมของร่างฯ ที่กำหนดไว้นั้น น่าจะเป็นคนรับความผิดมากกว่า ผมคิดว่าน่าจะกลับไปใช้ร่างเดิมตามข้อติติงของท่านประยุทธ์ ท่านผู้มีเกียรติที่ได้เสนอไว้ จึงอยากจะย้ำตรงนี้เพิ่มเติม เกรงว่าจะผ่านเลยไป ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพีระพันธุ์ครับ

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานครับ ผมพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ท่านประธานครับ ในประเด็นเรื่องคำว่า บุคคล หรืออะไรนี่นะครับ ผมคงจะไม่อภิปรายมา เพียงแต่ที่ผมคิดว่าท่านประธานจะหารือกับกรมการในการปรับแก้ถ้อยคำนี้ นะครับท่านประธานเพราะผมเห็นด้วยตรงคำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง นะครับ ผมไม่เคยเห็นในกฎหมายอาญา มีแต่บุคคลอื่นหรือผู้อื่น ผมกราบ

เรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า เมื่อสักครู่ผมได้ยื่นท่านประธานตามเฉพาะ
 ในวรรคแรกกับในวรรคสาม แต่ผมเห็นอย่างนี้ครับท่านประธานว่า ถ้าใน
 มาตรา ๒๘๓ ทวิ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนแก้คำว่า ผู้ มาเป็น บุคคล จะต้อง
 แก่ทุกวรรคครับท่านประธาน เพราะมีเช่นนั้นแล้วท่านประธานแก้วรรคหนึ่งกับ
 วรรคสาม มาเปลี่ยนเป็นคำว่า บุคคล แต่ท่านประธานดูในวรรคสองกับวรรคสี่
 ยังมีคำว่า ผู้ อยู่ครับ เพราะฉะนั้นถ้ากลายเป็นว่าในมาตรา ๒๓๘ ทวิถ้าแก้
 เฉพาะวรรคหนึ่งกับวรรคสาม จะกลายเป็นว่าในมาตราเดียวกันนี้เราใช้
 คำอยู่สองคำ คือคำว่า บุคคล และคำว่า ผู้

ประการที่สอง ท่านประธานครับ ในวรรคสามที่ท่านสมาชิกอภิปราย
 กันมากในเรื่องของผู้ใดไปซ่อนเร้น ผมเข้าใจในเจตนารมณ์ที่ดีของกรรมาธิการ
 ผมเข้าใจว่าปรารถนาที่แท้จริงของกรรมาธิการก็คือว่า ในความผิดตาม
 มาตรา ๒๘๓ ทวิ จะเห็นได้ชัดว่ามีความผิดสองความผิดในวรรคแรกนั้น เป็นการ
 กระทำความผิดของผู้ที่พาไป เพราะฉะนั้นใครที่พาไปมีความผิดตามกฎหมายนี้
 ส่วนในวรรคสาม เป็นความผิดที่ว่าใครที่เอาบุคคลที่ถูกพาไปไปซ่อนเร้นตรงนั้น
 ก็เป็นความผิด แต่ประเด็นปัญหานั้นเกิดขึ้นตรงที่ว่าท่านกรรมาธิการอาจจะ
 หลงลืมไปครับว่า บางครั้งในสภาพของความเป็นจริงนั้นผู้ที่ซ่อนเร้นนั้นอาจจะ
 ไม่ได้มีเจตนาในทางไม่ดี แต่เอาตัวไปซ่อนเร้นเพื่อจะให้หลุดพ้นจากผู้กระทำ
 ความผิดในวรรคแรกก็อาจจะมิได้ในกรณีอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้ากฎหมายใน
 วรรคสามนี้เขียนเช่นนี้ ก็จะทำให้ผู้ที่ปรารถนาดีมีเจตนาซ่อนเร้นครับ แต่ซ่อนเร้น
 เพื่อให้พ้นภัยไปก็ต้องมีความผิด เพราะฉะนั้นในความเป็นจริงแล้วนะครับ
 ท่านประธานในมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสาม จะต้องเขียนไว้อย่างไรก็แล้วว่า
 ให้ผู้ที่ไปซ่อนเร้น^๖ ชาติต้องซ่อนเร้นโดยทางที่ไม่ดี เช่นอาจจะเขียนบอกว่า
 ผู้ใดโดยทุจริตซ่อนเร้นเป็นบุคคลก็แล้วกัน ผู้ใดโดยทุจริต ซ่อนเร้นบุคคลซึ่ง
 ถูกพาไป -----

ถ้าอย่างนี้จะชัดเจนครับว่า การช้อนเร้นนั้นไม่ใช่ช้อนเร้นเพื่อช่วยเหลือ แต่เป็นการช้อนเร้นโดยมีเจตนาไม่ดีมีชอบ มีดีมีร้าย เพราะเจตนาทุจริตด้วย ถ้าเช่นนั้นผมคิดว่าคงจะถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของท่านกรรมาธิการ แต่ถ้าเราไม่ปรับแก้ เราไปเขียนอย่างนี้อันตรายครับ ถึงแม้ท่านกรรมาธิการจะมีเจตนาที่ดี มีวัตถุประสงค์ที่ดี แต่อย่าลืมครับว่า กลายเป็นว่า ผู้ใดช้อนเร้น เพราะฉะนั้นเจตนาตรงนี่องค์ประกอบความผิดคือเจตนาช้อนเร้น ครบองค์ประกอบครับ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นถ้าไปช้อนเร้นป๊อบ ก็เท่ากับเข้าองค์ประกอบความผิดในมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสามนี้แล้ว เพราะฉะนั้นคนที่ต้องการจะช่วยเหลือบุคคลที่ถูกพาไป กลายเป็นว่าจะกระทำความผิดกลับต้องรับโทษ เพราะฉะนั้นตรงนี้ที่ถูกต้องมันต้องเขียนให้ชัดเจนว่า ช้อนเร้นนี้ต้องช้อนเร้นโดยมีเจตนาทุจริตครับ ไม่ใช่ช้อนเร้นธรรมดา ถ้าช้อนเร้นเพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้น หรือมีเจตนาที่ดีก็ต้องเขียนช้อยกเว้นว่า เว้นแต่การช้อนเร้นนั้นเป็นการช้อนเร้นเพื่อช่วยเหลือหรือผู้ให้ที่ถูกพาไปนั้นพ้นจากภัยหรือพ้นจากการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสามนี้

ตามวัตถุประสงค์ที่เราต้องการร่างฯ ในมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสามนี้

ขอขอบคุณ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นางดวงกมล นิธิอุทัย (กรรมาธิการ) : ดิฉันขออนุญาตท่านประธาน ขออนุญาตกราบเรียนว่า หลักการอันนี้ก็หลักการเดียวกับมาตรา ๒๘๔ ที่เราแก้ไขครั้งนี้ แล้วก็หลักการในกฎหมายปัจจุบัน ดิฉันจะนำกราบเรียนถึงถ้อยคำที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๔ ปัจจุบันนะคะ ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงขู่เข็ญใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี แล้วปรับตั้งแต่สองพันถึงหนึ่งหมื่นบาท วรรคสองนะคะ ผู้ใดช้อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรกต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไป อันนี้ก็หลักการเดียวกัน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เดี่ยวขอฟังท่าน เชิญท่านนพดลอีกครึ่งหนึ่งครับ ผมว่าเราช่วยกันหาถ้อยคำนะครับ ส่วนมากจะเป็นเรื่องของถ้อยคำที่จะทำให้สับสน ท่านเสนอแนะอะไรไม่เห็นด้วย เสนออย่างไรก็ลองเสนอมาด้วยนะครับ ถ้อยคำ

นายพนพล ปัทมะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ
 พนพล ปัทมะ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ความจริงผมตั้งใจที่จะ
 ช่วยกรรมมาธิการให้ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมถูกต้องนะครับ เพราะว่าการทำงาน
 แก้ไขกฎหมายนี้ท่านจะต้องเอาบทบัญญัติเข้าไปสอดใส่ในประมวลกฎหมายอาญา
 นักศึกษากฎหมาย อัยการ ผู้ใช้กฎหมายจะต้องใช้กฎหมายนั้นเป็นประมวลนะครับ
 ระบบของเราเป็นระบบประมวลกฎหมาย เพราะฉะนั้นการที่จะใช้ถ้อยคำที่
 แตกต่างจากที่เคยมาในอดีต จะต้องมามีเหตุผลที่ดีกว่าและจะต้องอธิบายได้
 เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นด้วย ท่านประธานครับ ที่เราจะใช้ ผู้ซึ่งอายุเกินกว่า
 สิบห้าปี ควรจะใช้เป็น บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี ถึงจะถูกต้อง ถ้าหาก
 ท่านกรรมมาธิการไม่เห็นด้วยกรุณาชี้แจงเหตุผลที่ดีกว่าให้ผมได้รับฟังด้วยนะครับ
 สำหรับมาตรา ๒๘๓ ทวิ นี้ผมขอเสนออย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ
 เราสามารถแก้ไขไปในลักษณะนี้ว่า ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่
 ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ไป นี้ควรจะไปอยู่ติดกับ เพื่อ
 ในบรรทัดที่ ๒ ท่านอาจจะถามผมว่าผมเอาอะไรมาพูด ท่านลองกรุณาไป
 ดูมาตรา ๒๘๕ นะครับ มาตรา ๒๘๕ ตามที่กรรมมาธิการได้พิจารณาก็คือ
 ผู้ใดพาผู้อื่นไป พา บวกรกรรม คือ ผู้อื่น แล้วก็บวกรคำว่า ไป เพื่อ
 การอนาจาร เพราะฉะนั้นถึงจะได้ใจความครับ มาตรา ๒๘๓ ทวิ
 จึงควรจะอ่านว่า ผู้ใดพาบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อ
 การอนาจาร ไม่ว่าท่านจะเห็นด้วยกับตัวผมเองจะเปลี่ยนคำว่า ผู้ซึ่ง
 อายุเกินสิบห้าปี เป็น บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี เพื่อให้สอดคล้องต้องกันกับ
 บทบัญญัติของมาตรา ๒๗๘ ในประมวลกฎหมายอาญาที่เราใช้อยู่ในปัจจุบันนี้
 หรือไม่ก็ตาม แต่การแยกคำควรจะเป็นว่า ผู้ใดพาผู้ซึ่งหรือบุคคลอายุกว่า
 สิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ถ้าหากท่านกรรมมาธิการ หรือท่านประธาน
 หรือที่ประชุมสภาแห่งนี้เห็นด้วยกับผม ก็คงจะต้องไปแก้ไขมาตรา ๒๘๒
 มาตรา ๒๘๓ มาตรา ๒๘๓ ทวิ มาตรา ๒๘๕ ให้สอดคล้องต้องกัน
 ทั้งหมดนะครับ เพราะมีฉะนั้นแล้วบทบัญญัตินี้จะเป็นบทบัญญัติที่ผิดแยกจากการ
 ที่เรานำบัญญัติในกฎหมายที่เราทำมาในอดีต แล้วเราจะตอบคำถามประชาชน
 นักศึกษากฎหมาย ผู้พิพากษา ไม่ได้ว่า สภาของเราไม่ระมัดระวังในการ
 ใช้ถ้อยคำ ในการประมวลหรือผ่านกฎหมายครับ กราบขอบคุณครับ
 ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : กรรมการธิการเชิญครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ ผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล พรรคชาติพัฒนา
นครราชสีมา อันที่จริงแล้วผมก็ต้องกลับมาทบทวนเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง
ซึ่งครั้งแรกเราก็ได้คิดเหมือนกัน อย่างที่ผมได้กราบเรียนต่อท่านที่ประชุม
แล้วบอกว่า ครั้งแรกนี้เราคิดจะใช้คำว่า ผู้ใดพาไป คำว่า ซึ่งผู้ซึ่งอายุเกิน
สิบห้าปี นี้เราอยากจะใช้คำว่า ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคล ผมเองนี้เป็นคนเสนอขึ้น
แล้วก็พิจารณากันหลาย ๆ ท่าน กันอย่างหลากหลาย -----

แต่ในที่สุดพอเราจะแก้คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง มาเป็นคำว่า บุคคล ที่นี้เราก็ต้องย้อนกลับไปที่ทั้งหมดเลย ต้องเอาทั้งระบบ เหมือนกับที่ท่าน ส.ส. อัญชสี ขอร้อง กล่าววาทะ ที่เคยพูดกันว่า จะให้แก้โทษของความผิด บอกว่าเดี๋ยวนี้บ้านเมืองเรา มาถึงขนาดนี้แล้ว แล้วกฎหมายอาญายังโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาทอะไรต่าง ๆ ท่าน ส.ส. อัญชสี อยากจะให้แก้โทษความผิดเป็น หนึ่งแสนบาท สองแสนบาท ทางคุณดวงกมล สำนักงานกฤษฎีกา ก็ได้ปรึกษาหารือกันบอกว่า ถ้าเราจะแก้ ต้องแก้ทั้งระบบ ต้องรื้อกฎหมายอาญาทั้งระบบ เพราะเดิมเขาบัญญัติ ความผิดไว้เพียงนั้น ในที่สุดก็เลยต้องเอาไปไว้ในข้อสังเกต เช่นเดียวกัน เรื่องเกี่ยวกับการที่จะแก้ไขถ้อยคำที่ว่า ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคล ผมเองก็คิดแล้ว ตั้งแต่ที่แรกว่าจะให้ใช้คำนี้ แต่เสร็จแล้วก็มาถูกท้วงติงโดยคุณดวงกมล ผู้แทนกฤษฎีกาตัวเองบอกว่า ถ้าอย่างนั้นเราต้องรื้อทั้งหมด ต้องย้อนกลับไปดู ถ้อยคำในมาตราต่าง ๆ ตั้งแต่มาตรา ๒๘๒ ผู้ซึ่ง ซึ่งผู้ซึ่ง ทั้งนั้นเลย เพราะฉะนั้นในที่สุดก็เลยมองหน้ากันไปมองหน้ากันมา ก็เลยบอกว่า อย่างนั้น เอาคำว่า บุคคล ออกเถอะนะ เราใช้คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง เถอะ เพราะว่ากฎหมาย เขาเขียนอย่างนี้ ตรงกับที่ท่านนพดลพูดมาพอดี เพราะว่ากฎหมายจะต้องมี ถ้อยคำของเขาโดยเฉพาะ เป็นเรื่องของการบัญญัติกฎหมาย เราอยากจะใช้ ถ้อยคำง่าย ๆ ผมเองผมเคยพูดมาเสมอ เพราะเป็นพนักงานสอบสวน ไปอ่าน กฎหมายหรือจะตั้งข้อหาเขาแต่ละที่เกิดความรู้สึก ทำไมต้องมาเขียนกฎหมาย ให้อ่านยาก ๆ ทำไมไม่เขียนให้อ่านง่าย ๆ แต่นั่นก็ได้รับคำชี้แจงจาก ผู้แทนกฤษฎีกาบอกว่า ภาษากฎหมายเขาทำอย่างนั้น นิยมทำอย่างนี้ เป็นประเพณีกันมานานแล้ว เลยต้องยอม เพราะฉะนั้นถ้ามาถามกระผมตอนนี้ กระผมเลยกลับไปใหม่ว่า คิดว่าถ้าจะไม่แก้คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง แล้วเอา บุคคล เข้าไปได้ก็จะดีมาก เพราะไม่ต้องรื้อทั้งระบบ แล้วภาษาที่อ่านก็เข้าใจ ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี ก็เป็นภาษาที่อ่านแล้วพอเข้าใจ แต่ถ้าจะ ไปแก้เป็น บุคคล จะไปแก้ที่เฉพาะมาตรา ๒๘๓ ทวี ก็จะมีปัญหาอีก เพราะ ย้อนกลับไปนั้นอีกหลาย ๆ มาตรา แล้วลงไปอีกก็ต้องแก้กันอีก เพราะฉะนั้น จึงอยากจะหารือเหมือนกัน ในคณะกรรมการคิดว่าอยากจะยื่นคำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง ไว้ เพราะเป็นภาษากฎหมายที่เราใช้กันอย่างนี้ แล้วถ้าแก้ต้องแก้ทั้งระบบ เหมือนอย่างกับโทษที่ท่านอัญชสีได้เสนอเอาไว้ ก็ขอเสนอเป็นข้อคิดเห็นให้ พิจารณาแค่นี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเฉลิมพลครับ

นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม เฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย จังหวัดอุดรธานี
พรรคความหวังใหม่ เรื่องภาษาการเขียนกฎหมายในเวลานี้ ผมก็ได้รับการชี้แจง
อย่างที่ท่านประธานฯ วุฒิท่านว่า แต่ว่าผมอยากจะขอตั้งเป็นข้อสังเกตหนึ่งว่า
ยังมีกฎหมายอีกหลายฉบับ หลายมาตราซึ่งได้เปลี่ยนแปลงมาตามยุคสมัยแล้ว
แต่ถ้าถ้ากฎหมายมาตราใดที่ยังไม่ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงก็ยังใช้ศัพท์ภาษาเดิมอยู่
กระผมขออนุญาตที่จะยกตัวอย่าง อย่างในพระราชบัญญัติของกระทรวงศึกษาธิการ
ก่อนโน้นใช้คำว่า กระทรวงธรรมการ ถ้าท่านลงไปอ่านในกฎหมายก่อนที่จะมา
เขียนใหม่ยังมีปรากฏว่าเป็น กระทรวงธรรมการ แล้วในกระทรวงมหาดไทยก็ยังมี
ปรากฏว่าเป็น เทศาภิบาล อยู่ อย่างนี้เป็นต้น ผมก็อยากจะขอหารือกับท่านประธาน
และที่ประชุมด้วยว่า ในกรณีที่เรายอมรับอยู่แล้ว ซึ่ง หรือ ผู้ซึ่ง อะไรนี้ บางครั้ง
ก็แปลความยากเหมือนกัน แม้แต่ลูกศิษย์ลูกหา หรือลูกชายของผมก็ยังถามว่า
ก็ในเมื่อมาสมัยใหม่แล้วทำไมตรงนี้เราไม่แก้ไขเสีย แล้วจะมาอ้างแต่ว่าประเพณี
แต่ก่อนกาลนั้นมาทับกับตรงนี้ได้อย่างไร -----

แต่ก่อนผมไม่ได้คิดนะครับ ถ้าระดับดอกเตอร์หรือว่ามหาบัณฑิตไหนพูด
ผมก็ไม่ค่อยจะคิดหรอกครับ แต่บังเอิญเด็กประถมมาทักขึ้น ผมก็เลย
มีความคิดขึ้นมาว่า ไปอ่านในกฎหมายหลายฉบับนี่ก็ปรากฏว่า เมื่อมา
เขียนใหม่แล้วก็มีบัญญัติใหม่ได้ ในขณะที่เดียวกันที่พูดถึงว่า ซึ่ง ผู้ซึ่ง
อะไรนี้ บังเอิญท่านอาจารย์ปรีชา ซึ่งเราก็ตอบรับในสภาของเรา
เหมือนกันว่า ที่เรียกอาจารย์ปรีชาไม่ได้สอนผม แต่เป็นการยอมรับว่า
ท่านปรีชา สุวรรณทัต นั้นเป็นคนหนึ่งที่ถือหนังสือตำรับตำราอยู่ตลอดเวลา
ท่านก็ได้อ้างอิงขึ้นมาแล้วนะครับ มีหลายมาตราที่ใช้คำว่า บุคคล แล้วครับ
เพราะฉะนั้นเอาอย่างนี้ได้ไหม ขอร้องท่านประธานวุฒิสภา นะครับ
ผ่านไปท่านประธานสภาครับว่า ตอนนั้นท่านก็ไม่ได้ตั้งใจแล้ว เวลานี้
กลับมาเห็นพูดกันมากไป เลยจะย้อนกลับคืนมาบอกว่า ไม่เอาแล้ว
อาศัยว่าในเวลานี้กำลังต่อรองกันอยู่ ท่านประธานครับ ผมคิดว่าก็คง
จะค่อย ๆ แก้ไปได้ แล้วก็ไม่ได้ว่าไปขัดกับประเพณีอะไรนักหนา
ผมยังยืนยันว่า ที่ท่านอาจารย์ปรีชา สุวรรณทัต ได้แสดงออกไปและ
ยกตัวอย่างประกอบนั้น ใช้คำว่า บุคคล อยู่ครับ เพราะฉะนั้นผมก็เพื่อที่จะ
ไหน ๆ เราก็มารอกในเวลานี้แล้วกฎหมายนี้ ก็อยากจะให้แก้ไขให้
อ่านแล้วฟังง่าย เข้าใจง่าย ส่วนในความคิดเห็นของท่านผู้มีเกียรติบางท่าน
คือภาษาไทยนี้วรรคตอนไม่มีคอมม่า (Comma) ไม่มีฟูลสตอป (Full
stop) นะครับ ผมคิดว่าน่าจะไปได้ครับ เอาข้อความเดิมนั้นแหละ
ถ้าผมจะอ่านใหม่ นะครับว่า มาตรา ๒๘๓ ทวิ ผู้ใดพาไปเพื่อการอนาจาร
ซึ่งบุคคล ต่อไปอย่างนี้ก็ได้อีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นภาษาไทยมันจึง
สละสลวยอยู่ตรงไหน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในข้อความอื่นผมไม่ตั้งใจ
แต่ผมตั้งใจว่าอยากจะให้แก้ไขเป็น บุคคล ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณครับ ผมเองก็สับสนเหมือนกันนะครับ เดี่ยวเพื่อให้
มันยุติ ตามกรรมาธิการก่อน ตอนนั้นกรรมาธิการยืนยันว่า มาตรา ๒๘๓ ทวิ
ใช้คำว่า ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่งอายุ ตามนั้นนะครับ แล้วก็เมื่อกัน วรรคสามนะครับ
ผู้ใดซ่อนเร้น อย่างนี้จะยืนยันตามร่างเดิมหรือเปล่า ขอฟังท่านประธานกรรมาธิการ
ก่อน วรรคสาม ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป เอาตามนี้หรือเปล่ายืนยันก่อน
ท่านช่วยชี้แจงหน่อยครับ คือจะได้ถามสมาชิก

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
 ท่านประธานครับ คือว่า ถ้าไม่เต็ม บุคคล ก็ไม่ต้องเติมกันหมดเลย เพื่อให้
 เป็นไปตามร่างฯ เดิมที่กรรมการได้ผ่านมาอย่างนั้น แล้วก็การอ่านนั้น
 ก็เข้าใจได้ครับ ภาษากฎหมายนี้กระผมอยากจะขอวิงวอนว่า ถ้าเราไป
 นิ่งคิดมาก หรือว่ามานิ่งคิดสารพัดมันไม่จบหรือครับภาษากฎหมาย ดีความ
 ได้ร้อยแปด แต่ถ้าเอาพอเข้าใจนี้ อย่าง ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่ง ก็คือบุคคลแต่ละครับ
 คงจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้อะไรท่านองนี่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ครับ ผมขอเรียนท่านสมาชิกนะครับว่า ขณะนี้กรรมการ
 ยืนยันตามร่างฯ เดิมนะครับ ท่านใดที่จะอภิปรายต่อไป เชิญครับท่านดอกเตอร์ปรีชา

นายสุเทพ ตีบุญมี ณ ชุมแพ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ
 ผมขออนุญาตสักนิดหนึ่งเถอะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เตี่ยวครับ ขอภัยครับ ผมให้ท่านดอกเตอร์ปรีชาก่อน
 เตี่ยวจะเชิญท่านครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณ
 ท่านประธานสภาครับ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม.
 ท่านประธานสภาที่เคารพ ผมอยากจะขอให้ท่านกรรมการได้ทบทวนดูครับ
 ท่านอ้างว่า คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง นี้เป็นคำในกฎหมาย ผมย้อนมาดูในความคิด
 เกี่ยวกับเพศทั้งหมด ตั้งแต่มาตรา ๒๗๖ เรื่อยไป คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง นี้ไม่มีเลยครับ
 ไม่ได้มีการใช้เลยครับ คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง นี้เป็นคำในกฎหมายที่ท่านเพิ่งเริ่ม
 เขียนมาในกฎหมายฉบับนี้ของท่านนะครับ ไม่มีมาแต่เดิมเลยครับ ถ้ามีมาผมยอม
 ไม่มีครับ ขอโปรดทบทวนให้ดีครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ

นายสุเทพ ตีบุญมี ณ ชุมแพ (ขอนแก่น) : ท่านประธาน
 ที่เคารพครับ กระผม สุเทพ ตีบุญมี ณ ชุมแพ ความหวังใหม่ครับ ที่ท่านอาจารย์
 ประธานโทษที่ผมต้องเอ่ยนามท่าน คือท่านปรีชาพูดไปนะครับ มันอยู่ที่การสละสลวย

๑๖๓

สพ ๗/๒๕๔๐ (ส. ๒)

สุทธิกานต์ ๗๒/๓

ของค่านะครับ ผมพูดสั้น ๆ ผมขอเสนอท่านกรรมาธิการอย่างนี้เลยนะครับ
ผมใช้ ผู้ซึ่ง เหมือนท่านนั้นแหละครับ แต่ที่มันยาก ที่ท่านทำขึ้นมาเพราะมันมี
ซึ่งผู้ซึ่ง อะไรมันเลยยุ่ง แต่ถ้าท่านดูมาตราอื่น ๆ แล้วนะครับ ถ้าใช้แบบนี้
จะเป็นอย่างไร ผมเสนอเลยนะครับ ท่านกรุณาจดด้วย -----

- ๗๓/๑

ผู้ใดพาผู้ซึ่งอายุเกิน ๑๕ ปีไป แต่ยังไม่เกิน ๑๘ ปีไปเพื่อการอนาจาร ถ้าใช้คำนี้ ผู้ใดพาผู้ซึ่งอายุเกิน ๑๕ ปี แต่ยังไม่เกิน ๑๘ ปีไปเพื่อการอนาจารจะเป็นอย่างไร ขอให้ท่านได้โปรดพิจารณาครับ มันจะไม่มีซึ่งผู้ซึ่งนะครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านประยุทธ์ เชิญครับ

นายประยุทธ์ คิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ คิริพานิชย์ พรรคชาติไทยจากจังหวัดมหาสารคาม ผมเองผมต้องกราบเรียนท่านประธานว่า กระผมนับถือท่านประธานเป็นการส่วนตัวและนับถือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ แต่ไม่ทราบเหตุผลกลใดสร้างประเพณีอันสับสนขึ้นมา ทั้งที่จริงแล้วท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ไม่ผิดในการที่จะเปลี่ยนแปลงถ้อยคำเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนที่ขัดแย้งกันอยู่ในตามข้อบังคับข้อ ๑๐๔ ท่านประธานครับ เปิดดูข้อบังคับข้อ ๑๐๔ แต่ที่กระผมได้อภิปรายครั้งที่แล้ว ผมอาศัยข้อบังคับ ข้อ ๑๐๓ ผมเองผมไม่ได้เป็นผู้แปรญัตติที่สงวนคำแปรญัตติ ผมเองผมไม่ได้เป็นกรรมาธิการที่สงวนความเห็นผมไม่มีสิทธิอภิปรายในส่วนนั้น แต่กระผมมีสิทธิตามข้อบังคับข้อ ๑๐๓ ในการที่จะทักท้วงกรรมาธิการในการแก้ไขเพิ่มเติมดูเหมือนท่านก็สับสนท่านก็หันหน้าหันหลังท่านประธานกรรมาธิการผมก็นับถือ แต่อาจจะเกิดความสับสนในคณะกรรมาธิการกันเองซึ่งกระผมต้องขอประทานโทษ ซึ่งจะต้องคิดในเรื่องนี้ เพราะตามร่างเดิมท่านประธานครับ ดูเหมือนพรรคแรกก็ตามจะมีผู้กระทำความผิด ๑ คน ผู้เสียหาย ๑ คน สมมุติว่ามีนมีชีกละ ๑ คน เจตนาของการลงโทษตามพรรคหนึ่งก็ตาม พรรคสองก็ตามดูเหมือนจะลงโทษผู้พาไปคือผู้กระทำความผิดนี้เป็นบทลงโทษทั้งพรรคหนึ่ง พรรคสอง พอมาถึงพรรคสาม ท่านประธานครับ ถ้าหากไม่ใช่ประธาน ไม่ใช่ผม ไม่ใช่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็แล้วไป ท่านจะไม่มีความรู้สึกแต่ถ้าบังเอิญเป็นท่านท่านเป็นผู้หวังดี สมมุติว่าท่านจะเป็นคนช้อนเร้นผู้เสียหาย ถ้าหากท่านไม่ช้อนเร้นผู้เสียหาย ไม่กระทำการช่วยเหลือผู้เสียหายอาจจะถูกทำอนาจารเพิ่มเติมอีก ในเจตนารมณ์ของกฎหมายตามที่ร่างมาเขียนคำว่า ผู้ใดช้อนผู้ซึ่งพาไป คือหมายความว่า ผู้ใดช้อนเร้น

เขียนคำว่า ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งพาไป คือหมายความว่า ผู้ใดซ่อนเร้น
 ผู้กระทำความผิดถึงจะมีความผิด ที่นี้ถ้าหากในกรณีที่ผู้ใดซ่อนเร้น
 ผู้เสียหายกฎหมายจะบัญญัติเป็นความผิด ถึงแม้ว่าท่านกรรมาธิการ
 ที่มาจากกฤษฎีกายกกว่า ในมาตรา ๒๔๔ ในวรรคสอง ผู้ใดซ่อนเร้น
 ผู้ถูกพาไปตามวรรคแรกถึงท่านจะกล่าวอ้างอย่างนั้นไว้ก็ตาม แต่ท่าน
 ก็ต้องดูเจตนารมณ์ของกฎหมายในมาตรานี้ว่า ท่านต้องการลงโทษผู้ใด
 ถ้าบัญญัติแล้วจะทำให้ผู้บริสุทธิ์นั้นเกิดโทษเกิดความเสียหาย แล้วใคร
 จะไปช่วย ต่อไปมีคนร้องแรกแหกกระเชอในการที่จะต้องขอความช่วยเหลือ
 ทั้ง ๆ ที่ผู้นั้นเป็นผู้เสียหาย แล้วควรที่ประชาชนพลเมืองดีของประเทศชาติ
 อย่างเช่นท่านทั้งหลายจะช่วย เมื่อบัญญัติให้ผู้ช่วยจะต้องเป็นผู้กระทำ
 ความผิดในฐานะผู้ซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป -----

เพราะฉะนั้นท่านประธาน ผมอยากฝากไปยังท่านประธานคณะกรรมการว่า กฎหมายฉบับเดิมหมายความว่า ถ้าผู้ใดซ่อนเร้นผู้กระทำความผิดถือว่าผู้นั้นผิดไปด้วย ตามหลักทฤษฎีทั่วไประยะนี้ไม่มีใครเป็นข้อกักท้วง แต่พอท่านไปพิจารณา กลายเป็นผู้ใดซ่อนเร้นผู้เสียหายเพื่อจะช่วยเหลือแก่ ๆ กลายเป็นจะต้องมีความผิด แล้วใครมันอยากจะเป็นพลเมืองดีล่ะครับ เจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อจะลงโทษ เพื่อจะให้คนเข็ดหลาบ เพื่อจะให้ เป็นกติกาสังคม แต่ท่านสร้างปมปัญหาขึ้นมา ปล່อยให้เป็นการใช้ดุลยพินิจ ว่ามีเจตนาหรือไม่ คนที่บริสุทธิ์ก็จะพลอยติดคุกไปด้วย พลอยที่จะได้รับโทษทัณฑ์ไปด้วย ในกรณีตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๓ จึงอยากจะทำให้ท่านประธาน ฝากไปยังท่านประธานคณะกรรมการและทางคณะกรรมการว่า ทบทวนกันให้ดี ท่านกำลังมาแปรเปลี่ยนเจตนารมณ์ของกฎหมายในมาตรานี้ แทนที่จะต้องลงโทษผู้ซ่อนเร้นผู้กระทำความผิด กลายมาเป็นผู้ซ่อนเร้นผู้เสียหาย นี้ประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ผมฝากย้ำกับท่านประธานอีกสักนิดหนึ่งว่า ในกรณีที่จะต้องกระทำการแก้ไขผมอดใจรออยู่ตลอดเวลา ผมเห็นสอดคล้อง กับท่านอาจารย์ปรีชาและท่านสมาชิกหลายท่านในการที่จะต้องตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งผมก็อดใจรออยู่ตลอดเวลา ผมพยายามที่จะใช้ข้อบังคับ ข้อ ๑๐๔ หลังจาก ที่ผ่านการพิจารณาตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๓ ไปแล้ว ผมก็จะใช้สิทธิในการที่จะต้อง ตกแต่งถ้อยคำ ผมก็ต้องขอประทานโทษท่านประธานและท่านผู้มีเกียรติ ถ้าหาก ท่านผสมโรงระหว่างข้อ ๑๐๓ กับข้อ ๑๐๔ ก็ดีกันยุ่ง แล้วโอกาสที่กรรมการ ไม่ตอบเลย ผมก็นิ่งทนอยู่ ผมจึงกราบเรียนท่านประธานเพื่อจะไม่ให้เกิด ความสับสนครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณท่านประยุทธ์กรุณาให้ข้อคิดที่ดีมากครับ ผมขอชี้แจง นิดเดียวว่าผมเห็นถ้อยคำที่มีปัญหา ผมอ่านดูก็สับสน ผมขอกราบเรียน พอดีท่านรองฯ สมศักดิ์ ท่านไม่สบาย ท่านไม่ได้มา ผมขอพัก ๑๐ นาที แล้วประชุมต่อครับ

พักการประชุมเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา ๒๐.๑๕ นาฬิกา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมขอเปิดประชุมต่อ ขออนุญาตเพื่อไม่ให้มีการสืบสนชอกราบเรียนว่า คณะกรรมาธิการยืนยันตามร่างเดิมถูกต้องนะครับ ท่านประธานฯ วุฒิ ครับ กรรมาธิการยืนยันตามร่างเดิมใช้ใหม่ครับ เชิญท่านวัชรินทร์มีอะไรเชิญครับ

นายวัชรินทร์ ศรีธำพร (สกลนคร) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม วัชรินทร์ ศรีธำพร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จากจังหวัดสกลนคร พรรคความหวังใหม่ ผมขออนุญาตหารือท่านประธานนิดหนึ่งว่า เราตั้งประเด็นกันมาเลยว่าจะแก้คำพูดตัวไหน ตรงจุดใด แล้วก็เราจะได้สรุปด้วยกัน ถ้าหากว่ากรรมาธิการไม่ยอม เราก็เอามติพวกเราของผู้แทนทุกคนว่าจะแก้ตรงจุดไหน คำพูดไหนแล้วจะได้จบเสียที ถ้าเราพูดไปพูดมาผมบอกไว้เลย ๔ ทุ่มวันนี้ไม่จบ เพราะว่าแต่ละคนก็มีความคิดไม่ว่าจะ เป็นทางฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาลเมื่อก็ได้คุยกันนอกรอบไปแล้ว จะได้จบครับ ขอบคุณท่านประธานมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ขอบคุณท่านวัชรินทร์ นี่คือถ้อยคำนะครับก็ตีความกันไปตีความกันมา ผมก็ฟังทุกท่าน ท่านบุญช่วยเมื่อก็มีอะไรยกมือ เชิญครับ

นายบุญช่วย ภูจินาพันธุ์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม บุญช่วย ภูจินาพันธุ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงใหม่ พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานที่เคารพครับ จากการที่ผมได้ฟังทั้ง ๒ ฝ่าย แล้วก็ได้สอบถามทางท่านกรรมาธิการด้วย ผมเองก็ยังไม่ได้รับคำตอบเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า เจตนารมณ์ของมาตรา ๒๘๓ ทวิ พรรคสาม นั้น เจตนารมณ์ของกฎหมายต้องการลงโทษผู้ใด ลงโทษผู้ที่ล่อลวง หรือลงโทษผู้ถูกล่อลวง คือตรงนี้ก็ยังไม่สามารถที่จะชี้แจงให้แน่ชัด ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งสภาเกิดการสืบสน คืออยากจะให้กรรมาธิการนั้น ได้พิจารณาว่าเจตนาของกฎหมายนั้นต้องการลงโทษผู้ใด ถ้าตอบคำนี้ได้เราก็จะเข้าใจความรู้สึกของกรรมาธิการและถ้อยคำนี้ได้ และจะพิจารณาได้สะดวกขึ้น ผมมีเรื่องที่ยากเรียนท่านประธานแค่นี้ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเฉลิมพลครับ

นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) :
ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรที่เคารพครับ กระผม เฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย
พรรคความหวังใหม่ จังหวัดอุดรธานี ผมคิดว่าอย่างนี้นะครับ คือผู้ที่ถูกลงโทษนั้น
ก็คือผู้ช้อนเร้น ถูกต้อง แต่ว่าช้อนเร้นใคร ถ้าตามร่างเดิมที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข
หมายถึง ช้อนเร้นผู้ซึ่งพาไป นั่นแปลว่า ช้อนเร้นผู้ไปหลอกล่อเขาจะเป็นหญิง
หรือชายก็ตาม นั่นคือความหมายและเจตนาเดิมตามข้อความ แต่เมื่อกรรมาธิการ
มาแก้ว่า ตัด ซึ่ง ออกไป แล้วเอา ถูก เข้ามา ผมจะอ่านให้ท่านประธาน
ฟังนะครับ ผู้ใดช้อนเร้นผู้ถูกพาไป ท่านประธานเห็นไหมครับว่า ผู้ช้อนเร้นนั้น
ช้อนเร้นใคร มันเปลี่ยนตัวคน กลายเป็นเหมือนกับว่าเปลี่ยนผู้ต้องหาครับ
เพราะฉะนั้นผมจึงอยากจะถามเจตนาของทางฝ่ายกรรมาธิการว่า เจตนาของท่านนั้น
จะลงโทษผู้ช้อนเร้นจะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ หมายถึง ผู้หลอกล่อ ผู้ไปล่อลวง
แต่ว่า ช้อนเร้น ช้อนเร้นผู้ถูกพา หรือ ช้อนเร้นผู้พา มันต่างกันนะครับ
เพราะฉะนั้นท่านประยุทธ์ท่านสงสัยขึ้นมาว่า ผู้กระทำความผิดคือไปช่วยผู้ถูกล่อลวง
เพื่อที่จะให้หลุดพ้นก็ได้แล้วกลับไปถูกลงโทษ แต่ถ้าข้อความเดิมที่ยังไม่ได้แก้
เป็นใครก็ได้ที่ไปปิดบังอำพรางหรือช้อนผู้กระทำความผิดย่อมต้องได้รับโทษตามวรรคนี้
นี่มันต่างกันเลยครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นก็คงจะต้องให้ทางฝ่ายกรรมาธิการ
ยืนยันว่า ผู้ช้อนเร้น นั้น ช้อนเร้นใคร มันก็จะได้ออกมาเลยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเอกภาพครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด
พรรคเสรีธรรม เราก็ฟังกันมาทั้ง ๒ ฝ่าย ๓ ฝ่ายแล้วนะครับ ขอกราบเรียนว่า
ในมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคแรกนั้นเราพูดถึงโจรที่พาเด็กไป อายุเกิน ๑๕ ปี
แต่ไม่เกิน ๑๘ ปี มีโทษอย่างนี้ วรรคสองบอกว่า ถ้าเด็กที่พาไปอายุไม่เกิน
๑๕ ปี โทษหนักขึ้น วรรคสาม ถ้าผู้ใดให้ที่ซ่อนเร้น แก่โจร ไม่ใช่ให้ที่ซ่อนเร้น
แก่เด็ก ถ้าใครไปซ่อนเร้น เด็กก็มีความผิดฐานเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุน
อยู่แล้ว ผมว่าที่กรรมการแก้คงจะไม่ถูกต้อง ผู้ใดซ่อนเร้น ผู้ถูกพาไป
คงจะผิดนะครับ หมายความว่าไปซ่อนเด็กให้ใหม่ครับ ใครที่ไปซ่อนเด็ก
ก็มีความผิดฐานเป็นตัวการผู้สนับสนุนอยู่แล้ว แล้วทำไมต้องมีบัญญัติความผิดนี้
ขึ้นมา และในมาตรา ๒๘๓ ทวิ ท่านประธานก็เป็นนักกฎหมายอยู่แล้วนะครับ
ผมว่าที่ข้างล่างเขาเสนอแนะน่าจะถูกต้องแล้ว อย่ามาถือว่าต้องทูล
ต่อกันเลยครับ อันนี้คือสภาผู้แทนราษฎรนะครับ ทุกคนนั้นก็มีส่วนที่เท่าเทียมกัน
มติสภาเป็นใหญ่ แม้แต่กฤษฎีกาก็ตามที่เข้ามาตั้งตรงนี้ ก็เป็นแค่คณะกรรมการ
คนหนึ่งเท่านั้น เพราะว่าถ้ากฤษฎีกาแล้วเข้ามาตั้งตรงนี้ไม่ได้นะครับ ก็เป็น
แค่หนึ่งในกรรมการเท่านั้น ผมว่าน่าจะฟังเสียงข้างมาก ในสภาผู้แทนราษฎร
อำนาจสูงสุดคือพวกเราเอง ผมว่าขอมติได้เลยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านเอกภาพ ความจริงไม่มีใครถือทูลหรือครับ ก็ต้องฟังภาษา
กฎหมายท่านก็รู้อยู่ ผมฟังท่านก็ได้ความรู้อยู่ เมื่อกี้ท่านนพดลยกมือ เชิญครับ

นายนพดล ปัทมะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ
นพดล ปัทมะ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ความจริงเรื่องนี้ถ้าเราเรียน
วิชากฎหมายอาญาเบื้องต้น และก็เรียนวิธีการร่างกฎหมายเบื้องต้น จะไม่มี
ปัญหาที่เราจะต้องเสียเวลาเกือบ ๒ ชั่วโมงเลยนะครับ ประเด็นแรกที่ผม
อยากกราบเรียนก็คือว่า ประเด็นที่ ผู้ซึ่ง ซึ่งผู้ซึ่ง ถ้าท่านไปดูประมวลกฎหมายอาญา
จะไม่มีตอนใดเลยที่มีคำว่า ผู้ซึ่ง อันนั้นเป็นเหตุผลไม่มากเพียงพอแล้วหรือครับ
ที่เราจะใช้คำว่า บุคคล การที่เราแก้ไขมาตรานี้เราไม่ได้แก้ไขเป็น พ.ร.บ.
พิเศษนะครับ เราแก้ไขเพื่อที่จะเอาบทบัญญัตินี้ไปสอดใส่ในประมวลกฎหมายอาญา
ถามนักเรียนกฎหมายปี ๑ ก็พอจะรู้ครับว่า จะต้องใช้ถ้อยคำที่สอดคล้องต้องกัน

นี่คือประเด็นแรกที่ผมอยากกราบเรียนเสนอ เพราะฉะนั้นเราจะต้องเปลี่ยน คำว่า ผู้ซึ่ง ซึ่งผู้ซึ่ง ทั้งหมดทั้งหลายทั้งปวงเป็น บุคคลซึ่งอายุกว่า ๑๕ ปี ตามแต่บทบัญญัตินั้น ๆ นั้นเป็นประเด็นแรก

ประเด็นที่ ๒ ก็คือบทบัญญัติมาตรา ๒๘๓ ทวิ มีความผิดอยู่ ๒ ความผิดครับ ตามวรรคแรก เป็นความผิดคือเป็นผู้ที่พาไปเพื่อการอนาจาร แต่ความผิดตามวรรคสองคือ ความผิดฐานที่ไปเป็นผู้ซ่อนเร้น เป็นความผิด แยกต่างหากจากกัน ซ่อนเร้น ใครครับ ซ่อนเร้น ผู้ซึ่งถูกลักพาไป ผู้ถูกพาไป ผมอาศัยเหตุผลตามมาตราไหนครับ ถ้าท่านจะมีประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งยังเชิญผมยืมจาก ส.ส. พิระพันธุ์มานี้ะครับ มาตรา ๒๘๔ วรรคสอง เขาเขียนไว้ชัดเจน นักกฎหมายเก่า ๆ มักจะใช้ความละเอียดอ่อนในการ ร่างกฎหมายเสมอ และผมคิดว่านักกฎหมายสมัยนี้จำเป็นจะต้องใช้ความ ระมัดระวังอย่างยิ่งเหมือนกัน มาตรา ๒๘๒ วรรคสอง เขียนว่า ผู้ใด ซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก มีคำว่า ผู้ใด มีคำว่า ซ่อนเร้น หญิง หมายถึงมาตรา ๒๘๔ ซึ่งเป็นผู้ถูกพาไป ชัดเจนครับ การที่กรรมาธิการ มาเขียนมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสาม ที่อ่านแล้วมีการถกเถียงกันทั้งนอกรอบ และในรอบใช้เวลาร่วมชั่วโมง ผมคิดว่านอกจากจะล้มเหลวในการเขียน กฎหมายแล้ว ผมคิดว่าเราไม่ได้ดูกฎหมายหรือประมวลกฎหมายอาญาที่ เกี่ยวข้องในการเขียนกฎหมายเลย ท่านประธานที่เคารพครับ ผมคิดว่า สภาแห่งนี้มีมาตรฐานที่ต้องรักษาไว้ และมาตรฐานนี้เราต้องรักษาให้สูงขึ้นครับ ไม่ใช่ให้ต่ำลง ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภา ที่เคารพ กระผม ปรีชา สุวรรณทัต พรรคประชาธิปัตย์ กทม. ผมขอเฉพาะ ในส่วนของมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสาม ผมเห็นด้วยกับท่านเฉลิมพล ท่านเอกภาพ เป็นข้อสังเกตที่มีเหตุผล ซึ่งความจริงแล้วในเรื่องนี้กรรมาธิการจะต้องตอบ ให้ได้ครับว่าทำไมแก้ไขไปจากร่างเดิมครับ แต่ผมอยากจะทำขอให้เหตุผล ท่านกรรมาธิการ ความจริงในเรื่องของการซ่อนเร้น ผู้กระทำความผิด ที่เรายกกว่า ซ่อนเร้น ตัวแมงคาก็ดี อะไรก็ดี ได้มีการบัญญัติเอาไว้ ในประมวลกฎหมายอาญาอยู่แล้ว เพียงแต่โทษน้อยกว่า -----

ผมขออนุญาตอ่านให้ฟัง ได้บัญญัติเอาไว้ในเรื่องนี้ในมาตรา ๑๘๘ เอาเฉพาะความ
ผู้ใดช่วยผู้อื่นซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดโดยซ่อนเร้นหรือโดยช่วยผู้นั้นด้วย
ประการใด ๆ เพื่อมิให้ถูกจับกุม ต้องระวางโทษ นี้แหละครับเรื่องเดียวกัน
มาตรา ๑๘๘ บัญญัติเอาไว้แล้ว เพียงแต่โทษน้อยกว่า มาตรา ๑๘๘ ลงโทษ
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี แต่ในร่างเดิมของท่านก็คือ ช่วยผู้กระทำความ
ผิด ท่านมาเพิ่มโทษเป็นต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก
หรือวรรคสองก็คือว่า ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ต่างกันที่เพียงแค่โทษ
แต่พฤติกรรมการกระทำความผิดเหมือนในมาตรา ๑๘๘ นั้นเองครับ
ความจริงท่านจะต้องเอาเหตุผลในมาตรานี้เอาไปตอบ การที่ท่านตัด
ข้อความดังกล่าวนี้ไปเพราะมีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแล้ว
ใช่หรือไม่ ท่านต้องยืนยันในเรื่องนี้ อันนี้เป็นเหตุผลครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพีระพันธุ์

นายพีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร
ท่านประธานครับ ในเรื่องถ้อยคำซึ่งท่านประธานคณะกรรมการที่ผมเอง
ก็เคารพท่านเสมอมาว่า ในที่ประชุมกรรมมาธิการนั้นความเป็นจริง
ท่านก็เห็นด้วยกับพวกเราซึ่งเป็นส่วนใหญ่ในสภานี้ แต่ท่านบอกว่าไปติดขัด
ปัญหาที่ท่านกรรมมาธิการที่เป็นผู้แทนจากคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งตรงนี้
ผมคิดว่าท่านจะมาจากไหนก็สุดแล้วแต่ แต่วันนี้เราทำหน้าที่เป็นกรรมมาธิการ
เราทำหน้าที่เป็นสภาผู้แทนฯ เพื่อจะพิจารณา การพิจารณาตรงนี้ถ้าผิดพลาด
พวกเราซึ่งนั่งอยู่ตรงนี้เป็นผู้รับผิดชอบ ไม่ใช่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ที่สำคัญท่านประธานครับ ในร่างกฎหมายเดิมเหตุที่ต้องมาแก้กันเพราะว่า
ตามประมวลกฎหมายอาญาฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ มันกำหนดในมาตรา ๒๘๒
มาตรา ๒๘๓ อะไรพวกนี้ไว้ ระบุแต่เอาโทษการกระทำต่อเด็กหญิงหรือหญิง
เท่านั้นครับท่านประธาน ตรงนั้นคือต้นเหตุเพราะว่าในสภาพปัจจุบัน ในบ้านเมือง
สังคมปัจจุบันปรากฏว่ามีการกระทำอนาจาร หรือกระทำมิดีมีร้ายต่อเด็กชาย
หรือผู้ชายเช่นเดียวกัน แต่กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้ครอบคลุมถึงไว้ เพราะฉะนั้น
ตรงนี้เป็นต้นเหตุ พอตรงนี้มาเป็นต้นเหตุในการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ ถึงได้
เปลี่ยนถ้อยคำจากคำว่า หญิงหรือเด็กหญิง มาเป็นคำอื่น ตรงนี้ผมคิดว่า

คำอื่นตรงนี้ที่เหมาะสมและคำกฎหมายที่ใช้กันในประมวลกฎหมายอาญา และในกฎหมายอื่น ๆ ก็มีคำว่า ผู้อื่น หรือบุคคล แต่คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง ที่กรรมการบางท่านยกขึ้นมา นั้น ผมคิดว่าผมไม่เคยเห็น อย่างที่ท่าน อาจารย์ปรีชาได้กรุณาไปไล่กฎหมายให้ดูนั้น ในกฎหมายอาญาก็ไม่มี ในกฎหมายอื่นก็ไม่มีอีก ที่ใช้คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง เพราะการเขียนกฎหมาย ต้องชัดเจน แต่คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง หรือตรงนี้ประเด็นอยู่ที่ว่าวันนี้ต้องแก้ ตรงนี้เพื่อให้ครอบคลุมไปถึงผู้ชาย เพราะฉะนั้นถ้าเราดูรูปประโยคแล้ว ผมคิดว่าผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์ปรีชา แต่อย่างที่เราเรียนท่านประธาน ว่าถ้าจะแก้คำว่า บุคคล ใช้คำว่า บุคคล ลงไป รูปประโยคของวรรคสอง และวรรคสี่ซึ่งท่านประธานไม่ได้เอ่ยถึงไว้ต้องปรับปรุงด้วยเช่นกัน เพราะในวรรคสองและวรรคสี่นั้นไปเขียนในเรื่องของผู้ (เหมือนเดิมอีก ส่วนในวรรคสามที่มีท่านสมาชิกหลายท่านได้อภิปรายไปนั้น ผมขอกราบเรียน ว่าในความเป็นจริงแล้ว มีบทมาตรานี้ในประมวลกฎหมายอาญาชัดเจนอยู่แล้ว ในการช่วยเหลือหรือซ่อนเร้นผู้กระทำความผิด แต่ในมาตรานี้ทำไม มันถึงขึ้นมาอย่างนี้ ท่านประธานครับผมเข้าใจว่า ในการเสนอกฎหมาย หลายครั้งซึ่งเราก็จะถ่มถ่มส่วกันมาเสมอว่า ในต้นร่างนั้นมักจะมีข้อผิดพลาด ผิดหลงอยู่ ซึ่งท่านประธานเองทำหน้าที่มา ๗ - ๘ เดือน ท่านประธาน ก็คงจะพอนึกออกว่ามีผิดพลาดมาเสมอ เพราะฉะนั้นตรงนี้เราต้องดู ต้นร่างเดิม เมื่อต้นร่างเดิมเขียนอย่างนี้ เรามาดูเจตนารมณ์ที่แท้จริง ถ้าท่านประธานดูในมาตรา ๒๘๓ เดิมกับมาตรา ๒๘๔ จะเห็นว่าเจตนา ซ่อนเร้นตรงนี้เป็นเจตนาซ่อนเร้นผู้ที่ถูกพาไป -----

แต่ตรงนี้ท่านประธานครับ ผมกราบเรียนท่านประธานว่า นักเรียนกฎหมายเอง แล้วก็อาจารย์ที่สอนกฎหมายหลายท่านรวมทั้งในหมู่คณะผู้พิพากษาก็ เคยมานั่งคุยกัน เหมือนกันครับว่า เอ๊ะ กฎหมายตรงนี้นั้นใช้มานานแล้วครับ ปัจจุบันนี้กฎหมาย มีปัญหาใหม่ เพราะไปใช้คำว่า ผู้ซ่อนเร้น ผู้ใดซ่อนเร้น ชัดเจนแค่นี้เอง มันเกิดปัญหาอย่างที่ผมได้อภิปรายในตอนต้นแล้วครับว่า มันเกิดปัญหาว่าเจตนา องค์ประกอบความผิดของตรงนี้เจตนาต้องเป็นหลัก แต่เจตนาคือซ่อนเร้น เพราะฉะนั้นเมื่อมีเจตนาซ่อนเร้นเข้าองค์ประกอบทันที แต่ปัญหาคือว่าต้อง ซ่อนเร้น เรากำลังเคยคุยกันครับว่า ถ้าเขาไปซ่อนเร้นเพื่อช่วย ไม่ได้ ซ่อนเร้นเพื่อไปร่วมกระทำความผิด แต่ไปซ่อนเร้นเพื่อเอาคนที่ถูกลักพาไป เด็กหรือหญิงหรือชายที่อยู่ในความหมายของกฎหมายในอนาคต ให้เขาหลุดพ้น จากเงื้อมมือโจร ให้เขาหลุดพ้นจากชะตากรรมที่กำลังได้รับเคราะห์ คนเหล่านี้ เขาต้องช่วยมาซ่อนเร้น เมื่อเขามาซ่อนเร้นแล้วอย่างนี้ถ้าไม่มีการปรับแก้ กฎหมายฉบับนี้ตรงมาตราต่าง ๆ เหล่านี้ โอกาสที่คนตั้งใจทำความดี โอกาสของ คนที่ต้องการเข้าไปช่วยเหลือผู้ที่ถูกกระทำความผิดนั้นกลับจะต้องมีโทษไปด้วย เพราะว่าช่องโหว่ของกฎหมายที่ยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมจึงไม่เห็นด้วยกับ กรรมการซึ่งท่านได้ยกไว้ในร่างเดิมต้นฉบับที่ใช้วันนี้ก็เป็นอย่างนี้ แต่วันนี้ ท่านกำลังแก้ครับ ท่านกรรมการหลายท่านก็ได้อภิปรายไปแล้วว่า เราแก้ กฎหมายเพื่อให้ดีขึ้น ถ้าเราจะบอกว่าเราแก้แต่ให้เหมือนเดิมแล้วท่านจะแก้ ไปทำอะไร ในเมื่อกฎหมายเดิม รูปแบบเดิม ประโยคเดิมมันเขียนไว้แล้วมี ปัญหาในการตีความ ซึ่งท่านสมาชิกหลายท่านก็กำลังเป็นห่วงว่าถ้าเขียนอย่างนี้ ผมคิดว่าที่เป็นห่วงคือ กลายเป็นว่าคนที่มิเจตนาช่วยเหลือผู้ที่ถูกกระทำความผิด กลับต้องรับโทษ ผมถึงบอกว่าตรงนี้พวกกระผมเองในอดีตซึ่งเคยเป็นผู้พิพากษา และนักกฎหมายหลายคนก็เคยคุยกันครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้เจตนารมณ์ การช่วยซ่อนเร้นต้องซ่อนเร้นในทางที่มีขอบถึงจะมีโทษ แต่ถ้าเขาซ่อนเร้น ในทางที่ถูกที่ควรแล้วเพื่อช่วยเหลือแล้วต้องไม่มีโทษ เพราะฉะนั้นตรงนี้คือ เราจะเขียนกันอย่างไร เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าประเด็นที่ถามว่า ซ่อนใครนั้น คงจะชัดเจน คงจะต้องหมายถึงว่า ซ่อนตัวผู้ที่ถูกกระทำความผิด แต่ต้องซ่อน ในลักษณะที่ว่าซ่อนเพื่อช่วยผู้กระทำความผิดนะครับ ไม่ใช่ซ่อนเพื่อช่วยเหลือ ให้เขาพ้นผิด เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็คงจะต้องปรับเปลี่ยนให้ชัดเจนว่า จะต้องให้ รูปประโยคอย่างไร ควรจะต้องมีข้อความอย่างไรลงไป ซึ่งผมเสนอไปใน

ตอนแรกที่น่าจะเป็นว่า ผู้ใดโดยทุจริตซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไป จะได้มี
 เจตนาชัดเจนครับว่าการซ่อนเร้นตรงนี้ต้องเป็นเจตนาที่ทุจริต ไม่ใช่ซ่อนเร้น
 เพื่อจะช่วยเหลือเขา ถ้าอย่างนั้นจะได้เข้าองค์ประกอบว่า ถ้าช่วยซ่อนเร้น
 เพื่อที่ให้เราพ้นผิด เพื่อช่วยให้เขาพ้นภัย อย่างนี้ไม่เป็นความผิด เพราะไม่มี
 เจตนาทุจริต ขอขอบพระคุณท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ให้น่าสนใจอีกท่านหนึ่ง แล้วท่านประธานค่อยชี้แจงครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานสภา
 ที่เคารพครับ ผม สุนัย จุลพงศธร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครสวรรค์
 พรรคชาติพัฒนา ได้ฟังการอภิปรายมามากแล้วครับท่านประธานครับ แต่ยังไม่
 เสนอปิดนะครับ ต้องขอบคุณท่านอาจารย์ปรีชาที่ท่านได้ยกประเด็นสำคัญ ๆ ไว้
 ถ้าสภานี้ขาดท่านเสียนี้ ผมว่าข้อกฎหมายคงจะน้อยลงไปมาก สมัยหน้าอยากให้
 ท่านได้อีกได้เรื่อย ๆ มาเป็นแบบอย่างในสภานี้ ก็หาเสียงให้ท่าน แต่ว่าดีที่
 ท่านไม่ได้เสนอตอนใกล้เที่ยงคืนนะครับ เรื่องกฎหมายนี้ ถ้าใกล้เที่ยงคืน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ไม่เอาครับ เอาตอนนี้

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานครับ
 คือผมคิดว่าเราร่างกฎหมายนี้คงมีเจตนาที่จะไปใช้กับสังคม แล้วก็ไปรับใช้บ้าน
 รับใช้เมืองแก้ปัญหาของพี่น้องประชาชน กฎหมายนี้ยังคอยอีกมากครับ แล้วผม
 กำลังจะเสนอขอให้เลื่อนกฎหมายวาระสำคัญ ๆ ที่ต้องใช้ในการแก้ปัญหา
 เศรษฐกิจเข้ามาอีก ถ้าเราใช้วิธีการถกเถียงกันอย่างนี้ผมเข้าใจว่าจะเลย
 เที่ยงคืน แล้วประการสำคัญพรั้งนี้ผู้คดีสำคัญที่ฝ่ายค้านเขาเสนอไว้ เรื่องแฟกซ์ (FAX)
 ยังไม่ยุติ เพราะคราวที่แล้วนี้เขานับองค์ประชุมแล้ว ผมก็เกรงว่าเดี๋ยวพรั้งนี้
 กว่าที่จะเริ่มต้นได้ซ้ำอีก พิจารณาเรื่องนี้อยากให้ประสานกับเวลา เพื่อสร้าง
 ประโยชน์สูงสุดให้กับพี่น้องประชาชนในเรื่องกฎหมายที่รอง ๆ ไป แล้วก็
 ในเรื่องผู้คดีที่จะต้องมีพรั้งนี้อีกครับท่านประธาน ทั้งหมดนี้ผมคิดว่าก็ต้องให้
 เกียรติทางกฤษฎีกานะครับ ท่านเป็นสุภาพสตรีด้วย ไปทำหน้าที่เสียท่านมาก
 ก็คงจะไม่ถูกต้อง ท่านเป็นข้าราชการประจำแล้วก็ด้วยเจตนาที่ว่า กฎหมายนี้
 ต้องมีแบบครับ ที่นี้ยังเอิญท่านอาจารย์ปรีชาตอนนี้ท่านก็ไม่ได้อยู่กฤษฎีกา
 ผมก็เลยต้องให้ความสำคัญกับทางกฤษฎีกาเขา เป็นแบบของกฎหมายเขา

๑๗๕

สผ ๗/๒๕๔๐ (ส. ๒)

ชុติมา ๗๘/๓

ถ้าเขายื่นยัน ผู้ซึ่ง ก็ ผู้ซึ่ง ถ้าเราจะเอาก็เอา หรือถ้าเห็นว่ายังจำเป็น
ในเรื่องถ้อยคำ ถ้าจำเป็นท่านประธานจะถอนไปก็ไม่แปลกครับ แล้วก็
เรื่องดีครับ-----

- ๗๘/๑

แล้วบรรยากาศวันนี้ดีมากครับ ฝ่ายค้านกับฝ่ายรัฐบาลยกมือพร้อมกันหลายครั้ง เป็นนิมิตหมายรัฐบาลแห่งชาติหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ท่านประธานครับ ที่นี้พออภิปรายไปอภิปรายมา ขอประทานโทษเถอะท่านประธานครับ เหมือนฟันเรา ตี ๆ นี่ครับ ท่านลองจับโยกสักประเดี๋ยวสิ เดี๋ยวมันโยกเลยครับ รู้สึกโยกทันที พออภิปรายไปอภิปรายมา ที่แรกเนื้อหาไม่สับสน อภิปรายไปอภิปรายมา ท่านรัฐมนตรีช่วยฯ พาณิชย์ ของกระผมท่านเริ่มสับสนแล้ว ท่านก็ให้เกียรติมากครับ มาอภิปรายมากเลยวันนี้ในเรื่องถ้อยคำ ทั้งที่ท่านดูแลเรื่องสินค้าราคาถูกอยู่ขณะนี้ ผมก็เกรงว่าถ้าเราพูดกันไปอย่างนี้ในที่สุดไม่มีที่สิ้นสุดท่านประธาน ถ้ามีที่สิ้นสุดเขาก็มีศาลเดี๋ยวแล้วครับ ถ้ามีปัญหาอยากให้ท่านประธานสรุปว่า ถ้ามีปัญหาเรื่องถ้อยคำ เอาอย่างไรก็เอากันนะครับจะโหวตหรือจะตัดสินอย่างไร หรือจะถอนออกไปก่อนก็แล้วแต่ แต่ถ้ามีปัญหาเรื่องเนื้อหาในวรรคสามเกิดเป็นปัญหาเนื้อหาแล้วนะครับ แต่ผมอ่านแล้วขอกราบเรียนเถอะครับว่า เข้าใจตามที่กรรมธิการร่างมา เน้นที่จะดำเนินการกับผู้ที่มีส่วนสมคบดำเนินการในการที่จะปกปิดรักษา ปกปิดคนที่ถูกพาตัวไป ส่วนว่าพาไปแล้ว พาไปช่วย ไม่ได้พาไปปกปิดไปหลบพ่อแม่เขาช่วยแท้ ๆ อันนั้นเรื่องมาตรา ๕๙ ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นยาครอบจักรวาลอยู่แล้ว อันนั้นชัดเจนอยู่แล้วละครับ ดังนั้นถ้าจะถกเถียง ผมคิดว่าถ้าไม่มีปัญหาเนื้อหากฎหมาย เข้าใจตรงกันแล้วมีแต่รูปแบบ ท่านประธานตัดสินใจเรื่องรูปแบบเถอะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ขอบคุณครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : หรือไม่เช่นนั้น ถ้ายุ่งยากนักท่านประธานฯ วุฒิ ซึ่งพรรคเดียวกับกระผมนั้นก็ขอเสนอให้ท่านนำถอนไปเสีย ถือว่าเป็นเจตนารมณ์ร่วมกัน แล้วไปปรับปรุงใหม่แล้วกลับมาครับ จะได้ยุติเวลา แล้วใช้ประโยชน์เวลาให้มากที่สุด ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประยุทธ์ครับ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม ผมอยากกราบเรียนท่านประธานว่าสมาชิกทั้งฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาลก็ให้ความสำคัญในการพิจารณาในเรื่องนี้ค่อนข้างจะมาก ต่างก็สับสน คงจะไม่เริ่มต้นสับสน

ณ ที่ตรงนี้สืบสนกันตั้งแต่คณะกรรมการ ในคณะกรรมการมีผู้แปรผู้คดี หรือในคณะกรรมการเอง ผมเอง ผมกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพ ผมไม่อยากจะทำให้ใครเสียหาย ท่านประธานกรรมการเอง ท่านจะฟังใคร หรือไม่ฟังใครก็เป็นสิทธิของท่าน แต่ส่วนในสิทธิของคณะกรรมการก็คงจะต้อง เลือกลงงาน ที่ได้รับมอบหมายให้เกิดผลในทางที่สังคมออกมาอย่างมีประสิทธิภาพ ท่านประธานครับ ออกมาอย่างนี้ท่านประธานเอง หรือท่านสมาชิกหลายท่าน เราก็ต่างได้อ่าน ได้รู้ ได้เรียนรู้ประมวลกฎหมายอาญา มาเสียทั้งสิ้น ถ้อยคำ ที่สืบสน คำว่า ซึ่งผู้ซึ่ง จะว่ากันจริง ๆ แล้วท่านประธาน ผมฝากไปยัง ท่านประธานคณะกรรมการ ท่านก็เป็นนายตำรวจมา ท่านก็รู้ ท่านก็เห็นมา ตั้งแต่หัวจรดท้ายตามประมวลกฎหมายอาญาไม่มี ซึ่งผู้ซึ่ง เลย การที่ท่าน มาเขียน มาอ่าน แล้วมาแปลเจตนาว่า นี่คือภาษากฎหมาย เราเรียนกฎหมาย กันมา เราอ่านกฎหมายกันมา เราผ่านกฎหมายกันมามากมาย เป็นข้อความ ที่ฟังไม่ขึ้นหลายจุด ท่านจะแก้ไขตามมาตรา ๒๘๓ ทวิ แก้ไขตรงนี้ยังไม่เสร็จครับ จะขัดกันเองในประมวลกฎหมาย เมื่อมารวมกันเข้าเป็นประมวลกฎหมาย ก็ขัดกันเอง ครั้นจะแก้ไขกลางสภา ดูเหมือนท่านประธาน ผมกราบเรียนว่า ท่านประธานเองท่านก็เรรวน กรรมการเองท่านก็บอกว่าฟังคนข้าง ๆ ซึ่มีออกไปใครก็ไม่รู้ ผมไม่สนใจ เพราะผมสนใจแต่คนที่สุภาพเรียบร้อยเท่านั้น คนที่ไม่สุภาพเรียบร้อยผมก็ไม่ให้เกียรติ แต่ผมก็ไม่อยากจะตำหนิหรือวิจารณ์ หรืออภิปรายในลักษณะที่สร้างความเสียหายให้กับผู้ใด แต่ในฐานะที่กระผม เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอยู่ในสภาแห่งนี้มานาน ท่านประธานก็อยู่ พอ ๆ กันกับผมมา ไม่เคยเห็นหรรอครับ มีพฤติกรรมอย่างนี้ ภาษาใช้แบบนี้ ไม่มี ผมไม่ทราบว่าอะไรจิตใจท่านประธานคณะกรรมการ บอกเชื่อคนข้าง ๆ ซึ่ไปคนข้าง ๆ ทางฝั่งนี้ ผมไม่ได้สนใจในประเด็นนั้น แต่ผมสนใจเนื้อหาสาระ ที่เกิดขึ้นจากสมาชิกทั้งฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาลทำการท้วงติง-----

สมมุติว่าท่านประธานฯ วุฒิ ท่านไม่คืออื่น ท่านจะแก้ไขอย่างไร ท่านจะแก้ไขตามใคร ท่านจะแก้ไขว่าอย่างไร ท่านจะแก้ไขมาตราใด ทั้ง ๆ ที่เป็นกฎหมายฉบับเดียวกัน ถ้ามันเกิดความไม่สมบูรณ์ในตัวร่างฯ ที่เราจะต้องพิจารณาพร้อม ๆ กัน ผมว่าประเด็นนี้เราก็จะเกิดความบกพร่องในส่วนตัวของเรานั้นประเด็นที่ ๑

ในประเด็นที่ ๒ ผมก็สับสนเหมือนท่านสมาชิกทั้งหลายสับสนว่าท่านต้องการที่จะลงโทษผู้ใด เพราะตามตัวร่างฯ เดิมกันจริง ๆ ถ้าท่านประธานจะต้องถาม ถามว่าเอาตามร่างฯ เดิม หรือร่างฯ ตามกรรมวิธีการแก้ไขเท่านี้จบ แต่เจตนาของฝั่งนี้ไม่เหมือนกัน มันคนละฝั่ง คนละฟากตามร่างฯ เดิมนั้นเจตนาที่จะลงโทษผู้ช้อนเร้น ผู้กระทำความผิด แต่ตามร่างฯ ที่กรรมวิธีการแก้ไขมุ่งที่จะลงโทษผู้ช้อนเร้นผู้เสียหาย แต่ช้อนเร้นอย่างไรท่านก็ไม่ได้มีกำหนดไว้ การใช้อำนาจในการที่จะใช้ดุลยพินิจ ท่านเป็นนายตำรวจมาก่อนท่านก็รู้ ถ้าหากใช้อำนาจดุลยพินิจบอกช้อนเร้น ช้อนเร้นอะไร ผมไม่เกี่ยวเลย ผมจับเขาไว้ก่อน แล้วมันจะมีผลเมื่อถึงมือในประเศไทยหรือครับท่านประธาน มันจะไม่มี เพราะฉะนั้นเจตนารมณ์ตรงนี้ผมก็มองไม่ออก จริงอยู่มีท่านผู้รู้อ้างมาตราต่าง ๆ เช่น มาตรา ๑๘๘ เป็นลักษณะ ๓ ความผิด เกี่ยวกับการยุติธรรม ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม เป็นความผิดทั่วไป แต่ความผิดตามมาตรา ๒๘๓ จะเป็นความผิดตามลักษณะการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งกระผมไม่แน่ใจว่าผู้ร่าง คือรัฐบาลผู้เสนอกฎหมายฉบับนี้เข้ามาเจตนาที่จะลงโทษผู้ใด เพราะในระหว่างที่แก้กันไม่แก้กัน คนลงโทษคนละคน องค์ประกอบคนละองค์ประกอบ ผมว่าทางที่ดีผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานที่เคารพของผมว่า เมื่อเกิดความสับสนอย่างนี้ดีไหม ในขณะที่เราอยู่กันมาเราก็เห็นกันมา เราก็ผ่านกันมา เราให้ความร่วมมือกันมา ท่านประธานฯ วุฒิ เองนั้นละลุกขึ้นถอน บอกว่าถอนออกไปพิจารณาก่อนเพื่อความรอบคอบ แล้วพวกเรารวมก็เกิดความสบายใจว่า ท่านได้ให้ความรอบคอบแล้ว รอบคอบอย่างไร ถ้าในกรณีตัวอย่างอาจารย์ปรีชา ท่านที่ระพันธุได้พูดถึงว่าถ้าหากจะลงโทษผู้ช้อนเร้นผู้ถูกพาไป ท่านต้องเขียนว่า ผู้ใดโดยทุจริตช้อนเร้นผู้ถูกพาไป อย่างนี้เป็นต้น ต้องแก้ไขกันมาอย่างนี้ อันตรายและความเสียหายจะเกิดขึ้นในการออกกฎหมาย และอันตรายจะเกิดขึ้นกับประชาชนทั่วไปน้อยลง ท่านประธานครับ

ผมอยากกราบเรียนเสนอท่านประธานว่าท่านประธานกรรมการ ขอความ
กรุณาเถอะครับ ผมไม่อยากจะ เป็นปากเสียงกับผู้ใด ถ้าท่านลุกขึ้นอย่าง
สง่างามว่าขอถอนไปพิจารณาก่อนเพื่อทบทวน ท่านก็ไม่ได้เสียหาย เราทำมา
บ่อยครั้งครับท่านประธาน

(นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย ได้ป็นและยกมือขึ้น)

นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
พาณิชย์) : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตใช้สิทธิพาดพิง
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านรัฐมนตรีฯ ขอประทานโทษ พาดพิงก็ยังไม่เสียหาย ผมขอ
ความกรุณาฟังท่านวุฒิสกคนหนึ่งนะครับ

นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
พาณิชย์) : ท่านประธาน พาดพิงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ผมขออภัยนะครับ กราบขออภัยจริง ๆ ว่าที่ท่านส่นัยพาดพิง
ถึงท่านไม่ได้เสียหายอะไรเลยครับ ท่านกรุณานั่งสักนิดหนึ่ง ผมอยากให้ฟัง
ท่านวุฒิก่อน มันจะได้สรุปกันง่าย ๆ

นายเฉลิมพล สนิทวงศ์ชัย (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
พาณิชย์) : ผมไม่ได้สับสนุนะครับ ผมถูกกล่าวหาว่าสับสนุน ผมขอใช้คำเดียว
เท่านั้นเอง ท่านประธานครับ สิ่งที่ผมเข้าใจไม่ใช่สสนับสนุน แต่ว่าข้อความนั้น
มาเปลี่ยนตัวบุคคล ตรงนี้เป็นสาระนะครับ ถ้าข้อความเดิมก่อนที่กรรมการ
จะแก้ไข มันหมายถึง ผู้กระทำความผิด คือ ผู้ไปล่อลวงเขา แล้วถูกบุคคลใด
ซ่อนเร้น ท่านฟังให้ดีนะครับ แต่เมื่อมาเปลี่ยนเป็นว่า ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป
มันกลายเป็นเด็กแล้วครับ ตรงนี้ผมจึงได้ขอลถามว่า ผู้ที่จะถูกลงโทษนั้น แน่นอน
คือผู้ซ่อนเร้น แต่ถามว่าซ่อนเร้นใคร มีอยู่ ๒ คนครับ เดิมแปลว่า ซ่อนเร้น
ผู้กระทำความผิด คือ ผู้ไปล่อลวงเขา แต่มาแก้ไขใหม่เป็นว่า ซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป
ท่านประธานเห็นไหมครับว่า ผมไม่ได้สสนับสนุน แต่กรรมการมาแก้คล้าย ๆ
เปรียบเทียบเหมือนกับว่าเปลี่ยนผู้ต้องหาอย่างนั้น ต้องตอบนะครับตรงนี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านไม่ลับสนหรือครับ เชิญท่านวุฒิกครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล ชาติพัฒนา นครราชสีมา ผมว่าเรื่องนี้ที่วิพากษ์วิจารณ์กันมากมายก็มีหลายความคิดเห็น กลุ่มหนึ่งก็คิดว่าอยากจะให้ผมถอนไป ผมอยากจะเรียนตรง ๆ ว่าผมถอนไปผมก็ไปพิจารณากันอยู่ ๓ - ๔ คน เพราะว่าท่านที่สนใจไม่มาช่วยผมแล้ววันนี้ไม่มีแพ ไม่มีชนะ ไม่มีฝ่ายค้าน ไม่มีฝ่ายไหนทั้งสิ้น คือกฎหมายฉบับนี้ออกมาแล้วเพื่อประโยชน์ของประชาชน เพราะฉะนั้นการพิจารณาในสภาทั้งหมดอย่างนี้จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด แล้วผมอยากจะจำกัดเรื่องให้มันสั้นเข้าโดยไม่ต้องให้มันยืดยาว เราก็มาพิจารณากันในมาตรา ๒๘๓ กับมาตรา ๒๘๔ เพียงมีถ้อยคำไม่กี่คำเท่านั้น แล้วผมก็ไม่ได้หมายความว่า ผมจะไปโอนอ่อนผ่อนตามกฤษฎีกา เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ใช่ผมร่างเข้ามา เพียงแต่ว่าเขาตั้งให้ผมเป็นประธาน แล้วเวลาพิจารณาจริง ๆ ก็ไม่ใช่มาห้องสภา ก็ไม่มีใครคอยมาช่วยกันคิด แต่พอมาถึงสภาที่ช่วยกันคิดอย่างนี้ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ประเสริฐและจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชน และกฎหมายฉบับนี้ก็จะมีคุณสมบัติอย่างยิ่ง ผมยังมีความเห็นคล้ายตามท่านพิระพันธุ์เลย ผมว่ากฎหมายฉบับนี้เดิมเขียนมาอย่างนี้ คิดให้ดี ๆ แล้วน่าจะผิดพลาดด้วยซ้ำ เพราะมันเป็นข้อความที่กำกวม ถ้อยคำที่ว่า ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงที่ถูกพาไปนั้น ท่านพิระพันธุ์มีความเห็นว่าน่าจะเพิ่มเติม ผู้ใดโดยทุจริต อันนี้ชัดเจนแล้วนะครับ แล้วไปซ่อนเร้นหญิงที่ถูกพาไป ก็คือมีพฤติการณ์ร่วมกันกระทำความผิดเห็นชัดเจน ผมยังมีความเห็นคล้ายตามท่าน แล้วการที่จะถอนกลับไปกว่าจะกลับเข้ามาอีกมันเสียเวลาขั้นตอนมาก เรามาพิจารณากันในรวมทั้งหมดนี้ ผมว่าเพียง ๒ มาตราที่เรามาใช้ถ้อยคำ มาว่ากันเลยนะครับ เริ่มกันมาตั้งแต่มาตรา ๒๘๓ ทวิ ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่ง เราไม่เห็นด้วย ท่านอาจารย์ปรีชา ก็ไม่เห็นด้วย เราก็อาจจะแก้คำว่า ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปี ก็แก้ถ้อยคำถ้อยคำเดียว นอกจากนั้นทุกอย่างคงเดิมหมด แล้วก็มาวรรคสาม ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก ซึ่งท่าน ส.ส. ผู้อภิปรายหลาย ๆ ท่าน

มีความข้องใจ ถ้าเราจะเพิ่มอย่างนี้เข้าไปจะได้ไหมครับ เพื่อให้เป็นการ
จะแจ้งว่า ผู้ใดโดยทุจริตซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก ผมจะเสนอ
เอาง่าย ๆ อย่างนี้ ถ้าที่ประชุมเห็นชอบมันก็น่าจะผ่านได้ แล้วก็อ่านบททวนกัน
อีกสัก ๓ รอบ ใครจะแก้ไขด้วยคำอย่างไรก็ว่ากันมา ถ้าอย่างนี้มันก็น่าจะ
จบง่าย แล้วไม่มีการเป็นห่วงว่าผมจะต้องเป็นฝ่ายที่ยอมหรืออะไรไม่ใช่ออย่างนั้น
หรอกครับ ทุกอย่างนี้ให้พิจารณาโดยที่ประชุมรวมจะเป็นประโยชน์ที่สุด เพราะที่
ไปพิจารณาในชั้นกรรมาธิการนั้น เราไปพิจารณากันในบุคคลส่วนน้อย ผมยัง
อยากจะขอให้ที่ประชุมได้รวบรัด ให้ผมถอนกลับไปอีกเดี๋ยวก็น่าจะได้อยู่กัน ๕ คน
๖ คน ๗ คนอีก ท่านก็ไม่ไปช่วยผม เพราะฉะนั้นเมื่อท่านช่วยผมแล้ว
เอากันตรงนี้เลยให้มันจบ ๒ มาตราคิดว่าใช้เวลา ผมว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมงเสร็จ
เอาละครับ เริ่มตั้งแต่มาตรา ๒๔๓ ทวิ ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปี
ซึ่งผู้ซึ่ง ก็เปลี่ยนมาเป็น บุคคล เสีย แล้วต่อจากนั้นมาวรรคสาม ผู้ใดโดยทุจริต
ซ่อนเร้นผู้ถูกพาไป เขียนอย่างนี้มันก็จะแจ้งให้เห็นแล้วว่า มีการล่อลวงหญิงไป
แล้วใครไปซ่อนเร้นหญิงนั้นก็เท่ากับโดยทุจริตโดยเจตนาที่ไม่สุจริตก็就会有ความผิด
แต่ถ้าไม่ใส่ โดยทุจริต เข้าไป ก็จะตีความหมายไปอย่างที่ท่านเฉลิมพลได้คิด
ไปได้ว่า ไปช่วยซ่อนเร้นผู้หญิง ช่วยเหลือเขากลับไปจะมีความผิดอีก
เพราะฉะนั้นผู้จะมีความผิดก็ควรจะได้โดยทุจริต โดยเถยจิต โดยเป็นหลักกฎหมาย
โดยความเรียกว่ามีจิตชั่วถึงจะเป็นความผิด ผมจะเสนอเอาง่าย ๆ อย่างนี้
ที่ประชุมจะเห็นอย่างไรก็โปรดกรุณาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่าน พันตำรวจโท ไวพจน์ ตรี

พันตำรวจโท ไวพจน์ อารมณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท ไวพจน์ อารมณ์รัตน์
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกำแพงเพชร ตามร่างเดิม ตามร่างเดิมที่ยัง
ไม่มีการแก้ไข ข้อความจะเขียนว่า ผู้ซึ่งพาไป หมายถึง แมงดา แต่เมื่อ
กรรมาธิการได้มาแก้ไขเปลี่ยนเป็น ผู้ถูกพาไป หมายถึง เด็ก เพราะฉะนั้น
ท่านประธานต้องบอกเลยว่า มาตรานี้ วรรคสาม ท่านต้องการลงโทษใคร
บอกตรงนี้ก่อน แล้วค่อยแก้ไขในเรื่องของข้อความต่อ ให้ตอบให้ได้ก่อนว่าเรา

๑๘๒

สผ ๑/๒๕๕๐ (ส. ๒)

กรรมา ๘๑/๓

จะลงโทษใคร ลงโทษบุคคลผู้ชอนเร้นแล้ว แต่ว่าจะชอนเร้นใคร ชอนแมงดา หรือชอนเด็กผู้เคราะห์ร้ายอันนั้นตีความให้ชัดเจนตรงนี้ครับ แล้วก็ค่อยแก้ไขต่อไปครับ ต้องตอบก่อนไม่อย่างนั้นไม่สามารถจะแก้ได้

— ๘๒/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอท่านปรีชาก่อนนะครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภา
ที่เคารพครับ กระผม ปรีชา สุวรรณทัต ประชาธิปัตย์ กทม. ขอกราบเรียน
ท่านประธานสภาผ่านไปยังท่านประธานคณะกรรมการ ที่ท่านจะเดิมคำว่า
โดยทุจريت ไป ไม่ได้ครับ โดยทุจريت เป็นคำพิเศษในประมวลกฎหมายอาญา
เป็นเรื่องของการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
มีคำจำกัดความเอาไว้ โดยทั่วไปเราใช้ความผิดที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน
กรณีดังกล่าวนี้ใช้ โดยทุจريت ไม่ได้ เพราะว่าจะผิดกฎหมายอาญาเป็นไปตาม
ประมวลกฎหมายอาญา เจตนาตามมาตรา ๕๙ ที่ท่านสัณยให้เห็นไว้
ถูกต้องแล้ว ใส่ไปไม่ได้ครับ ใส่ไปยิ่งผิดใหญ่ สับสนใหญ่เลยครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
ขออนุญาตครับ ท่านอาจารย์ปรีชาบอกว่า โดยทุจريت ไม่ได้ เราก็ใช้คำอื่นสิครับ
ผู้ใดโดยเจตนามิชอบ หรืออะไรก็ตามเราใส่เข้าไปสิครับ เพื่อให้เห็นว่า
ในการช้อนเร้นนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ชอบ เมื่อจะไม่ใช้คำว่า โดยทุจريت
ก็ใช้ว่า ผู้ใดโดยเจตนาอันมิชอบ หรืออะไรก็ใส่เข้าไปสิครับ หลาย ๆ ท่าน
ช่วยกัน ผมไม่มีปัญหาอะไรที่เห็นว่าถูกต้อง ผมอนุโลมได้เลยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : กรุณาช่วยกันนะครับ ท่านนพดลช่วยหน่อย

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
ผมอยากจะขออย่างนี้ได้ไหม ขอความกรุณาที่ประชุม อาจจะให้เร็วเข้า
แล้วก็จบ ผมจะขอเริ่มถ้อยคำเลยนะครับ แล้วท่านลองทบทวนตามว่าจะ
ยอมไหม ถ้ายอมตามนี้ก็ผ่าน แล้วก็จบ ผมจะเริ่มตั้งแต่มาตรา ๒๘๓ ทวิ
ผู้ใดพาไปซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อการอนาจาร
แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน
หนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นอันว่าวรรคแรกนี้ผมแก้ ซึ่งผู้ซึ่ง มาเป็น
บุคคล ขอแก้อันนี้อันเดียวนะครับ แล้วมาวรรคสอง ถ้าการกระทำความผิด
ตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุไม่เกินสิบห้าปี อันนี้ผมจะใช้
คำว่า ผู้ซึ่ง ตามเดิม ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แล้วมาวรรคสาม
ผู้ใดโดยเจตนาอันมิชอบช้อนเร้นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง

ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี
แล้วก็ตามวรรคสุดท้าย ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณี
ที่กระทำแก่ผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้ ผมอยากจะให้
เป็นอย่างนี้ ท่านช่วยผมดูถ้อยคำ ช่วยกันอย่างนี้สักคนละเล็กละน้อย
มันก็จะเสร็จเร็ว แต่ถ้าไปคิดให้มันลึกไปแล้วก็เป็นถ้อยเป็นคำเจ้าปัญหา
มันก็ไม่จบ อยากจะเอาง่าย ๆ ดีกว่า แล้วจบแล้วมันก็ต้องจบ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านนพดลครับ

นายนพดล ปัทมะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม นพดล ปัทมะ ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร
ความจริงผมพยายามที่จะช่วยท่านแก้ปัญหา นะครับ ไม่ใช่มองแล้วเป็นปัญหา
มาตรา ๒๘๓ ทวิ ผมอยากกราบเรียนเสนอท่านประธานคณะกรรมการ
และท่านประธานสภาอย่างนี้ ใช้คำต่อไปนี้ท่านกรุณาจดดูนะครับ ผู้ใดพบบุคคล
อายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเพื่อการรอนาจาร อันนี้จะเป็นถ้อยคำ
ที่ถูกต้องที่สุด ๑. เปลี่ยนบุคคล ผู้ใดพบบุคคลอายุเกินกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกิน
สิบแปดปี ไปเพื่อการรอนาจาร ไป นี้ไปติดกับ เพื่อ นะครับ สอดคล้องกับ
การเขียนมาตรา ๒๘๔ ที่ท่านเขียนไว้ ผู้ใดพาผู้อื่นไปเพื่อการรอนาจาร
นั้นเป็นประเด็นแรก

ประเด็นที่ ๒ ในวรรคสาม ที่เราสับสนกันว่าต้องการที่จะ
ลงโทษใครแน่ เขาต้องการลงโทษผู้ซึ่งซ่อนเร้นผู้หญิง ในมาตรา ๓ นี้
เปลี่ยนเป็นข้อความแบบนี้จะชัดเจนขึ้นครับท่านประธาน ผู้ใดซ่อนเร้น
ผู้ซึ่งถูกพาไป ที่ที่เราควรจะใช้ ซึ่ง เราไม่ใช้ ซึ่ง แล้วที่ที่เรา
ไม่ควรจะใช้ ซึ่ง เราไปใช้ ซึ่ง มันก็เลยสับสน วรรคสาม ควรจะเปลี่ยน
ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งถูกพาไป-----

แล้วกรณีที่ว่า บุคคลอื่น เปลี่ยนตลอดในมาตรา ๒๘๒ วรรคสอง มาตรา ๒๘๒ วรรคสาม มาตรา ๒๘๓ วรรคสอง มาตรา ๒๘๓ วรรคสาม มาตรา ๓๑๒ ตี วรรคแรก และวรรคสอง เปลี่ยนทั้งหมด นั้นเป็นประเด็นแรกนะครับ

ประเด็นที่ ๒ ที่ท่านประธานวุฒิ โดยความเคารพ ท่านขอเสนอให้เพิ่มเติม โดยทูลจรีต เข้าไป อันนี้ไม่ถูกต้องครับท่านครับ การเพิ่มโดยทูลจรีต เข้าไปเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นเจตนาพิเศษซึ่งเราเพิ่มขึ้นไป ไม่ต้องเพิ่มอะไรครับ ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งถูกพาไป พอแล้วครับ เพราะว่ากรณีที่ผมจะไปช่วยผู้หญิงออกไปไม่จำเป็นต้องไปซ่อนเร้น แล้วไม่ครบมาตรา ๕๙ เรื่องเจตนาอยู่แล้ว ผมเปรียบเทียบมาตรา ๒๘๕ ครับท่านวุฒิ ท่านประธานครับ ท่านลองเปิดดูประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๕ ซึ่งเป็นบทบัญญัติในปัจจุบัน เขาใช้คำว่า ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก ไม่มีคำ โดยเจตนาทูลจรีตครับ ชัดเจนแน่นอน ผมกราบเรียนด้วยความเคารพ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) :
ท่านประยุทธ์ครับเชิญ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ พรรคชาติไทย จากจังหวัดมหาสารคาม ก็ต้องรบกวนกันหน่อย เพราะว่าจะก่อนที่จะผ่านไปก็ต้องใช้ความรอบคอบ ถึงแม้ว่าดูเหมือนท่านประธานกรรมาธิการจะหงุดหงิดบ้างเล็กน้อย ต้องขอประทานโทษ รักกันก็อีกเรื่องหนึ่ง จริงแล้ว

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานครับ
ขออนุญาตนิดเถอะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสุนัยจะประท้วงหรือครับ ผมว่าอย่างนี้ครับ อีกสักครู่กำลังจะดี ท่านสุนัยรออีกสักนิด เดี่ยวให้ท่านประยุทธ์

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ขอเสนอความคิดเห็นเถอะครับ คือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวถึงท่านประธานหลายครั้ง ผมก็เห็นใจท่านประธานที่แรกก็บอกท่านประธานโลเล็กไม่รู้ประธานไหน เสร็จแล้วเมื่อก็บอกท่านประธานหงุดหงิดอีกแล้ว ถ้าจะกรุณาผมว่า

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : แล้วผมผิดตามข้อบังคับข้อไหน

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : มิได้ครับ เพียงแต่ขอ

ความกรุณาว่าอย่าตำหนิติเตียนท่านประธานเลยครับ เพราะว่าท่านก็พยายามอดทน
ท่านทำงานอยู่คนเดียวครับวันนี้ ถ้าจะได้ให้กำลังใจท่านบ้างน่าจะดีที่สุด
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คุณสุนัยนั่งลง เชิญท่านประยุทธ์

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานครับ
คนเราจะเลือกเอาใจกันก็เลือกได้หลายทาง สอพลอกลางวันก็ได้
สอพลอกลางคืนก็ได้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ผมว่าท่านประยุทธ์ครับ เอาประเด็นนี้ดีกว่า

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ผมเองผมก็จะเอา
ประเด็นนี้ท่านประธาน ดูเหมือนผมจะให้กำลังใจท่านประธานด้วย ผมเอง
ผมเป็นกรรมาธิการหลายครั้ง ตามที่ท่านประธานว่าทำงานอยู่ ๓ - ๕ คน
ทำงานอย่างไรผมไม่ทราบได้ แต่ผมแน่ใจว่าตามข้อบังคับการประชุม
ถ้าท่านประชุมเพียง ๓ คน ๕ คน โหมะทั้งหมด สิ่งที่กำลังพูดกันอยู่
พูดไม่ได้ ท่านประธานพูดไม่ได้ การทำงานของท่านที่ผ่านร่างฯ มาจะเป็น
โหมะทันที ผมก็จะไปตรวจสอบว่าเซ็นชื่อกี่คน ข้อบังคับการประชุมกรรมาธิการนั้น
จะต้องประชุมไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านประยุทธ์ครับ ผมขอความกรุณาว่าเอามาตรา ๕ ที่แก้ไข
มาตรา ๒๘๓ ทวิ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ที่ผมพูดไม่เกี่ยวข้องกับ
อย่างนั้นใช้ไหมครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ผมอยากจะให้เอาประเด็นนี้ครับ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ผมก็ยังไม่ได้สนใจ
ผมตั้งใจในเรื่องของค่าจ้างตัง ผมเกี่ยวกับการทำงานของคณะกรรมการ
นี้ประเด็นที่ ๑ ที่ผมเปิดฉากมา แต่อาจจะม็อดค์ประกอบที่มาเกี่ยวข้องกับเล็กน้อย
ที่จะต้องทำให้ค่าพูดของผมสละสลวยยิ่งขึ้นเท่านั้น นี่ประการที่ ๑ การทำงาน
ของคณะกรรมการ

ประการที่ ๒ ดูเหมือนตรงใจกับกระผมว่า พันตำรวจโท ไหวพจน์

จากกำแพงเพชรนั้น ถามว่าท่านจะลงโทษผู้ใด ดูเหมือนท่าน ส.ส.
พรรคประชาธิปัตย์ จากกรุงเทพฯ เหมือนตอบแทน ซึ่งเจตนาว่าใครถูกใครผิด
ในเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ ในมาตรานี้แหละ คนละฟาก คนละอย่าง
คนละเรื่อง เอาละถ้าสมมุติว่าอย่างที่ท่านนพดลได้ตอบแทน ผมจะถาม
ท่านประธาน ประธานที่เป็นที่ประชุมเดี๋ยวนี้ก็ได้ว่า ความผิดตาม
มาตรา ๑๘๙ ของกฎหมายอาญา ผู้ใดช่วยผู้อื่นซึ่งเป็นผู้กระทำความผิด
หรือเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดอันมิใช่ความผิดลหุโทษเพื่อไม่ให้
ต้องโทษ โดยให้ที่พำนักแก่ผู้นั้นโดยซ่อนเร้นหรือโดยช่วยผู้นั้นด้วยประการใด
เพื่อไม่ให้ถูกจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ -----

ท่านประธานครับ ลำดับให้ทีนะครับ สมมุติว่าเอาละ สมมุติว่าผมนี่ละ เป็นคนช่วยแมงดา ในมาตรา ๑๘๕ ผมติดคุกไม่เกิน ๒ ปี ถ้าผมเป็นคนช่วยแมงดา ผมติดคุกไม่เกิน ๒ ปี แต่ในมาตรา ๒๘๓ ทวิ ดังที่ท่านแก้ไข สมมุติว่ามีการแก้ไขไปตามที่กรรมาธิการแก้ไขแล้ว ท่านจะแก้ไขถ้อยคำอย่างไร จะตกแต่งอย่างไร สุดแล้วแต่ แต่โดยเจตนาจะเป็นอย่างไรสุดแล้วแต่ ถ้าหากกฎหมายออกมาอย่างนี้ บังเอิญผมเป็นคนช่วยผู้เสียหาย ท่านประธานครับ ผมจะต้องถูกระวางโทษไม่เกิน ๕ ปี จาก ๒ ปี ไม่เกิน ๕ ปี ผมช่วยคนผิดติดคุกไม่เกิน ๒ ปี แต่ผมช่วยคนดีติดคุกไม่เกิน ๕ ปี อย่างนี้หลักทัณฑ์พินิจในการที่ท่านทั้งหลายจะทำหน้าที่นิติบัญญัติชอบแล้วหรือ มันจะต้องสอดคล้องกัน หลักการลงโทษ ถ้าในกรณีที่ผมช่วยคนผิด คนกระทำความผิด ผมติดคุกไม่เกิน ๒ ปี แล้วผมช่วยคนดีติดคุกไม่เกิน ๕ ปี ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านก็บอกว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ พุทธถึงเจตนา ในรัฐธรรมนูญก็พุทธถึง ในกรณีที่ใช้ดุลพินิจว่าเจตนาหรือไม่ ท่านประธาน หลับตานึกหรือไม่ว่า ตาสี ตาสา ยายมี ยายมาที่บ้านนอก เขาจะอยู่ในฐานะอย่างไร กว่าเขาจะได้พิสูจน์ตัวเองว่าเขาบริสุทธิ์กระทำโดยสุจริตใจ เขาก็ได้รับโทษทัณฑ์แล้ว เพราะฉะนั้นท่านประธานจะต้องฝากคำถามไปยังท่านประธานกรรมาธิการว่า จริง ๆ แล้วเจตนารมณ์ของวรรคสามของมาตรา ๒๘๓ ทวินี้เป็นการลงโทษผู้ใดตามที่ท่านไวพจน์ได้ถาม แล้วคำถามที่ ๒ ของตัวกระผมว่าทำไมล่ะ ถ้าช่วยผู้กระทำความผิด ผมติดคุก ๒ ปี แล้วช่วยผู้เสียหายให้ปลอดภัย แต่ผมอาจจะมีโอกาสติดคุก ๕ ปี แล้วในลักษณะลึกลับกันอย่างนี้ หลักทัณฑ์พินิจนั้น ถูกต้องหรือไม่ในการออกกฎหมาย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :

เชิญท่าน เอกภาพครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด พรรคเสรีธรรม ขออนุญาตอภิปรายเรื่องมาตรา ๒๘๓ ทวิ วรรคสาม ที่เรากำลังถกเถียงกันอยู่นะครับ เมื่อพิเคราะห์พินิจพิจารณาแล้ว คำว่า ซอนเร้น ไม่น่าหนักใจ คำว่า ซอนเร้น ก็คือการเจตนาที่มีชอบอยู่แล้ว แล้วถ้าเราไปช่วยเด็กออกจากโจร สมมุติว่าไปซ่อนเด็กจากโจร คงไม่เป็นการซ่อนเร้น น่าจะเป็นการช่วยเหลือ ซึ่งองค์ประกอบมาตรา ๕๙ นั้นเจตนา แล้วส่วนที่บอกว่า ซอนเร้นโจรหรือเปล่านั้นมีมาตราหลักทั่วไป คือมาตรา ๑๘๕ ที่กล่าวถึง เป็นหลักทั่วไปนะครับ ใครที่ไปช่วยโจรมี

ความผิดอยู่แล้ว แล้วพรรคสามน่าจะถูกต้อง คำว่า ชอนเร็น ไม่ต้องไปแก้ไขอะไรเลย ชอนเร็น ก็คือเจตนาที่มีชอบ ปกปิดนั่นเอง แล้วก็อย่าไปหวังว่าถ้าเกิดคนดีไปช่วยเด็กออกจากโจรแล้วจะติดคุก ไม่ติดครับ อันนั้นเป็นเจตนา การช่วยเหลืออยู่แล้ว ไม่ใช่การชอนเร็น ขอฝากทุกท่านนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญดอกเตอร์เจริญครับ

นายเจริญ คันธวงศ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ ผมเจริญ คันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ผมอยากจะช่วยท่านกรรมการ ผมว่าคิดว่าพิจารณามาถึงตรงนี้น่าจะยุติไว้ก่อน พิจารณาราวหน้าทั้งนี้ก็เพื่อให้ประธานกรรมการได้มีโอกาสทบทวนดูอีกทีหนึ่ง แล้วก็อาจจะช่วยกันหาทางออก ผมเห็นว่าขณะนี้ทั้งฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาลทุกคนพยายามช่วยกรรมการ แต่ว่ารู้สึกว่าจะหาทางออกไม่ค่อยจะได้ อยากจะให้มีโอกาสไปไตร่ตรอง ขอเป็นอาทิตย์หน้าครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านประธานกรรมการครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล ชาติพัฒนา นครราชสีมา ผมว่าอย่างนี้ดีกว่าท่านประธานครับ อภิปรายกันไปอภิปรายกันมา ผมพยายามจะดึงเข้าไปให้มันจบ ท่านก็ไปพูดออกความคิดความเห็นอะไรกัน ผมว่าเอาอย่างของท่านนพดล เมื่อกี้ก็ว่ากันขึ้นมาแล้ว ผมว่ามันจะจบอยู่แล้ว เราใช้ถ้อยคำที่ให้มันสละสลวย และปัญหาเรื่องที่ว่า ผู้ใดชอนเร็น พรรคสามนี้ก็คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอีกแล้ว -----

เมื่อสักครู่นี้ท่านเอกภาพพูดชัดเจนเลย แล้วท่านกฤษฎีกาก็ยังกระซิบบอกผม บอกว่าคำว่า ช้อนเร้น คือเจตนาชั่วร้ายอยู่แล้ว ช้อนเร้นไม่ใช่กระทำโดยเจตนาดี เพราะฉะนั้นจะไปว่ากฎหมายเก่าเขียนไว้ผิด ก็ตีความได้เป็น ๒ แง่ อีกถ้าผมจะไปมองว่ากฎหมายเก่าเขียนผิด เขาก็อาจจะไม่ผิด แต่เขาอาจจะมองเจตนาเห็นว่า ผู้ช้อนเร้น ผู้ถูกพาไป ตามวรรคแรก หรือวรรคสองก็มีโทษ ผมอยากขอความกรุณาอย่างนี้ครับ ท่านอย่าไปอภิปรายให้เป็นเรื่องที่ว่ายึดยาว เป็นเรื่องเหตุเรื่องผล ประชุมอย่างนี้ไม่มีทางจบ ก็เมื่อสักครู่นี้ท่านนพดลเสนอแล้วว่า ท่านอยากจะขอแก้ไขว่า มาตรา ๒๘๓ ผู้ใดพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี เอาไปไหน เอาก็ได้แล้วเรามาทบทวนกันที่ละวรรคเลย เสร็จแล้วต่อมาตรงไหนเราจะใช้ถ้อยคำที่ว่า ผู้ซึ่ง จะเอามาเป็น บุคคลผมว่าอย่างนี้จะจบง่ายมากกว่า แล้วที่ผมไม่อยากจะถอนไป ผมก็อยากจะกราบเรียนอย่างนี้ ถ้าถอนไปเดี๋ยวไปพิจารณา เวลาประชุมนี้องค์ประชุมไม่ต้องห่วง ไปแน่ครับ เขาก็นั่งอยู่เต็มเป็นสิบครับ แต่ไม่ค่อยจะออกความคิดเห็นเห็นกันเท่านั้นเอง ไม่เหมือนกับในสภาใหญ่ที่มีคนที่มีความคิดกว้างขวาง แล้วก็มีความรอบรู้ ยิ่งเอกราชการของผมเป็นแต่ผู้หญิง ไม่ค่อยเก่งกฎหมายก็เลยนั่งฟังกันมากกว่าที่จะออกความคิดเห็น ที่ผมพูดนี้หมายความว่ามีคนเก่ง ๆ เพียงไม่กี่คน เพราะฉะนั้นก็เลยอยากจะขอที่ประชุมว่า ทำอย่างไรถึงจะให้จบเร็ว ถ้าคนโน้นอภิปรายที่ คนนี้อภิปรายที่ก็ไม่จบ ไม่มีทางจบหรอกครับ มีเหตุมีผลพูดกันคนละที่ ใ้ก่อนก่อนไข ไขมาก่อนไข ใครพูดฟังก็มีเหตุผลทั้งสิ้น ก็ขอความกรุณาท่านประธาน เอาว่าเรียงกันเป็นมาตราออกมา แล้วก็แก้ไขถ้อยคำตรงไหน ว่ากันเลยครับ ว่ากันเลย ผมว่าอย่างนี้จบได้ง่ายครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ท่านประธานกรรมาธิการครับ ผมขอถามว่า คณะกรรมาธิการจะเห็นด้วยหรือจะแก้ไขถ้อยคำอย่างไร เอาท่านเป็นหลักก่อน แล้วถ้าท่านสมาชิกจะเห็นเพิ่มเติมอย่างไร ไม่เห็นด้วยก็จะได้ถามมติได้ ถ้าท่านจะไปถามคนนั้นคนนี้ก็ยังไม่จบ ตัวกรรมาธิการเองช่วงนี้ระหว่างฟังเพื่อนสมาชิกอภิปราย ท่านลองเขียนดูสิว่าจะเขียนถ้อยคำอย่างไร แล้วเขียนขึ้นมาผมจะได้ถามที่ประชุมว่าจะเอาอย่างไรกัน เชิญท่านนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ อินทรสมบัติ (พัทลุง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นิพนธ์ อินทรสมบัติ ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดพัทลุง ผมขออนุญาตที่จะ

แสดงความคิดเห็นสนับสนุนความเห็นของท่านดอกเตอร์ เจริญ คันทวงศ์
 ในขณะที่ท่านประธานกำลังจะเปิดให้สภาแห่งนี้พิจารณาเหมือนกับมีกรรมการ
 เต็มสภา ท่านประธานครับ กรรมการมีกรรมาธิการนั้นเป็นการช่วยให้สภาแห่งนี้
 พิจารณากฎหมายได้รวดเร็วขึ้น ถ้าท่านประธานปล่อยให้มีการพิจารณาตาม
 แล้วแต่สมาชิกจะเลือกสรรถ้อยคำขึ้นมา ดังที่ท่านประธานกรรมการได้บอกแล้ว
 ดังที่กฤษฎีกาได้บอกแล้วว่า เมื่อมีการแก้มาตรา ๒๘๓ ทวิ จะโยงไปยัง
 มาตราอื่นด้วย เช่น มาตรา ๒๘๒ ซึ่งยังมีถ้อยคำที่คล้ายคลึงกันอยู่ เพราะฉะนั้น
 ผมเรียนท่านประธานว่า ในปัญหาของกฎหมายนี้บางครั้งคำเล็ก ๆ น้อย ๆ
 ไม่สามารถที่จะมีข้อยุติได้หรอกครับ ผมสนับสนุนท่านอาจารย์ เจริญว่าควรจะให้
 กรรมการถอนออกไปก่อนครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสาทิศย์ครับ

นายสาทิศย์ วงศ์หนองเตย (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 กระผม สาทิศย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตรัง
 พรรคประชาธิปัตย์ ผมต้องเรียนท่านประธานเบื้องต้นว่า ความจริงนั้น
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่พวกเราพิจารณากันอยู่นี้ สภาพในการพิจารณาวันนี้
 ไม่ได้แตกต่างกันเลยกับการทำหน้าที่ในคณะกรรมาธิการ ผมเองไม่อยากจะ
 ลุกขึ้นอภิปรายในสภานี้ แต่เนื่องจากท่านประธานคณะกรรมาธิการท่านลุกขึ้น
 พูดบ่อยครั้งว่า ในกรรมาธิการนั้นมีแต่คนเซ็นชื่อแล้วไม่ออกความคิดเห็น ผมคิดว่า
 มาถึงจุดนี้จำเป็นต้องพูด ท่านประธานผมเป็นกรรมการครับ คุณอัญชลีเป็น
 มีกรรมาธิการอีกหลายท่านที่เป็น บรรยาภาศในการประชุมในกรรมาธิการนั้น
 ต้องเรียนท่านประธานครับว่า เป็นบรรยาภาศที่อัดอัดมาก ท่านประธานจะเห็นว่า
 ในพระราชบัญญัติฉบับที่แล้ว ซึ่งให้กรรมาธิการชุดเดียวกันในเรื่องมาตรา ๕
 ทุกครั้งที่แสดงความคิดเห็น ท่านประธานกรรมการ ขอประทานโทษต้องพูดถึง
 จริง ๆ ก็คือ ท่านจะบอกว่าต้องตามกฤษฎีกา -----

เพราะกฤษฎีกาเป็นเจ้าของร่างโต้เถียงกันขนาดว่า ผมบอกว่าผมเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติ เราเป็นฝ่ายร่างกฎหมายไม่ใช่เป็นลูกน้องของกฤษฎีกาถึงขนาดนั้นครับ แต่ทุกครั้งเมื่อเกิดข้อโต้แย้งท่านก็บอกว่า โหวต โหวตทุกครั้งก็แพ้ จนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายอาญา เราเสนอกระทู้ให้เพิ่มโทษครับ เพราะโทษวันละ ๗ บาทหมดสมัยไปแล้วต้องเพิ่มโทษให้มากกว่านี้ แต่ทุกครั้งท่านบอกว่ากฤษฎีกาทำถูกต้อง เขารู้แล้ว ให้ตามกฤษฎีกาทุกอย่างแล้วก็โหวตแล้วก็แพ้ เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ทุกครั้งครับ ฉะนั้นเหตุการณ์ในวันนี้ที่เกิดขึ้นในสภาผมคิดว่าจำเป็นต้องลุกขึ้นแสดงความเห็นเอาไว้ และความเห็นเพื่อนสมาชิกฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายค้านในสภาวันนี้ เป็นความเห็นที่ควรต้องรับฟังของฝ่ายนิติบัญญัติหลายท่าน เป็นถึงรัฐมนตรีท่านลงมาอภิปรายเอง หลายท่านไปอยู่ฝ่ายรัฐบาล ท่านก็มาอภิปรายเอง เพราะฉะนั้นผมคิดว่ากรรมาธิการเราโดยเฉพาะท่านประธาน เราต้องขอมถอยเรื่องนี้ไม่ใช่ถอน แต่ให้เรื่องนี้เลื่อนการพิจารณาไปก่อน แล้วก็กลับมาพูดกันใหม่ในสัปดาห์หน้า ท่านไปพูดในกรรมาธิการแล้วท่านเปิดกว้างทุกคนพร้อมแสดงความคิดเห็นครับ แต่เมื่อแสดงความคิดเห็นแล้วต้องรับฟังกันไม่ใช่ยึดเอาตามอย่างกฤษฎีกาทุกอย่าง แล้วโหวตโดยที่คนอื่นไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเลย ผมจำเป็นต้องพูดมิเช่นนั้นแล้วจะกลายเป็นว่ากรรมาธิการไม่มีปาก แล้วพูดกันอยู่คน ๒ คน ไม่ใช่ ฉะนั้นประเด็นนี้เป็นประเด็นสำคัญผมคิดว่าสภานี้มีความเห็นที่ควรต้องรับฟัง ขอพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คือท่านสมาชิกครับ ผมคิดว่าการอภิปรายผมขอโทษ ต่าหนีผมก็อาจจะถูกมีส่วนถูก ข้อกฎหมายในการเถียงกันก็ธรรมดาเราจะหาข้อยุติเพื่อที่จะได้สรุปกันที่ท่านประธานกรรมาธิการวิสามัญก็ตามใจท่านสมาชิกเพื่อจะให้มายุติข้อตกลงกันได้ ทั้งนี้ผมขออนุญาตครับ ขอเรียนถามทางกรรมาธิการว่า ท่านจะยึดถ้อยคำอย่างไร แล้วผมจะได้ถามสมาชิกดูว่าจะเอาหรือไม่เอาอย่างไรก็แล้วแต่

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมก็เมื่อสักครูก็ได้พูดไปแล้วว่า อาจจะพิจารณาโดยรวบรัดและก็อย่าไปอภิปรายที่ยืดขาดเยิ่นเย้อเอากันว่า มีถ้อยคำเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เราพอจะตกลงกันได้ ในถ้อยคำเท่านั้นเอง ถ้าตกลงกันได้ก็จบกันไปโดยง่าย โดยที่ผมก็เริ่มแล้วบอกว่า เอามาตรา ๒๘๓ เราจะเริ่มทวิผมก็เอาตามท่านนพดลเสนอว่า ผู้ใดพบบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่เกินสิบแปดปี

ถ้อยคำก็ของตัวร่างเดิมทั้งหมด แล้วมาพรรคที่สามที่เถียงกันมากมายว่า ผู้ใด
 ช้อนเร้นผู้ถูกพาไป นั้นจะดีความว่า ไปช่วยคนดีแล้วมีความผิด แต่เมื่อได้พูดกัน
 อย่างจะแจ้งแล้วก็ถือว่า การช้อนเร้นนั้นเป็นการประพฤติน่าชอบอยู่แล้ว
 ก็ไม่มีอะไรจะแก้ไข และอย่างนี้จะให้ผมถอนไปอีก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านสุนัย เชิญครับ

พลตำรวจตรี วุฒิ สุโกศล (ประธานคณะกรรมการ) :
 ไม่ต้องถอนหรือครับอย่างนี้ ผมคิดว่าอะไรที่พอจับได้ น่าจะจับได้มันก็เร็วขึ้น
 ผมไม่ใช่เกียจครลก เห็นว่าไม่น่าจำเป็นจะต้องถอน น่าจะพิจารณากันไปได้เลย
 พูดกันถึงมาตรา ๒๘๓ แล้วก็อ่านเรียงกันไปเลย และก็ไม่น่าจะมีถ้อยคำอะไร
 ที่จะต้องคัดค้านก็ว่ากันไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสุนัยครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 ผม สุนัย จุลพงศธรครับ จากพรรคชาติพัฒนา นครสวรรค์ ด้วยความเป็นห่วงเป็นใย
 แล้วก็เห็นอกเห็นใจท่านประธานกรรมาธิการมากนะครับ ผมคิดว่าวันนี้เราได้มี
 ข้อเสนอที่ดีมาก แล้วท่านประธานกรรมาธิการก็รับแล้วท่านประธาน คือข้อเสนอ
 ของท่านนพตล ปัทมะ เนติบัณฑิตอังกฤษครับ ชัดเจนมาก ดีที่สุดครับ ท่านเอกภาพ
 พลซื่อ ฝ่ายรัฐบาลก็เสนอร่วมกันตรงกันแล้ว ผมว่าถ้าเอาตามนั้นก็สมเจตนาของ
 กรรมาธิการด้วยแล้วจับได้ทันทีครับ จึงเสนอขอให้เป็นไปตามที่ท่านเอกภาพ
 พลซื่อ และท่านนพตล ปัทมะ ทั้งฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาลร่วมกันแล้วครับ ขอให้เป็นไป
 ตามนั้นเลยครับ ถ้าเห็นด้วยก็จะได้จับกัน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ท่านสุนัย ชอบคุณมากครับ ความจริงผมฟังดูแล้ว
 ก็เห็นสอดคล้องที่ท่านนพตลเสนอ ท่านเอกภาพเสนอ ผมก็ถามคณะกรรมการ
 ว่าจะเอาข้อความอย่างไร ถ้อยคำอย่างไร ท่านก็ไม่บอกผม ให้ถาม
 สมาชิก ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน เชิญคุณหญิงสุพัตราครับ

คุณหญิงสุพัตรา มาศดิตถ์ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธาน
 ที่เคารพคะ ดิฉัน สุพัตรา มาศดิตถ์ พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดนครศรีธรรมราช
 ดิฉันคิดว่าถ้าเราจะมอบภารกิจให้แต่พรรคช่วยไปคิดกันมา ถ้อยคำและกิริยาที่
 เกี่ยวข้องและก็เลื่อนไปครั้งหน้า แต่หมายถึงพอเปิดเข้ามาก็เสนอถ้อยคำกันเลย

๑๓๕

สผ ๗/๒๕๕๐ (ส. ๒)

จินตนา ๘๖/๓

ไม่ต้องอภิปรายกันมากมาย อาจจะช่วยได้ ที่จริงดิฉันก็ค่อยไปตามความเห็นของ
คุณพดล แต่ว่ามีหลายคนที่ยังคิดว่าน่าจะตกแต่งได้ เพราะฉะนั้นถ้าเลื่อนไป
โดยมอบภารกิจไป แล้วหน้าหน้าไม่ต้องอภิปรายกันอีก แต่ละพรรคมีนักกฎหมาย
ของตัวเองไปช่วยกันคิดมา ขอบพระคุณค่ะ

- ๘๗/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านสุนัย ครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานครับ ผมขอ
ยืนยันอีกครั้งหนึ่งครับ ก็ตามที่ท่านนพดล ปัทมะ กับท่านเอกภาพ พลซื่อ เสนอ
ถ้าเห็นดีตามนั้นผมขอเสนอปิดอภิปรายเลยครับ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิยกยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คือท่านสุนัย ครับ ก่อนที่จะ ผมกราบเรียนนะครับว่า เพื่อที่จะ
ไม่ให้มีการสืบสนในถ้อยคำ ผมจึงถามว่า ใช้ถ้อยคำอย่างไร แล้วจะได้ถาม
ที่ประชุมเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร ทั้งนี้ผมก็ถามคณะกรรมการ
ท่านลองช่วยเสนอสิว่า ถ้อยคำที่ท่านนพดล และท่านเอกภาพ ใช้ถ้อยคำอย่างไร
ผมจะได้ถามถูก ถ้าอย่างนั้นอย่างนี้ก็ไม่ ท่านกรรมาธิการก็แล้วแต่ท่านนะครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ท่านประธานครับ คือ
ท่านครับ ผมหมายถึงเมื่อเห็นตามนี้ ท่านประธานสภาฯ ก็เห็นด้วย ท่านประธาน
กรรมาธิการก็เห็นด้วย ผมจึงเสนอว่า ถ้าเห็นตามนี้ก็ปิดอภิปรายในประเด็นนี้
เลยครับ แล้วก็จบนะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ไม่ใช่ ผมไม่ได้เห็นด้วยนะครับ ผมเป็นประธานที่ประชุม แล้วแต่
ที่ประชุมนะครับ

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : แต่ผมอยากรู้ว่าที่ถ้อยคำที่ท่านสุนัยว่าเห็นด้วยนะ มันมีถ้อยคำ
อย่างไร จะได้ถามเพื่อนสมาชิกถูก

นายสุนัย จุลพงศธร (นครสวรรค์) : ขอให้ท่านนพดลอ่านอีกที
ได้ไหมครับ แล้วก็จบละครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านนพดล ครับ ถูกพาดพิงเชิญเลยครับท่านนพดล ครับ

นายนพดล ปัทมะ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานครับ นพดล
ปัทมะ ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ผมเพียงแต่จะอ่านถ้อยคำให้ทางประธาน
ท่านวุฒิ อีกลีกครั้งหนึ่งเท่านั้นเองนะครับ ส่วนที่ประชุมจะพิจารณาอย่างไรก็อยู่
ที่ประชุมนะครับ มาตรา ๒๘๓ ทวิ ผู้ใดพาดพิงอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกิน

สิบแปดปีไปเพื่อการรอนาจาร แล้วก็ถ้อยคำอื่นเหมือนเดิมนะครับ ส่วนวรรคสาม มาตรา ๒๘๓ ทวิ ใช้คำว่า ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ถ้อยคำอื่นเหมือนเดิมนะครับ ส่วนถ้อยคำที่เกี่ยวกับผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี ก็ต้องแก้ไข ในมาตราที่เกี่ยวข้องด้วย คือมาตรา ๒๘๒ มาตรา ๒๘๓ มาตรา ๒๘๓ ทวิ แล้วก็มาตรา ๓๑๒ ตริ ให้สอดคล้องต้องกันทั้งหมดครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : คือผมขออนุญาต ตอนนี้เราพิจารณาผ่านมาถึงมาตรา ๕ มาตรา ๒๘๓ ทวิ ถ้าจะแก้ถ้อยคำคงเป็นเฉพาะมาตรานี้แหละครับ มาตรานี้คงจะ ก้าวล่วงไปไม่ได้ ท่านกุเทพ มีอะไรเชิญครับ

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำง (ศรีสะเกษ) : ครับ ท่านประธาน ที่เคารพ กระผม กุเทพ ไสกระจำง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดศรีสะเกษ พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ คงจะมีปัญหาในเรื่องวิธีพิจารณานะครับ ผมไม่แน่ใจว่า เรากำลังพิจารณาในชั้นกรรมาธิการเต็มสภาหรือเปล่า ตรงนี้ ผมเข้าใจว่าข้อเสนอที่จะให้ถอนออกไปเป็นข้อเสนอที่ดีครับ ผมคิดว่าจะต้อง ทำอย่างนั้น เพราะว่าในตอนนั้นคงไม่สามารถตกลงในลักษณะที่เป็นกรรมาธิการ เต็มสภาได้ และผมคิดว่าข้อเสนอที่ท่านอยากจะให้แต่ละพรรคไปดู ผมก็คิดว่า คงไม่สามารถรับภาระตรงนั้นไปได้ ท่านกรรมาธิการต้องรับภาระตรงนี้ไป แล้วก็ไปปรับปรุง แล้วนำเสนอเข้ามาอีกทีครับ ผมคิดว่าตรงนี้จะ เป็นทางออก ที่ดีที่สุด ขออนุญาตท่านประธานเสนอ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านกุเทพ ครับ ไม่ใช่พิจารณาเต็มสภา ผมก็ถามแต่ละท่าน ไปตามวิธีการพิจารณานะครับ ครับ เพื่อให้การพิจารณาเป็นไปโดยรอบคอบ ผมขอปิดประชุมครับ